

ATRASTI ISLAMĄ
YRA TAVO PRIGIMTINĖ TEISĖ

DISCOVER ISLAM
Your Birth Right

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Ant viršelio;
Saudo Arabija
Mekka
Kaba

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Turinys

ĮVADAS.....	6
TIKROVĖ APIE JĖZŪ.....	10
MARIJA IR JOS SŪNUS JĖZUS.....	24
TAURUSIS KORANAS.....	30
Šventa islamo Knyga.....	30
DIEVO KONCEPCIJA ISLAME.....	38
PRANAŠAVIMAS ISLAME.....	46
GARBINIMO KONCEPCIJA ISLAME.....	58
GYVENIMAS PO MIRTIES.....	66
KLAIDINGI SUPRATIMAI APIE ISLAMA.....	76
ISLAMAS IR GYVENIMO TIKSLAS.....	90
ISLAMAS IR RACIONALUMAS.....	96
MORALINĖ ISLAMO SISTEMA.....	102
MOTERŲ IŠSILAISVINIMAS PER ISLAMA.....	110
ŠEIMOS SANTYKIAI ISLAME.....	120
ISLAMAS YRA TAVO PRIGIMTINĖ TEISĖ.....	126
KAIP TAPTI MUSULMONU.....	140

In The Name Of
Allah,
The Most Gracious
The Most Merciful

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Vardan ALLAH
Maloningojo, Gailestingojo

ՎԱՐԴԱՆ ԱՆՆԱԿ

ԵՐԵՎԱՆ
ԳԱԼԵՍՏԻՆԳՅԱՆ
ԿՈՆՑԵՐՎԱՏՈՐԻԱՏ
ԿՈՆՑԵՐՎԱՆԻՍՏ

IVADAS

Kiekvienas asmuo gimsta tam tikromis sąlygomis, kurių jis pats nepasirenka. Jo šeimos religija ar šalies ideologija yra primetama jam nuo pat jo egzistavimo šiame pasaulyje pradžios. Iki kol sulaukia paauglystės, jis paprastai būna pilnai „praplautomis smegenimis“, kad būtent jo visuomenės įsitikinimai yra teisingi įsitikinimai, kurių turėtų laikytis kiekvienas.

Tačiau kai kurie žmonės, kada subręsta ir pamato kitas tikėjimo sistemas, pradeda kvestionuoti savo pačių įsitikinimų svarumą. Tiesos ieškotojai dažnai pasiekia sumaišties tašką, suvokdami kad kiekviena religija, sekta, ideologija ir filosofija tvirtina esanti viena ir vienintelis teisingas žmogaus kelias. Iš tikrųjų, jos visos skatina žmogų elgtis gerai. Taigi, kuri teisinga? Jos negali visos būti teisingos, nes kiekviena tvirtina, kad visos kitos yra klaidingos.

Tad kaip tiesos ieškotojas pasirenka teisingą kelią?

Dievas mums visiems suteikė proto ir intelekto, kad įgalintų mus padaryti šį lemiamą sprendimą. Tai svarbiausias žmogaus gyvenimo sprendimas. Nuo jo priklauso žmogaus ateitis, todėl kiekvienas mūsų privalome bešališkai išnagrinėti pateikiamus įrodymus ir pasirinkti tai, kas atrodo teisinga, iki tolimesnis įrodymas išsils.

Kaip ir kiekviena kita religija ar filosofija, islamas taip pat tvirtina esanti viena ir vienintelis tikras kelias į Dievą. Šiuo aspektu jis nieko nesiskiria nuo kitų sistemų.

Ši knyga skirta pateikti keletą įrodymų šio tvirtinimo pagrįstumui.

Tačiau visada privalo būti turima galvoje, kad žmogus gali nuspręsti apie tikrą kelią tik atmesdamas emocijas ir išankstinius nusistatymus, kurie dažnai mus apakina realybei. Tada, ir tik tada, mes galėsime pasinaudoti Dievo suteiktu intelektu ir padaryti racionalų ir teisingą sprendimą.

Tikrovè apie Jėzų

Al-Aqsa Mosque / Jerusalem

The Reality of Jesus

Peace Be Upon Him

بَقِيَّةُ عِيْسَى عَلَيْهِ السَّلَام

TIKROVĖ APIE JĖZŪ

Islamiškas požiūris į Jėzų (Ramybė Jam) yra tarp dviejų kraštutinumų. Žydai, kurie atmetė Jėzų kaip Dievo pranašą, vadino jį apsišaukėliu. Kita vertus, krikščionys laikė jį Dievo sūnumi ir garbina jį kaip tokį. Islamas laiko Jėzų esant vienu iš didžiųjų Dievo pranašų ir gerbia jį lygiai kaip ir Abraomą, Mozę, Muhammedą (Ramybė Jiems), paminint kelis.

Tai yra atitikimas su islamišku Dievo, dieviško vedimo vienumo ir tolesnių Dievo pasiuntinių viena kitą papildančių rolių vykdant misijas, požiūriu. Dabar išnagrinėkime faktus apie Jėzų vieną po kito, kad gautume aiškų jo vaizdą.

1. Dievas yra Visa Žinantis...

Bet Jėzus toks nebuvo

Kalbėdamas apie teismo dieną, Jėzus aiškiai parodė savo žinių ribotumą, kada jis sakė: „*Tačiau tos dienos ir valandos nežino nei žmogus, nei Dangaus angelai, nei sūnus, tik Tėvas.*“ (*Morkaus 13:32 ir Mato 24:36*). Bet Dievas žino viską. Jo žinios neturi jokių ribų. Tai, kad Jėzus pats prisipažino nežinantis, kada bus teismo diena, yra aiškus įrodymas, kad Jėzus nėra visa žinantis ir kad todėl Jėzus nėra Dievas.

2. Dievas yra Visagalis...

Bet Jėzus toks nebuvo

Nors Jėzus padarė daugybę stebuklų, jis pats pripažino, kad galia, kurią jis turi, nėra jo paties, bet gauta iš Dievo, kada jis sakė: „*Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus pats nieko negali daryti, tik tai, ką mato darant Tėvas...*“ (*Jono 5:19*). Taip pat jis sakė: „*Iš savęs aš nieko negaliu daryti: aš teisiu, kaip girdžiu,*

ir mano teismas teisingas, nes aš siekiu ne savo valios, bet valios Tėvo, kuris mane atsiuntė.“ (Jono 5:30). Bet Dievas yra ne tik Visagalis, Jis taip pat yra visos galios šaltinis ir valdytojas. Tai, kad Jėzus pats prisipažino negalintis iš savęs nieko daryti, yra aiškus įrodymas, kad Jėzus nėra visagalis ir todėl kad Jėzus nėra Dievas.

3. Dievas neturi Dievo...

Bet Jėzus turėjo Dievą

Dievas yra galutinis teisėjas ir prieglobstis visiems, ir Jis nieko nesišaukia bei niekam nesimeldžia. Bet Jėzus patvirtino, kad buvo Vienas, kurį jis garbino ir kuriam meldėsi, kada jis sakė: *„Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.*“ (Jono 20:17) Taip pat yra pranešta, kad jis, būdamas ant kryžiaus, suriko: *„Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“* (Mato 27:46). Jei Jėzus būtų Dievas, tai skaitytume: *„O aš, o aš, kodėl mane apleidai?“* Negi tai nebūtų gryna nesąmonė? Kada Jėzus kalbėjo Viešpaties maldą (*Luko 11:2-4*), argi jis meldėsi pats sau? Kada Gethsemane sode jis meldėsi: *„Mano Tėve, jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu.*“ (Mato 26:39). Ar Jėzus meldėsi pats sau? Tai, kad Jėzus, pats pripažindamas ir savo veiksmis, patvirtino, garbino ir meldėsi kitai būtybei kaip Dievui, yra aiškus įrodymas, kad pats Jėzus nebuvo Dievas.

4. Dievo valia skyrėsi nuo jo paties valios

Tikriausiai aiškiausias mūsų turimas ženklas, kad Jėzus ir Dievas nėra lygūs, ir todėl ne vienas ir tas pats, vėl ateina iš paties Jėzaus lūpų, kuris sakė: *„Mano Tėvas yra aukštesnis už mane.*“ (Jono 14:28). Kada kažkas kreipėsi į jį kaip į gerą mokytoją, Jėzus atsakė (*Luko 18:19*): *„Kodėl vadini mane geru? Niekas nėra geras, tik Dievas...“* Be to, Jėzus nubrėžė aiškų skirtumą tarp savęs ir Dievo, kada jis sakė: *„Aš iš Dievo išėjau ir atėjau, ne savo valia esu atėjęs, bet Jis mane*

atsiuntė.“ (Jono 8:42). Jėzus pateikė aiškų savo pavaldumo Dievui labiau nei savo lygumo Dievui įrodymą, kada jis sakė: „*Tebūna ne mano, bet Tavo valia*“ (Luko 22:42) ir Jono 5:30, „*Aš siekiu ne savo paties valios, bet valios Tėvo, kuris mane atsiuntė.*“ Tai, kad Jėzus pripažintų, jog kad jis neatėjo į pasaulį savo iniciatyva, bet buvo lieptas taip pasielgti, kad jis pripažintų kitą būtybę kaip aukštesnę už save, ir kad jis prieštarautų savo paties valiai iš pagarbos tvirtindamas kito valią, duoda aiškų įrodymą, kad Jėzus nėra Aukščiausias ir todėl Jėzus nėra Dievas.

Pagal Bibliją, Dievas yra nematoma dvasia...

5. Bet Jėzus buvo iš mėsos ir kraujo

Krikščionybė tiki, kad Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą: baltą, juodą ar koki nors kitoki, vyrą ar moterį? Taip yra pagal Pradžios knygą (1:26): „Ir Dievas tarė: padarykime žmogų mūsų atvaizdo, pagal mūsų atvaizdą..“ Bet tai prieštarauja Izaijo 40:18 ir 25: „I ką jums bus panašus Dievas ir koki atvaizdą jam prilyginsite? Su kuo palyginsite mane? Su kuo sulyginsite mane?-sako Šventasis.“ Taip pat žiūrėkite Psalmių 89:6: „Juk kas gali danguje prilygti Viešpačiui, kas tarp galingųjų sūnų gali būti panašus į Viešpatį?“ Ir Jeremijo 10:6,7: „Tokio kaip tu, Viešpatie, kito nėra... tokio, kaip tu, kito nėra.“ Galiausiai, Karalių 1-oje mes skaitome: „Bet ar Dievas iš tiesų apsigyvens žemėje? Štai, dangus ir dangaus aukštybės negali savyje talpinti tavęs.“ Mūsų klausimas yra kaip Jėzus tinka būti Dievu? Ir kaip gali Dievas būti pagimti mirtingosios kaip kiti mirtingieji, kada eilutėje aiškiai yra išdėstyta, jog dangus ir žemė negali talpinti Dievo.

Nors tūkstančiai matė Jėzų ir girdėjo jo balsą, pats Jėzus kalbėjo, kad to nebūtų galima padaryti su Dievu, kada jis sakė: „*jūs niekada nesate girdėję jo balso ar regėję jo pavidalo.*“ (Jono 5:37). Taigi, Jėzus sakė, kad niekas niekada nėra matęs ar girdėjęs Dievo. Kaip tada Jėzus gali tikti kaip

Dievas, jei jo pasekėjai tiek jį matė, tiek jį girdėjo? Tai yra aiškus įrodymas, kad Jėzus nebuvo Dievas. Per savo gyvenimą Jėzus niekada netvirtino esąs Visagalis Dievas, Kuris yra vertas garbinimo. Be to, jis buvo nuoširdus kviesdamas savo žmones garbinti vienintelį Vieną Dievą, Kuris yra danguje. Kodėl mes neturėtume visiškai paklusti ir būti lojalūs tam Vienam Dievui, kaip Jėzus (Ramybė Jam) buvo, ir taip įsitikinti, kad Jėzus (Ramybė Jam) buvo tik žmogus ir pranašas?

Išvada

Bažnyčia pripažįsta Bibliją kaip pirminį žinių apie Dievą ir Jėzų šaltinį. Bet jei Biblija paaiškina, kad Jėzus nėra Aukščiausia Būtis ir kad Aukščiausia Būtis nėra Jėzus, kokių pagrindų tu turėtum tikėti esant kitaip?

Turėtų būti aiškiai suprantama, kad visi Dievo pranašai ir pasiuntiniai nuo pat Adomo iki Muhammedo (Ramybė Jiems Visiems) šlovino Vienatinį Dievą. Taigi, jų religija buvo islamas, kas reiškia visišką paklusimą vienintelio Vieno Dievo (Allaho) valiai ir įsakymams.

Koraniška Jėzaus perspektyva

Dievo Pasiuntinys

Jėzus (Ramybė Jam) paprasčiausiai buvo Dievo pasiuntinys, kurio gimimas buvo ypatingas stebuklas, be įprasto fizinio būdo panaudojimo. Allahas sako Tauriajame Korane:

„Štai! Angelai sakė: „O, Marija! Allahas tave išsirinko ir ištyrino tave, išrinko tave virš visų tautų moterų. O, Marija! Garbink savo Viešpatį nuoširdžiai: nusizemink ir nusilenk (maldoje) su tais, kurie nusilenkia.“ Tai dalis žinių apie nematomus dalykus, kuriuos mes tau atskleidžiame (o, pranaše!) per įkvėpimą: tu nebuvai su tais, kada jie šaudė galybę strėlių, sprendžiant kas iš jų turėtų būti įpareigoti

rūpintis Marija: ne buvai tu tada su jais, kada jie ginčijosi (dėl to). „Štai“ Angelai sakė: „O, Marija! Allahas siunčia tau žodį nuo Savęs: jo vardas bus Jėzus, Marijos sūnus, laikomas garbėje šiame pasaulyje ir Pomirtiniame Gyvenime ir bus (kompanijoje) tų, kurie bus arčiausiai Allaho. Jis kalbės žmonėms vaikystėje ir subrendęs. Ir jis bus teisingųjų (kompanijoje).“ Ji tarė: „O mano Viešpatie! Kaip aš turėsiu sūnų, jei nė vienas vyras nėra manęs palietęs?“ Jis tarė: „Taip-Allahas sukuria, ką tik Jis panori-kada Jis priima planą, tik taria „Tebūnie“, ir taip būna. Ir Allahas išmokys jį Šventraščio ir išminties, Toros ir Evangelijos. Ir (paskirs jį) pasiuntiniu Izraelio vaikams (su tokia žinia): „Aš atėjau pas jus su ženkle iš jūsų Viešpaties, nes aš padariau jums paukščio figūrėlę iš molio, koks jis buvo, ir įkvėpiau jai, ir ji tapo paukščiu, Allahui leidus, ir aš pagydau tuos, kurie gimė akli, ir raupsuotuosius, ir aš prikeliu mirusiuosius, Allahui leidus, ir aš išvardinu jums, ką jūs valgotė ir ką laikote savo namuose. Tikrai tame yra ženklas jums, jei jūs tikėjote. (Aš atėjau pas jus) patvirtinti Torą, kuri buvo anksčiau manęs. Ir padaryti leistina dalį to, kas (anksčiau) jums buvo uždrausta; aš atėjau pas jus su ženkle iš jūsų Viešpaties. Taigi, bijokite Allaho ir klausykite manęs. Allahas yra mano Viešpats ir Jūsų Viešpats; tad garbinkite Jį. Tai kelias, kuris yra tiesus.““““ (Šv.Koranas-3:42-51)

Jeigu Taurusis Koranas neigia trejybę ir Jėzaus (Ramybė Jam) buvimą sūnumi, tada kokia, pagal Koraną, buvo tikroji Jėzaus misija? Atsakymas yra toks, kad Jėzus buvo grandis ilgos pranašų ir pasiuntinių grandinės, kurie buvo siųsti Dievo pas įvairias tautas ir visuomenes, kur tik reikėjo jų vedimo ar buvo nuklysta nuo Mozės ar kitų pranašų mokymo. Jis buvo stebuklingai palaikomas, kad įrodytų, jog jis yra

Dievo pasiuntinys. Tačiau dauguma žydų atmeta jį kaip dvasininką.

Kitoje Tauriojo Korano eilutėje Jėzus patvirtina Toros, kuri buvo atskleista Mozei, svarumą ir taip pat perduoda sveikinimus galutiniam pasiuntiniui, kuris seks po jo:

„Ir kada Jėzus, Marijos sūnus, tarė: „Izraelio vaikai, aš iš tiesų esu pasiuntinys jums, patvirtinantis Torą, kuri buvo anksčiau manęs, ir pranešantis gerą žinią apie pasiuntinį, kuris ateis po manęs, kurio vardas bus Pagirtasis...““

(Šv.Koranas-61:6)

Atkreipkite dėmesį, kad „pagirtasis“ yra „Ahmad“-Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) vardo vertinys. Atidžios Naujojo Testamento studijos rodo, kad Jėzus (Ramybė Jam) nurodo tokį pat pranašą Jono 14:16-17: „Ir aš duosiu jums kitą globėją (Pranašą Muhammedą), kad būtų su jumis per amžius, netgi tiesos dvasią.“

Įprastas šios pranašystės paaiškinimas yra toks, kad globėju vadinama Šventoji Dvasia, bet šis paaiškinimas yra klaidingas dėl ankstesnės eilutės: „Nepaisant to, aš kalbu jums tiesą: tai jūsų labui aš iškeliauju, nes jei aš neiškeliaučiau, globėjas pas jus neateitų.“

Šio globėjo charakteristikos, kaip gali būti išvesta iš pranašystės, yra tokios, kad jis pasiliks amžinai su tikinčiais, jis girs Jėzų ir kalbės tai, ką girdės iš Dievo. Visos šios charakteristikos tinka Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam). Jis atvyko praėjus 6 amžiams po Jėzaus (Ramybė Jam). Jis atvyko su universalia ir amžina žinia, išpildydamas pranašystę, jos globėjas pasiliks amžiams su tikinčiais. Jis gyrė Jėzų kaip didį pranašą. Taurusis Koranas priskiria Jėzui (Ramybė Jam) stebuklus, kurie nėra paminėti Biblijoje. Senojo ir Naujojo Testamento pranašystės, lygiai

kaip ir tam tikros Korano eilutės, parodo, kaip Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) yra žydų bei krikščionių atmetamas dėl išankstinio nusistatymo ir nesusipratimo labiau nei dėl atidžių Biblijos studijų.

Ne daugiau nei pranašas

Marija, Jėzaus (Ramybė Jam) motina, niekada netvirtino esanti Dievo motina. Ji buvo pamaldi ir dora moteris. Taurusis Koranas sako:

„Kristus, Marijos sūnus, nebuvo niekas daugiau nei pasiuntinys; daug buvo pasiuntinių, kurie išėjo prieš jį. Jo motina buvo teisinga moteris. Jie abu turėjo valgyti savo (kasdienę) duoną. Pamatyk, kaip Allahas paaiškina jiems Savo ženklus; tačiau pamatyk kokiais būdais jie nususukia nuo tiesos!“

(Šv.Koranas-5:75)

Kaip Adomas pagal sukūrimą

Taurusis Koranas pripažįsta faktą, kad Jėzus (Ramybė Jam) neturėjo jokio tėvo žmogaus pavidale, bet tai jo nepadarė Dievo sūnumi ar pačiu Dievu. Pagal sukūrimą, Adomas labiau turėtų teisę būti Dievo sūnumi, nes jis neturėjo nei tėvo, nei motinos. Taurusis Koranas atkreipia dėmesį į abiejų stebuklingą sukūrimą tokiomis eilutėmis:

„Iš tiesų Jėzaus pavyzdys, Dievo akyse, yra kaip Adomo pavyzdys; Jis sukūrė jį iš dulkių, tada Jis tarė jam „būk“ ir jis buvo.“

(Šv.Koranas-3:59)

Ne Dievo sūnus

Laikyti žmones dievais ar Dievų sūnumis nebuvo naujas dalykas. Visos senovinės mitologijos turėjo tokio pobūdžio mitų. Dievas Tauriajame Korane sako:

„Žydai vadina „Uzair“ Dievo sūnumi, ir krikščionys šaukiasi Kristaus kaip Dievo sūnaus. Tai yra žodžiai iš jų lūpų; (tuo) jie tik imituoja tai, ką senieji netikintieji sakydavo. Allaho prakeikimas kris ant tų: kurie nususika nuo tiesos!“

(Šv.Koranas-9:30)

Dievas Tauriajame Korane taip pat sako:

„Sakyk: Jis yra Allahas, Vienatinis ir Vienintelis; Allahas, Amžinas, Absoliutus; Jis negimė, nei yra pagimdytas; ir nėra nė vieno Jam prilygstančio.“

(Šv.Koranas-112:1-4)

Skyriuje (suroje), pavadintoje „Maryam“ (Marija), Taurusis Koranas pasakoja, kaip Marija pagimdė savo sūnų, ir kaip žydai apkaltino ją, kada ji parsinešė vaiką namo:

„Kada ji grįžo su vaiku, nešdamasi jį, pas savo tautą, jie tarė: „Marija, tu tikrai padarei siaubingą dalyką. Arono sese, tavo tėvas nebuvo blogas žmogus, nei tavo motina nebuvo nedora“. Marija parodė jį vaiką; bet jie sakė: „Kaip mes kalbėsime su tuo, kuris dar tebėra lopšyje, su mažu vaiku.“ Ir jis tarė: aš esu Dievo tarnas. Dievas suteikė man Knygą ir padarė mane Pranašu. Jis laimins mane, kad ir kur bebūčiau, ir jis įsakė man melstis ir duoti išmaldos, kol tik būsiu gyvas, ir taip pat branginti savo motiną. Jis nepadarė manęs pasipūtusio ir nelaimėlio. Ramybė man, mano gimimo dieną, ir mano mirties dieną, ir dieną, kada aš būsiu prikeltas.“

(Šv.Koranas-19:27-33)

Tame pačiame skyriuje, po pateiktos citatos, Dievas patikina Muhammedą (Ramybė Jam) ir per jį visą pasaulį, kad tai, kas buvo pasakyta, yra TIESA apie Jėzų (Ramybė Jam), nors krikščionys jos nepriima. Jėzus NĖRA DIEVO sūnus. Jis aiškiai buvo Marijos sūnus. Eilutės pratęsia:

„Tai Jėzus, Marijos sūnus, tiesos žodžiais, dėl ko jie abejoja. Ne Dievui prisiimti sūnų. Šlovė Jam. Kada tik Jis nusprendžia kokį reikalą, Jis tik taria „Tebūnie“, ir tai būna.“

(Šv.Koranas-19:34-35)

Po šių stiprių teiginių apie Jėzaus natūrą, Dievas nurodo Muhammedui (Ramybė Jam) kviesti krikščionis garbinti Vienatinį Dievą „Allahą“:

„Iš tikro Allahas yra mano Viešpats, ir jūsų Viešpats, tad tarnaukite jam. Tai yra tiesus kelias.“

(Šv.Koranas-19:36)

Atmetimas idėjos, jog Dievas turi sūnų, yra pakartojamas vėliau tame pačiame skyriuje netgi išraiškingesniais žodžiais:

„Ir jie sako: Maloningiausias priėmė Sau sūnų. Jūs iš tikrųjų iškėlėte kažką bjauraus. Tame dangūs vos neplyšta, žemė vos neskyļa gabalais ir kalnai nesugriūna į visiškus griuvėsius: kad jie priskyrė Maloningiausiam sūnų... Visa danguje ir žemėje yra Maloningiausiam tik kaip tarnai.“

(Šv.Koranas-19:88-93)

Ne Dievas

Teismo dieną Jėzus (Ramybė Jam) paneigs bet kokias žinias, kad reikėtų jį garbinti kaip Dievą. Allahas, Visagalis, sako Tauriajame Korane:

„Ir Štai! Allahas sakys: „O, Jėzau, Marijos sūnau! Ar sakei žmonėms: „Garbinkite mane ir mano motiną kaip dievus, menkindami Allahą? Jis atsakys: „Šlovė Tau! Niekada negalėčiau pasakyti to, kam (pasakyti) neturiu jokios teisės. Jei būčiau pasakęs tokius dalykus, Tu iš tiesų žinotum. Tu žinai, kas yra mano širdyje, nors aš nežinau,

kas yra Tavojoje. Nes Tu pilnai žinai, kas yra paslėpta.““
(Šv.Koranas-5:116)

Taurusis Koranas atmeta trejybės koncepciją-Dieva tėvą, Dievą sūnų, Dievą Šventąją Dvasią-taip pat stipriai kaip jis atmeta Jėzaus kaip Dievo sūnaus koncepciją. Taip yra todėl, kad DIEVAS YRA VIENATINIS. Trys negali būti. Taurusis Koranas skiria krikščionims tokias eilutes iš suros, pavadintos „An-Nisaa“ (Moterys):

„Knygos Žmonės, neperženkite savo religijos ribų, ir nieko nesakykite apie Dievą, tik Tiesą. Mesijas, Jėzus, Marijos sūnus, buvo tiktai Dievo pasiuntinys ir jo žodis, kurį jis davė Marijai, ir dvasia iš Jo. Taigi, tikėkite Dievu ir Jo pasiuntiniais, ir nesakykite „trys“. Geriau jums susilaikyti. Allahas yra vienintelis vienatinis Dievas, šlovė Jam-kad Jis turėtų sūnų! Jam priklauso viskas, kas yra danguje ir žemėje. Pakanka Dievo kaip užtarėjo.

Mesijas nepaniekins tarnystės Dievui, nei taip pasiels angelai, kurie yra arti Jo. Kad ir kas nepaisys tarnystės Jam ir vaikščios išdidus, Jis neabejotinai surinks juos pas Save, visus juos.

O tikintiesiems, kurie daro teisingus darbus, Mes pilnai jiems atlyginsime, ir Jis duos jiems daugiau iš Savo dosnumo. O tuos, kurie nepaiso ir vaikšto išdidžiai, Jis nubaus griežta bausme, ir jie neras, neskaitant Dievo, jokio draugo ar padėjėjo.“

(Šv.Koranas-4:171-173)

Nenukryžiuotas

Jėzaus gyvenimo žemėje pabaiga yra lygiai taip pat apgaubta paslapties kaip ir jo gimimas. Taigi kaip galima

galvoti apie nukryžiovimą, kai daug krikščionių knygų teigia, jog jo mirtis nebuvo tikra? Allahas sako Tauriajame Korane:

„Jie sako (girdamiesi), mes nužudėme Jėzų Kristų, Marijos sūnų, Allaho pasiuntinį. „Bet jie jo nenužudė, nei nekryžiuojo jo, bet buvo padaryta, kad taip atrodytų, ir tie, kurie dėl to nesutaria, yra pilni abejonių, neturintys konkrečių žinių, bet tik spėliojimus, nes iš tikro jie jo nenužudė-Ne, Allahas pakėlė jį pas Save; ir Allahas yra Aukščiausias Galioje, Išmintyje.““

(Šv.Koranas-4:157-158)

Liūdnas istorijos faktas yra tai, kad nedaugelis sekė „tiesiu keliu“, pašaukti Jėzaus (Ramybė Jam). Jis paprasčiausiai buvo lydimas kelių apaštalų, įkvėptų Dievo palaikyti jį. Netikintieji rezgė sąmokslus-kaip jie regis ir prieš Muhammedą po 6 šimtmečių-nužudyti Jėzų. Bet Dievas turėjo geresnį planą jam ir jo pasekėjams, kaip Taurusis Koranas pasakoja mums:

„Ir kai Jėzus suprato jų netikėjimą, jis tarė: „Kas bus mano padėjėjas Dievo vardu?“ Apaštalai tarė: „Mes esame Dievo padėjėjai. Mes tikime Dievu: taigi, liudysime savo paklusimu. Dieve, mes tikime tuo, ką mums atskleidei, ir mes sekame pasiuntiniu. Tad skirk mus prie tų, kurie liudija.“ Ir jie (netikintieji) sugalvojo planą, ir Dievas sugalvojo (prieš juos), ir Dievas yra geriausias planuotojas. Kada Dievas tarė: „Jėzau, Aš pasiimsiu tave pas Save ir prikelsiu tave Sau, ir aš ištyrinsiu tave (nuo netiesų) tų, kurie netiki. Aš padarysiu tavo pasekėjus pranašesniais už netikinčiuosius iki Prisikėlimo Dienos...““

(Šv.Koranas-3:52-55)

Kaip aukščiau esančios eilutės nurodo, Jėzus (Ramybė Jam) buvo prikeltas ir paimtas į dangų. Jis nebuvo nukryžiuotas. Žinoma, toks buvo Jėzaus (Ramybė Jam) priešų

planas-nužudyti jį ant kryžiaus, bet Dievas apsaugojo jį, ir kažkas kitas buvo nukryžiuotas:

„Ir už jų netikėjimą, ir jų kalbėjimas prieš Mariją rimtų neteisingų kaltinimų, ir už jų sakymą: „Mes nužudėme Mesiją, Jėzų, Marijos sūnų, Dievo pasiuntinį.“ Tačiau jie neužmušė jo, nei jį nukryžiuojo, tik kažkas panašaus į tai buvo jiems parodyta. Tie, kurie ginčijasi dėl jo, iš tikrųjų abejoja. Jie neturi jokių žinių, tik seka spėjimais. Neabejotina, kad jie jo nenužudė. Iš tikrųjų ne: Dievas pakėlė jį pas Save: Dievas visada yra Visagalis, Išmintingas. Nebus nė vieno knygos žmogaus, netikinčio juo iki jo mirties, ir Prisikėlimo Dieną jis bus liudininkas prieš juos.“

(Šv.Koranas-4:156-159)

Taurusis Koranas neaiškina, kas buvo asmuo, nukryžiuotas vietoje Jėzaus, nei plėtoja mintį antrą Jėzaus atėjimą. Tačiau Tauriojo Korano komentatoriai visada interpretavo paskutinę citatos eilutę kaip reiškiančią, jog Jėzus sugriš, ir kad visi žydai ir krikščionys įtikės juo iki jis mirs. Toks supratimas yra palaikomas autentiškų Pranašo Muhammedo (Allaho ramybė ir palaiminimas jam ir visiems Jo pranašams) pasakymų (Hadith).

Daugiau informacijos šia tema:

www.al-sunnah.com

www.beconvinced.com

www.plaintruth.org

www.sultan.org

www.muslim-answers.org

Marija ir jos sūnus

Jėzus

MARY AND HER SON,

J E S U S

Peace Be Upon Them

ذلك عبسى ابن مريم قول الحق الذي فيه يمقرون
ما كان لله أن يتخذ من ولد سبحانه إذا قضى أمرا فإنما يقول له كن فيكون
وإن الله ربي وربكم فاعبدوه هذا صراط مستقيم

مريم وابنها عيسى عليهما السلام

MARIJA IR JOS SŪNUS JĖZUS

Taurusis Koranas, galutinis testamentas, kurį Visagalis Dievas atskleidė Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam) kaip vadovavimą visai žmonijai, palankiai kalba ne tik apie Mariją, bet apie Jėzų, jos sūnų. Pagal Taurų Koraną, Jėzus (Ramybė Jam) yra pranašas, kaip kad buvo Nojus, Abraomas ir Mozė (Ramybė Jiems Visiems). Jei kalbėtume apie Mariją, Taurusis Koranas paskelbė ją modeliu viso pasaulio moterims. Sekantis aptarimas, pagrįstas Tauriuoju Koranu, giliau paaiškins šį faktą.

Tauriajame Korane Marija (Ramybė Jai) yra paminima keletą kartų, ypatingai skyriuose „Al-Imran“ bei „Maryam“, kas arabiškai reiškia Marijos vardą. Kada Marija gimė, jos motina meldėsi, kad jos dukteriai būtų suteikta Dievo apsauga, kad ji dorai nugyventų savo gyvenimą. Visagalis Dievas išgirdo jos maldavimą ir suteikė Marijai Savo apsaugą, pavesdamas ją saugoti Zacharijų, Jono Krikštytojo tėvui. Visagalis Allahas sako Tauriajame Korane:

„Štai! Ir Imran moteris tarė: „O, mano Viešpatie! Aš skiriu Tau, kas yra mano iščiose, ypatingai tarnystei: tad priimk tai nuo manęs: nes Tu esi išklausančias ir viską žinai.“ Kada gimė mergaitė, ji tarė: „O mano Viešpatie! Štai! Aš pagimdžiau mergaitę!“-ir Allahas geriausiai žinojo, ką ji pagimdė. Ir berniukas nėra kaip mergaitė. Aš pavadinau ją Marija, ir aš patikiu ją ir jos palikuonis Tavo apsaugai nuo atstumtojo Šėtono.“

(Šv.Koranas-3:35-36)

„Kai tik Zacharijus įžengė į šventyklą, kur ji buvo, jis rado ją su maistu. Jis tarė: „O, Marija! Iš kur jo gavai?“ Ji atsakė: „Jis nuo Allaho. Allahas teikia išlaikymą, kam tik Jis pageidauja, be saiko.““

(Šv.Koranas-3:37)

„Štai! Angelai tarė: „O, Marija! Allahas pasirinko tave ir ištyrino tave; išrinko tave virš visų tautų moterų. O, Marija! Garbink savo Viešpatį nuoširdžiai: nusizemink ir nusilenk (maldoje) su tais, kurie nusilenkia.““

(Šv.Koranas-3:42-43)

Taurusis Koranas taip pat pateikia pasakojimą apie tai, kaip Marijai gimė Jėzus. Prieš Jėzaus gimimą, Marija pasiliko viena rytinėje vietoje, kur jinai meldėsi. Tada ir pasirodė jai angelas žmogaus pavidalu. Kadangi ji galvojo, jog angelas yra vyras, ji išsigando ir paprašė jo netrikdyti jos privatumo. Visagalis Dievas sako Tauriajame Korane:

„Papasakok (Tu Muhammedai), (Šventame Korane) Marijos (istoriją), kada ji pasitraukė nuo savo šeimos į vietą rytuose. Ji nuleido uždangą (kad pasislėptų nuo jų). Tada Mes atsiuntėme jai Savo angelą, ir jis pasirodė jai kaip vyras. Ji tarė: „Aš ieškau prieglobsčio nuo tavęs pas Gailestingiausiąjį Allahą-(nesiartink), jei bijai Allaho.“ Jis atsakė: „Aš esu tik tavo Viešpaties pasiuntinys (pranešti) tau apie švento sūnaus dovaną.“ Ji tarė: „Kaip aš galiu turėti sūnų, jei joks vyras manęs nepalietė, ir aš esu nekalta.““

(Šv.Koranas-19:16-20)

Marija buvo natūraliai pasimetusi nuo tokios žinios, kadangi, kaip ji pasakė, joks vyras nebuvo jos palietęs. Tada angelas į tai atsakė:

„Jis tarė: Taip (bus): tavo Viešpats sako: „Tai Man lengva-ir (Mes norime) paskirti jį ženklu ir malone Mūsų žmonėms: (taip) yra įsakyta.“ Taip ji pastojo ir pasitraukė su juo į nuošalią vietą.“

(Šv.Koranas-19:21-22)

Marija, būdama žmogumi, kentėjo gimdymo skausmus kaip bet kuri motina kenčia gimdydama. Visagalis Allahas sako Tauriajame Korane:

„Ir gimdymo skausmai ją atvedė prie palmės kamieno: ji raudoja (didelėje kančioje): „Ak! Kad būčiau mirus prieš tai! Kad būčiau buvus pamirštu ir nematomu daiktu!“ Bet (balsas) paprašė jos iš po (palmės): „Nesielvartauk, nes tavo Viešpats suteikė upokšnį po tavimi. Ir pakratyk palmės kamieną: tau nukris šviežių subrendusių datulių. Taigi, pavalgyk, atsigerk ir atvėsink (savo) akis. Ir jei pamatysi kokį žmogų, sakyk: „Aš pasižadėjau pasninkauti Gailestingiausiajam (Allahui) ir šiandien aš nesileisiu į šnekas su jokių žmogumi.““

(Šv.Koranas-19:23-26)

Kada Marija parodė kūdikį savo žmonėms, jie sakė, kad tai, kas įvyko, buvo tikrai nepaprasta. Naujai gimęs kūdikis (Jėzus) atsakė žmonėms, kaip yra nurodyta sekančiose eilutėse:

„Galiausiai ji atgabeno (kūdikį) savo žmonėms, nešdama jį ant (savo) rankų. Jie sakė: „O, Marija! Iš tiesų nepaprastas dalykas yra tai, ką tu atnešei! O, Arono sese! Tavo tėvas nebuvo blogas žmogus, nei tavo motina buvo nedora!“ Bet ji parodė jį kūdikį. Jie sakė: „Kaip mes galime kalbėti su kūdikiu lopšyje?“ Jis tarė: „Aš iš tikrųjų esu Allaho tarnas. Jis davė man atskleidimą ir padarė mane pranašu; ir padarė mane palaimintu, kad ir kur aš bebūčiau, ir įsakė man melstis ir duoti labdaros iki kol būsiu gyvas. (Jis) padarė mane švelniu savo motinai, o ne

arogantišku ar pasigailėtinu. Taigi, ramybė man yra dieną, kada gimiau, dieną, kada mirsiu, ir dieną, kada būsiu prikeltas.““

(Šv.Koranas-19:27-33)

Nors Marija ir yra Jėzaus motina bei užima aukščiausią poziciją tarp moterų, nei Marija, nei Jėzus neturi jokių dieviškų savybių. Taurusis Koranas paaiškina tai tokiomis eilutėmis:

„Šventvagiškai kalba tie, kurie sako: „Allahas yra Kristus, Marijos sūnus.“ Bet Kristus sakė: „O, Izraelio vaikai! Garbinkite Allahą, mano Viešpatį ir jūsų Viešpatį.“ Kiekvienam, kuris priskiria Allahui kitus dievus, Allahas uždraus rojų, ir ugnis bus jų buveinė. Niekas nusidėjėliams nepadės. Šventvagiškai kalba tie, kurie sako: „Allahas yra vienas iš trijų trejybėje:“ Nes nėra jokio dievo, išskyrus vieną Dievą (Allahą). Jei jie nenustos savo žodžių (ar šventvagysčių), išties sunki bausmė užgrius šventvagiškai kalbančius tarp jų. Kodėl jie neatsigręžia į Allahą ir nesiekia Jo atleidimo? Nes Allahas yra Visa Atleidžiantis, Maloningiausias. Kristus, Marijos sūnus, nebuvo niekas daugiau nei apaštalas. Daug buvo apaštalų, kurie išėjo prieš jį. Jo motina buvo teisinga moteris. Jie abu turėjo valgyti (kasdienę) duoną. Pamatykite, kaip Allahas paaiškina jiems Savo ženklus. Tačiau pamatykite, kokiais būdais jie yra nuklaidinti nuo tiesos!“ Sakyk: „Ar garbinsite be Allaho dar kažką, kas neturi jokios galios nei pakenkti, nei padėti jums?“ Tik Allahą, Kuris girdi ir žino visus dalykus. Sakyk: „O, Knygos žmonės! Neperženkite savo religijoje ribų (to, kas yra tinkama), nusižengdami tiesai ar sekdami tuščiais troškimais žmonių, kurie klydo praėjusiais laikais, kurie paklaidino daugelį bei (patys) nuklydo nuo tiesaus kelio.““

(Šv.Koranas-5:72-77)

The Noble Qur'an ...

The Holy Book of Islam

TAURUSIS KORANAS...
ŠVENTA ISLAMO KNYGA

القرآن الكريم ... الكتاب المقدس في الإسلام

TAURUSIS KORANAS...

Šventa islamo Knyga

AR ŽINOTE ŠIĄ KNYGĄ?

Žmonija gavo dievišką vadovavimą dviem kanalais: per Allaho žodį ir pranašus, kurie buvo Jo pasirinkti pranešti Jo valią žmonijai. Šie kanalai visada funkcionavo kartu, ir jeigu vienas iš jų yra ignoruojamas arba apleidžiamas, Allaho valia nebegali būti tiksliai žinoma. Induistai nesirūpino savo pranašais ir telkė visą dėmesį į savo knygas, kurios pasitvirtino esančios tik žodžių rinkiniai, kurie palaipsniui tapo žmonėms nebesuprantami. Panašiai krikščionys, nepaisydami Biblijos, visą svarbą priskyrė tik vieninteliam Jėzaus Kristaus asmeniui ir palaipsniui jį sudievinė. Tai baigėsi esminio Biblijoje išsakymo dalyko-monoteizmo-netekimu.

Iš esmės pagrindiniai šventraščiai, atskleisti prieš Taurųjį Koraną, t.y. Senasis Testamentas ir Naujasis Testamentas, įgijo knygos formą tik praėjus daug laiko nuo pranašų dienų. Be to, Naujasis Testamentas buvo užrašytas ne Jėzaus Kristaus kalbėta kalba, kuri, manoma, buvo aramėjų, bet graikų. Taip atsitiko todėl, kad pirmieji krikščionys nedėjo jokių rimtų pastangų išsaugoti savo atskleidimą esant jų pranašui gyvam. Senasis ir Naujasis Testamentai, kurie kartu sudaro krikščionių Bibliją, dabar susideda iš įvairių, individualios reikšmės originalaus atskleidimo vertimų, lygiai kaip ir iš įvairių papildymų ar išbraukimų, atliktų tikinčiųjų.

Taurusis Koranas, kaip paskutinė Dievo atskleista knyga, yra išlikusi savo originalia forma. Pats Allahas

garantavo jos išsaugojimą. Visas Koranas buvo užfiksuotas rašytine forma Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) gyvenimo metu ant palmės lapų, pergamento, kaulų ir kitokių tam tinkamų paviršių.

Be to, buvo dešimtys tūkstančių jo pasekėjų, kurie visą Koraną mokėjo mintinai, ir pats Pranašas jį išdėstydavo angelui Gabrieliui kartą ar porą per metus, kada jis jau buvo arti mirties.

Po Pranašo mirties Abu Bakr, pirmasis kalifas, sudarė iš Korano kolekcijos vieną tomą su pranašo raštininko, Zaid Ibn Thabit, pagalba. Šis tomas liko su Abu Bakr, kuris, kai jau buvo prie mirties, patikėjo jį savo įpėdiniui, Umar Ibn Al-Khattab, kuris savo ruožtu perdavė jį Hafsa, Pranašo žmonai. Nuo tos originalios kopijos trečiasis kalifas, Uthman, paruošė keletą kitų kopijų ir išsiuntė jas į skirtingas musulmonų teritorijas.

Koranas buvo taip skrupulingai išsaugotas, nes jis turėjo būti vadovaujanti knyga visai žmonijai visiems laikams. Taigi, jis nėra adresuotas vien tik arabams, nors jis ir buvo atskleistas jų kalba. Jis kalba bet kokiam žmogui:

„O, Žmogau! Kokia pagunda (šioje žemėje) suviliojo tave nuo tavo Viešpaties?“

(Šv.Koranas-82:6)

Praktinis Korano mokymų pobūdis yra įtvirtintas Pranašo (Ramybė Jam) ir pamaldžių musulmonų pavyzdžiais istorijos eigoje.

Tauriojo Korano nurodymai yra nutaikyti į bendrą žmonijos gerovę ir yra grindžiami jo akiračio galimybėmis. Jo išmintis yra įtikinama visais jos aspektais. Jis nesmerkia ir

nekankina kūno, bet neapleidžia ir sielos. Jis nesužmogina Dievo ir nesudievina žmogaus.

Tie mokslininkai, kurie teigia, kad Muhammedas (Ramybė Jam), parašė Taurųjį Koraną, tvirtina kažką nelogiško. Argi logiška tikėti, kad beraštis Pranašas, kuris iki keturiasdešimties metų nebuvo žinomas kaip kada nors ragavęs mokslo bei literatūros, staiga imtų rašyti knygą, kuri yra neprilygstamo literatūrinio vertingumo ir kurios negalėjo pranokti aukščiausio kalibro arabų poetai ir oratoriai?

Antra, ar pateisinama yra sakyti, kad Muhammedas (Ramybė Jam), kuris tarp savų buvo žinomas kaip Al-Amin (Vertas pasitikėjimo) ir kuriuo iki šiol žavisi nemusulmonų mokslininkai už jo tiesumą ir sąžiningumą, kažką klaidingai tvirtino, ir kad tos melagystės išmokė charakterio, tiesumo ir sąžiningumo tūkstančius individų, kurie galėjo įsteigti geriausią žmonių visuomenę, kokią tik kada pasaulis žinojo? Neabejotinai bet koks nuoširdus ir nešališkas tiesos ieškotojas prieš tikėjimo, kad Koranas yra atskleista Allaho knyga.

Galiausiai, ar galėjo kas nors, gyvenantis šeštame mūsų eros amžiuje, kalbėti tokias mokslines tiesas, kurias Koranas talpina? Per pastaruosius keletą dešimtmečių pastebimas didžiulis susidomėjimas moksliniu Korano turiniu. Moksliniai duomenys, kurie neseniai buvo atrasti, egzistavo šioje knygoje daugiau kaip 1400 metų. Faktiškai be galo bendra visatos kilmė yra aiškiai išdėstyta Allaho, Aukščiausiojo:

„Negi netikintieji nemato, kad dangus ir žemė buvo sujungti, tada Mes juos atskyrėme. Ir Mes padarėme iš vandens visa, kas gyva. Negi tada jie netikės?“

(Šv.Koranas-21:30)

Šis dangaus ir žemės atsiskyrimas yra dažniausiai mokslininkams žinomas kaip „didysis sproginimas.“ Taip pat yra faktas, kad gyvybė kilo iš vandens ir kad kiekvieną gyvą ląstelę sudaro 85% vandens. Be vandens gyvybė yra neįmanoma.

Žemės kalnai, tarsi ledkalniai, turi giliai žemėje besitęsiančias šaknis. Tai užtikrina, kad jie nenuvirs būdami ypač aukšti-tai yra žinoma kaip „izostazija“. Šiuo atžvilgiu kalnai yra kaip kuolai, kurie yra naudojami įtvirtinti palapinei. Bet šis faktas jau mums buvo žinomas, kada Allahas sakė:

„Argi Mes nepadarėme jums žemės kaip erdvios lopšinės ir kalnų, kaip kuolų?“

(Šv.Koranas-78:6-7)

„...ir (Allahas) patalpino į žemę tvirtus kalnus, kad ji ne drebėtų su jumis.“

(Šv.Koranas-31:10)

Embriologiniai duomenys, kurie yra sutinkami Tauriajame Korane, yra stulbinantys. Allahas apibūdina vaisiaus vystymąsi gimdoje nuo pačio pirmojo momento, kada sperma pasiekia kiaušinėlių, iki jo susiformavimo į žmogų. Šie duomenys, kurie buvo sužinoti tik prieš 30 metų, nustebino daugelį Vakarų mokslininkų. Tarp jų yra dr. Keith Moore iš Toronto universiteto Kanadoje. Dr. Moore yra pripažintas autoritetas embriologinėje srityje, su jo universitetiniu vadovėliu, kuris yra laikomas kaip standartinis daugybėje universitetų visame pasaulyje. Kada dr. Moore buvo paprašytas pakomentuoti Korane esančią informaciją, jis atsakė: „Ji galėjo būti tik dieviškai atskleista.“

Ką jie sako apie Koraną?

Nebūtinai sutikdami su jų teiginiais, mes norėtume pacituoti kai kurių svarbių nemusulmonų scholastų,

studijavusių Koraną, nuomones. Tokie komentarai rodo, kad nemusulmoniškas pasaulis priima vis rimtesnį požiūrį į Koraną ir kad jis padeda vertinti Korano tiesą. Mes kreipiamės į žmones, kurie siekia dvasinės tiesos studijuoti Koraną anksčiau minėtų klausimų šviesoje. Meskite savo išankstinę nuomonę šalin ir paklauskite, ką šie žmonės turi pasakyti.

Tačiau mes dažnai atsigrežiame į jį (Koraną), kuris pirmiausia mums bjaurus kiekvieną kartą naujai, vėliau patraukia, pritrenkia ir galiausiai priverčia pagarbiai nusilenkti... Jo stilius, pagal jo turinį bei tikslą, yra griežtas, orus, šiurpus-nuolat iš tikro didingas. Taip ši knyga kelia per amžius darydama galingiausią įtaką. (*Getė, cituotas T P Hughes, Islamo žodynas, p.526*)

Reikia pripažinti, kad Koranas užima svarbią poziciją tarp didingiausių pasaulio religinių knygų. Jauniausių pasaulinės reikšmės darbų, priklausančius šiai literatūros klasei, dėka, jis niekam nenusileidžia savo nuostabiu efektu, kurį jis padarė plačioms žmonių masėms. Jis sukūrė vos ne naują žmogaus mąstymo fazę ir charakterio tipą. Pirmiausia jis pakeitė didelį skaičių įvairiarūšių Arabijos pusiasalio dykumų genčių į didvyrių tautą, ir tada pradėjo kurti plačias politines-religines musulmoniško pasaulio organizacijas, kurios yra vienos iš didžiausių jėgų, su kuriomis Europa ir Rytai turi šiandien skaitytis. (*G. Margoliouth, Įvadas į e. M. Rodwell „Koraną“, New York Every man's library, 1977, p. VII*)

Darbas, kuris iššaukia tokias galingas ir, regis, nesuderinamas emocijas netgi tolimam skaitytojui, tolimam laiko ir dar labiau psichinio išsivystymo atžvilgiu-darbas, kuris ne tik nugali pasibjaurėjimą, kuris kyla pradedant atidžiai jį skaityti, bet ir pakeičia šį neigiamą jausmą į nuostabą ir susižavėjimą, toks darbas iš tiesų privalo būti nuostabus

žmogaus proto produktas ir aukščiausio suinteresuotumo klausimas kiekvienam maistančiam žmonijos likimo stebėtoju. (Dr. Steingass, cituotas T.P. Hughes, *Islamo žodynas*, p. 526-7)

Tas pastabumas padaro hipotezę, kurią kelia tie, kurie laiko Muhammedą Korano autoriumi, nepagrįsta. Kaip gali žmogus, būdamas neraštingas, tapti svarbiausiu autoriumi visoje arabų literatūroje literatūrinių nuopelnų prasme? Ir kaip tada jis gali skelbti mokslinio pobūdžio tiesas, kurių joks kitas žmogus neturėjo jokių galimybių įgyti tuo laiku, ir visa tai paskelbti nė karto net menkiausiai nesuklydus? (Maurice Bucaille, *Bibliją, Koranas ir Mokslas*, 1978, p. 125)

Čia, už tai, jo nuopelnai kaip literatūrinės produkcijos galbūt neturėtų būti matuojami išankstiniais subjektyviais principais ir ateistišku polinkiu, bet efektais, kuriuos jis padarė Muhammedo amžininkams ir tėvynainiams. Nors jei jis kalba taip galingai ir įtikinamai į širdis jį girdintiems, kad suvienytų iki tol išcentriniais ir priešiškais buvusius elementus į vieną kompaktišką ir gerai organizuotą kūną. Atgaivinta idėjų, kuriuo labai skyrėsi nuo tų, kurios iki tol valdė arabų protus, jo iškalba buvo tobula, nes ji tiesiog sukūrė civilizuotą tautą iš laukinių genčių, ir išovė naujų ataudų į senus istorijos apmatius. (Dr. Steingass, cituotas Hughes, *Islamo žodynas*, p. 528)

Bandydamas dabartinėmis pastangomis patobulinti savo pirmtakų darbus, ir pateikti kažką, kas galėtų būti priimama kaip skardi, tačiau neryškiai didinga arabų Korano retorika, aš skausmingai studijavau painią ir labai kintančią ritmiką, kuri neskaitant pačios žinios-sudaro Korano nepaneigiamą pretenziją būti tarp didingiausių literatūrinių žmonijos šedevrų... Ši labai charakteringa savybė-„ta nepakartojama simfonija“ kaip tikintis Pickthall apibūdino savo Šventą Knygą,

„labai ypatingi garsai, kurie veda žmogų į ašaras ir ekstazę,“ - buvo beveik visiškai ignoruojama ankstesnių vertėjų; todėl nieko keista, kad tai, ką jie padarė, iš tikrųjų skamba dusliai ir nuobodžiai palyginus su nuostabiai išdailintu originalu. (Arthur J Arberry, *Koranas, verstas Londone, Oxford University Press, 1964, p.X*)

Musulmono amatininko ar artisto, kuris niekada nėra suinteresuotas pasidemonstruoti savo labui, nei stumtis į priekį savo paties išmoningume, bet sutinka pagarbiai pasiūlyti žmogaus amatą Dievui, požiūris ... atspindi, aš tikiu, atmintiną Korano ištrauką: „*Kad ir kur tu pasisuksi, ten bus Dievo veidas ir Dievas yra visa apimantis, visa žinantis.*“ (Princas Čarlzas, kalba Wilton'e)

Visiškai objektyvus (Korano) nagrinėjimas šiandieninių žinių šviesoje priverčia mus pripažinti sutikimą tarp dviejų, kaip jau buvo paminėta ankstesnėmis progomis. Tai verčia mus laikytis nuomonės, kad pakankamai neįmanoma yra tai, kad Muhammedo laikų žmogus galėtų būti tokių teiginių autorius, turint omeny jo dienų žinių lygį. Tokie pasvarstymai yra dalis to, kas suteikia Korano atskleidimui jo unikalią vietą, ir verčia nešališką mokslininką pripažinti savo negalėjimą pateikti paaiškinimo, kuris išplauktų iš grynai materialistinių samprotavimų.

Dėl nemokamos Tauriojo Korano kopijos kreiptis:

e-mail: charitablebook@hotmail.com

arba www.alharamain.org

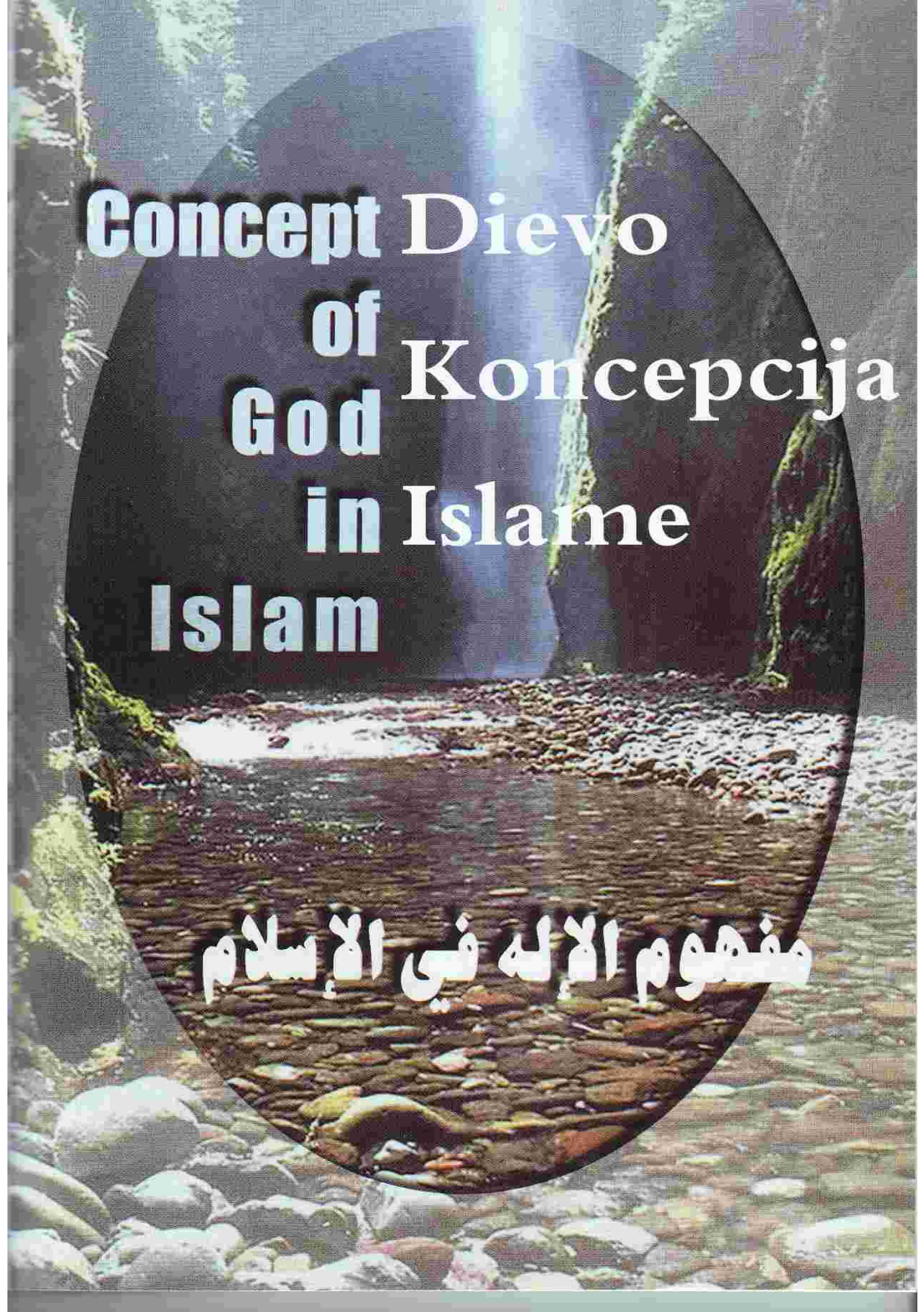
Daugiau informacijos šia tema:

www.it-is-truth.org

www.al-sunnah.com

www.alharamain.org.

www.islam-brief-guide.org

Concept of God in Islam
Dievo Konceptija Islame

مفهوم الإله في الإسلام

DIEVO KONCEPCIJA ISLAME

Allahas, arabiškas žodis, reiškiantis Dievą, yra unikalus terminas, kuris neturi nei giminės, nei daugiskaitos. Dėl šios priežasties jis tarsi yra aliuzija į islamišką Vienatinio ir Vienintelio Dievo, išsiskiriančio iš visų Savo kūrinių, koncepciją.

Vienas tikras Dievas yra atspindys unikalios koncepcijos, kurią islamas sieja su Dievu. musulmonui Allahas yra Visagalis visatos Kūrėjas ir Išlaikytojas, kuris nėra panašus į nieką ir niekas negali būti palyginamas su Juo. Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) buvo paklaustas savo amžininkų apie Allahą; atsakymas atėjo tiesiai iš Paties Dievo trumpo Korano skyriaus, kuris yra laikomas vienovės esme arba monoteizmo moto, forma:

„Sakyk: Jis yra Allahas, Vienatinis ir Vienintelis; Allahas, Amžinas, Absoliutus; Jis negimė, nei yra pagimdytas; ir nėra nė vieno Jam prilygstančio.“

(Šv.Koranas-112:1-4)

Dievas: Maloningas ir Teisingas

Išskyrus vieną, kiekvienas iš 114 Korano skyrių prasideda eilute „Allaho vardu, Gailestingiausio, Maloningiausio.“ Viename iš savo pasakymų Pranašas Muhammedas mums papasakojo, kad „Allahas yra labiau mylintis ir švelnus nei motina savo brangiausiam vaikui.“

Bet Dievas taip pat yra ir Teisingas. Todėl piktadariai ir nusidėjėliai privalo gauti savo baismės dalį, o dorieji-Jo dosnumo ir malonių. Iš tikro, Dievo malonės savybė pilnai atsiskleidžia per Jo Teisingumo savybę. Žmonės, savo

gyvenimuose kenčiantys Jo labui, ir žmonės, engiantys ir išnaudojantys kitus žmones visą savo gyvenimą, neturėtų sulaukti vienodo elgimosi iš savo Viešpaties. Vienodo elgesio tikėjimasis išaugs į tikėjimo atsiskaitymu su žmogumi. Pomirtiniame Gyvenime neigimą ir kartu neigimą visų moralės ir doro gyvenimo paskatų šiame pasaulyje. Sekančios Korano eilutės yra labai aiškios ir tiesmukiškos šiuo atžvilgiu:

„Iš tiesų teisingiesiems yra malonumų sodai jų Viešpaties paruošti. Ar turėtume su tikėjimo žmonėmis elgtis taip pat kaip su nuodėmės žmonėmis? O kaip yra su jumis? Kaip jūs teisiatė?“

(Šv.Koranas-68:34-36)

Islamas atmeta Dievo charakterizavimą bet kokia žmogiška forma ar Jo vaizdavimą kaip suteikiantį malonių tam tikriems individams ar tautoms turto, galios ar rasės atžvilgiu. Jis sukūrė žmones lygiais. Jie gali išsiskirti ir gauti Jo malonę tik per dorumą ir dievobaimingumą.

Koncepcijos, kad Dievas ilsėjosi septintą kūrimo dieną, kad Dievas galynėjosi su vienu iš Savo karių, kad Dievas yra pavydus sąmokslininkas prieš žmoniją ar kad Dievas yra įsikūnijęs į kiekvieną žmogų, pagal islamišką požiūrį yra laikomos šventvagiškomis.

Unikalus Dievas

Kūrėjas privalo būti kitokios prigimties nei sukurti dalykai, nes jei Jis būtų tos pačios prigimties kaip ir jie, Jis būtų laikinas ir todėl turėtų savęs kūrėją. Iš to seka, kad niekas nėra panašus į Jį. Jei kūrėjas nėra laikinas, vadinasi, jis privalo būti amžinas. Bet jei Jis yra amžinas, Jis negali būti kieno nors pasekmė, ir jei niekas be Jo nėra priežastis Jo egzistencijai, tai reiškia, kad Jis privalo būti savarankiškas. Ir jeigu Jo paties

egzistavimo tąsa nepriklauso nuo nieko, tada ši egzistavimas gali neturėti pabaigos. Todėl Kūrėjas yra amžinas ir nuolat esantis:

„Jis yra Pirmas ir Paskutinis, Akivaizdus ir Paslėptas: ir Jis viską žino apie visus dalykus.“

(Šv.Koranas-57:3)

Jis yra Savarankiškas, arba Pats Savaime egzistuojantis, arba, jei naudosis koranišką terminą, Al-Qayyum. Kūrėjas kuria ne tik daiktų atsiradimo prasme, Jis taip pat išsaugo juos ir nutraukia jų egzistavimą, ir yra galutinė priežastis visko, kas jiems nutinka:

„Allahas! Nėra kito dievo, tik Jis-Gyvenantis, Pats Savaime egzistuojantis, Amžinas. Joks miegas negali nutverti Jo, nei miegojimas. Kas danguje ir žemėje tik Jam Vienam priklauso. Kas ten yra, kas galėtų prašyti Jo akivaizdoje, išskyrus jei Jis leistų? Jis žino tai, kas (atrodo Jo kūriniam kaip) buvo prieš, ar po jų. Jiems lemta suprasti iš Jo žinių, tik tiek kiek Jis panori. Jo valdžia danguje ir žemėje, ir Jis nejaučia jokio nuovargio saugodamas ir išlaikydamas juos. Nes Jis yra Aukščiausiasis, Didžiausias (šlovėje).“

(Šv.Koranas-2:255)

Dievo savybės

Jei Kūrėjas yra Amžinas ir Nuolat esantis, tada Jo savybės taip pat privalo būti amžinos ir nuolat esančios. Jis neturėtų prarasti kokių nors Savo savybių, nei įgyti naujų. Jei taip yra, tada Jo savybės yra absoliučios. Ar gali būti daugiau nei vienas kūrėjas su tokiomis absoliučiomis savybėmis? Ar gali, pavyzdžiui, būti du absoliučiai galingi kūrėjai? Reikšmingos mintys parodo, kad tai neįmanoma.

Koranas apibendrina šį argumentą tokiomis eilutėmis:

„Jokio sūnaus Allahas nesukūrė, nei yra kokių dievų kartu su Juo: (jei būtų daug dievų), tada, kiekvienas dievas atimtų tai, ką jis sukūrė, ir kai kurie viešpatautų kitiems! Šlovė Allahui, (Jis yra laisvas) nuo visko, ką jie priskiria Jam!

(Šv.Koranas-23:91)

„Jei būtų danguje ir žemėje kitų dievų, neskaitant Allaho, kiltų sąmyšis! Bet šlovė Allahui, Sosto Viešpačiui: (Jis yra) aukščiau už tai, ką jie Jam priskiria!“

(Šv.Koranas-21:22)

Dievo vienumas

Pranašas Abraomas (Ramybė Jam) suvokė, kad jo tėvynainiai, įskaitant ir jo tėvą, garbino stabus ir žvaigždes. Abraomas pabandė parodyti jiems, kokia beprasme buvo ta veikla, ir Koranas papasakoja tai:

„Jis tarė: „Jūs garbinate tai, ką (patys) išdrožėte?““

(Šv.Koranas-37:95)

„Kada naktis jį apgaubė, jis pamatė žvaigždę: jis tarė: „Tai yra mano Viešpats.“ Bet kada ji nusileido, jis tarė: „aš nemyliu tų, kurie nusileidžia.“

Kada jis pamatė didingai kylantį mėnulį, jis tarė: „Tai yra mano Viešpats.“ Bet kada mėnuo nusileido, jis tarė: „Jei tik mano Viešpats manęs neišves į Savo kelią, aš tikrai būsiu tarp tų, kurie klysta.“

Kada jis pamatė didingai tekančią saulę, jis tarė: „Tai yra mano Viešpats; tai yra didingiausia (iš visų).“ Bet kada saulė nusileido, jis tarė: „O, mano žmonės! Aš (iš tikrųjų) laisvas nuo jūsų priskyrimo Allahui partnerių (kaltės).“

„Dėl savęs, aš atsukau savo veidą, užtikrintai ir nuoširdžiai, į Jį, Kuris sukūrė dangų ir žemę, ir niekada aš nepriskirsiu partnerių Allahui.““

(Šv.Koranas-6:76-79)

Tikinčiojo požiūris

Tam, kad būtum musulmonu, t.y. atsiduotum Dievui, reikalinga yra tikėti Dievo Vienumu, Jo kaip Vienintelio Kūrėjo prasme. Išsaugotojo, Maitintojo ir t.t. bet šio tikėjimo nepakanka. Dauguma stabmeldžių žinojo ir tikėjo, kad tik vienintelis Aukščiausiasis Dievas gali visa tai padaryti. Tačiau to neužteko, kad jie būtų musulmonais. Taip pat reikia, kad žmogus pripažintų faktą, kad tik vienas Dievas nusipelno būti garbinamas, ir taip susilaikytų nuo kitų daiktų ar būtybių garbinimo.

Igijęs žinių apie vieną tikrą Dievą, žmogus turėtų pastoviai tikėti Juo, ir neturi leisti niekam įtikinti jo paneigti tiesą. Kada tikėjimas įžengia į žmogaus širdį, jis sukelia tam tikrą psichinę būseną, kuri pasireiškia tam tikrais veiksmais. Einantys kartu, šios psichinės būsenos ir veiksmai yra tikro tikėjimo įrodymas. Pranašas sakė: „Tikėjimas yra tai, kas slypi tvirtai širdyje ir kas yra patvirtinama darbais.“ Pirminė tarp šių psichinių būsenų yra dėkingumo jausmas Dievui, kuris, galima sakyti, yra šlovinimo esmė. Šis dėkingumo jausmas yra toks svarbus, kad asmuo, kuris neigia islamo tiesą, yra vadinamas „Kafir“, kas reiškia žmogų, kuris yra nepaprastai nedėkingas Dievui.

Tikintysis myli ir yra dėkingas Dievui už dosnumą, kurį Jis jam, skyrė, tačiau žinodamas, kad jo geri darbai, tiek dvasiniai, tiek ir fiziniai, yra toli nuo atitikimo su Dieviškomis malonėmis, jis visada nerimauja, kad Dievas nenubaustų jo

šiame ar Pomirtiniame Gyvenime. Dėl šios priežasties jis bijo Jo, atsiduoda Jam ir tarnauja Jam su didžiu nuolankumu. Žmogus negali būti tokioje psichinėje būsenoje beveik visą laiką neatmindamas Dievo. Dievo atsiminimas yra ta gyvenimiška tikėjimo jėga, be kurios jis pamažu išnyksta.

Koranas bando skatinti šį dėkingumo jausmą labai dažnai kartodamas Dievo savybes. Mes daugelį tų savybių sutinkame minimas kartu tokiose Korano eilutėse:

„Jis yra Allahas ir nėra jokių kitų dievų-Jis žino (visus dalykus), tiek slaptus, tiek atvirus; Jis Gailestingiausias, Maloningiausias.

Jis yra Allahas ir nėra jokių kitų dievų-Nepriklausomas, Šventas, Ramybės (ir Tobulumo) Šaltinis, Tikėjimo Saugotojas, Saugumo Išlaiikytojas, Galingiausias, Nenugalimas, Aukščiausias: Šlovė Allahui! (Jis yra) aukščiau už partnerius, kuriuos jie Jam priskiria.

Jis yra Allahas, Kūrėjas, Plėtotojas, Formų (arba spalvų) Suteikėjas. Jam priklauso Gražiausi Vardai: viskas, kas yra danguje ir žemėje, skelbia Garbę ir Šlovę: ir Jis yra Galingiausias, Išmintingiausias.“

(Šv.Koranas-59:22-24)

***Pranašavimas
Islame***

Prophethood in Islam

النبوة في الإسلام

PRANAŠAVIMAS ISLAME

Pranašavimas nėra nežinomas dangiškai atskleistoms religijoms, tokioms kaip judaizmas ir krikščionybė. Tačiau islame jis turi ypatingą statusą ir reikšmę.

Pagal islamą Allahas (arabiškas žodis, reiškiantis Dievą) sukūrė žmogų dėl kilnaus tikslo: garbinti Jį ir gyventi dorą gyvenimą, pagrįsta Jo pamokymais ir vedimu. Kaip žmogus sužinotų savo rolę ir savo egzistavimo priežastį, jei negautų aiškių ir praktinių nurodymų, ko Allahas nori, kad jis darytų? Iš to kyla pranašavimo ir akompanuojančio vedimo poreikis. Taip Allahas išsirinko iš kiekvienos tautos po vieną ar daugiau pranašų perteikti Jo Žinią žmonėms. Taurusis Koranas sako:

„Kiekvienai tautai (buvo atsiųstas) pranašas: kada jų pranašas ateis (pas juos), reikalai bus sprendžiami tarp jų su teisingumu ir jie nebus suklaidinti.“

(Šv.Koranas-10:47)

Allahas sako Tauriajame Korane:

„Ir iš tiesų, mes atsiuntėme kiekvienai tautai pasiuntinį (skelbiantį): „...**Garbinkite Allahą (vieną) ir venkite „taguto“ (šėtono) blogio.**“ Tada tarp jų buvo tokių, kuriems Allahas vadovavo, ir buvo tokių, kuriuose paklydimas buvo įsitvirtinęs. **Taigi, keliaukite per šalis ir žiūrėkite, kokios buvo pasekmės tų, kurie neigė (tiesą).**“

(Šv.Koranas-16:36)

Pranašavimas yra Allaho palaiminimas ir malonė, kurią Jis gali suteikti tiems, kam pageidauja. Tačiau, apžvelgus

įvairius pranašus istorijoje, gali būti išskirti trys pranašo bruožai:

1. Jis yra geriausias savo bendruomenėje moraliniu ir intelektualiniu aspektu. Tai yra reikalinga, kadangi pranašo gyvenimas pasitarnauja kaip modelis jo pasekėjams. Jo asmenybė turėtų labiau patraukti žmones priimti jo žinią nei atstumti juos dėl jo netobulo charakterio. Po žinios priėmimo, jis yra teisingai vedamas ir neklystantis. T.y. jis nepadarytų nuodėmės. Jis gali padaryti tik kokių nors mažų klaidelių, kurios paprastai būna ištaisomos atskleidimu.
2. Jis yra palaikomas stebuklų, kurie įrodo, kad jis nėra apsišaukėlis. Tie stebuklai yra duoti Viešpaties galia ir leidimu ir paprastai yra atliekami toje srityje, kurią jo žmonės yra įvaldę ir yra pripažįstami kaip pranašesni. Mes tai galime iliustruoti pacituodami trijų pagrindinių religijų-judaizmo, krikščionybės ir islamo-pranašų pagrindinius stebuklus. Mozės amžininkai buvo puikūs magai. Todėl jo pagrindinis stebuklas buvo nugalėti geriausias jo laikų Egipto magus. Jėzaus amžininkai buvo pripažįstami kaip talentingi gydytojai. Todėl jo stebuklai buvo prikelti mirusiųjų ir gydyti nepagydomas ligas. Arabai, Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) amžininkai, buvo žinomi savo iškalba ir didinga poezija. Taigi, Pranašo Muhammedo pagrindinis stebuklas buvo Koranas, kuriam ekvivalento visas arabų oratorių ir poetų legionas negalėjo sukurti, nepaisant pačiame Korane kartojamo iššūkio. Be to, Muhammedo (Ramybė Jam) stebuklai

buvo dar kai kuo ypatingi. Visi ankstesni stebuklai buvo riboto laiko ir vietos atžvilgiu, t.y. jie buvo pademonstruoti tam tikriems žmonėms tam tikru laiku. Tačiau taip nėra su Muhammedo (Ramybè Jam) stebuklu, Koranu. Jis yra universalus ir nuolat esantis stebuklas. Ankstesnės kartos paliudijo ir ateisiančios kartos paliudys jo stebuklingą natūrą stiliaus, turinio ir dvasinio pakylėjimo atžvilgiu. Tai gali būti išbandoma ir dėl šios priežasties įrodys dievišką Korano kilmę.

3. Kiekvienas pranašas aiškiai teigia, kad tai, ką jis gavo, nėra iš jo paties, bet iš Dievo žmonijos gerovės labui. Jis taip pat tvirtina tai, kas buvo atskleista prieš jį ir kas gali būti atskleista po jo. Pranašas taip elgiasi, kad parodytų, kad jis paprasčiausiai perteikia žinią, kuri buvo patikėta jam Vieno Tikro Dievo, visų laikų visiems žmonėms. Taigi, žinia yra viena prasmės atžvilgiu ir dėl tos pačios priežasties. Todėl ji neturėtų nukrypti nuo to, kas jau buvo atkleista anksčiau iki jo, ar nuo to, kas bus atskleista po jo.

Pranašai yra reikalingi, kad perteiktų Dievo nurodymus ir vedimą žmonijai. Mes niekaip negalime sužinoti, kodėl buvome sukurti? Kas mums nutiks po mirties? Ar yra koks gyvenimas po mirties? Ar mes atsiskaitysime už savo veiksmus? Kitais žodžiais tariant, ar yra koks nors apdovanojimas ar bausmė už mūsų poelgius šiame gyvenime?

Šie ir daugelis kitų klausimų apie Dievą, angelus, Rojų, Pragarą ir t.t. negali būti atsakyti be atskleidimo iš Kūrėjo ir nematomo Žinotojo. Tie atsakymai privalo būti autentiški ir

atnešti tų individų, kuriais mes pasitikime ir kuriuos mes gerbiame. Štai todėl pasiuntiniai yra pasirenkami iš jų visuomenių pagal moralų elgesį ir intelektualines galimybes. Pranašai taip pat yra stebuklingai palaikomi Dievo ir Jo įsakyti patvirtinti žinios tęstinumą. Pranašų žinios žmonijai turinys gali būti apibendrinamas taip:

1. Aiški Dievo koncepcija: Jo savybės, Jo kūryba, kas turėtų ir neturėtų būti Jam priskiriama.
2. Aiški nematomo pasaulio, angelų, džinų (dvasių), Rojaus ir Pragaro idėja.
3. Kodėl Dievas sukūrė mus? Ko Jis nori iš mūsų bei koks yra atlygis ar baudmė už paklusimą ar nepaklusimą Jam?
4. Kaip tvarkyti visuomenę pagal Jo valią? T.y. aiškūs nurodymai ir įstatymai, kurie, jei taikomi teisingai ir sąžiningai, turėtų sukurti laimingą ir idealią visuomenę.

Iš ankstesnio aptarimo aišku, kad pranašams nėra jokie pakaitalo. Netgi šiandien, kada mokslas yra pažengęs į priekį, vienintelis autentiškas informacijos apie antgamtinį pasaulį šaltinis yra atskleidimas. Vedimo negalime pasiekti nei per mokslą, nei per mistinę patirtį. Pirmasis yra per daug materialistinis ir per daug ribotas, o antroji yra per daug subjektyvi ir dažnai pernelyg klaidinanti.

Dievas atsiuntė pasiuntinį (ar daugiau) kiekvienai tautai. Taip yra dėl vieno iš Dievo principų, jog Jis niekada nekvis žmonių atsiskaityti, jei nebus aiškiai jiems nurodęs, ką reikia daryti ir ko nereikia.

Taurusis Koranas mini 25 pranašų vardus ir nurodo, jog buvo ir kitų, kurie nebuvo paminėti Pranašo Muhammedo. Tarp tų 25 yra Nojus, Abraomas, Mozė, Jėzus ir Muhammedas. Šie penki yra didieji tarp Dievo pranašų. Jie yra vadinami

tvirtaisiais pranašais. Žymus islamiško įsitikinimo apie pranašavimą aspektas yra tas, kad musulmonai tiki ir gerbia visus Dievo pasiuntinius be išimties. Visi pranašai atėjo iš Vieno ir to paties Dievo, su tokiu pačiu tikslu-vesti žmoniją į Dievą. Tikėjimas jais yra esminis ir logiškas, tuo tarpu priėmimas tik kelių ar kelių atmetimas yra kaip atmetimas jų visų.

Musulmonai yra vieninteliai žmonės pasaulyje, kurie tikėjimą visais Dievo pranašais laiko tikėjimo dalimi. Žydai atmeta Jėzų Kristų ir Muhammedą; krikščionys atmeta Muhammedą bei realiai atmeta ir Mozę, nes jie nesilaiko jo įstatymų. Musulmonai priima juos visus kaip Dievo pasiuntinius, kurie atnešė žmonijai vedimą. Tačiau atskleidimas, kurį tie pranašai atnešė iš Dievo, buvo sudarkytas vienokiu ar kitokiu būdu.

Tikėjimas visais Dievo pasiuntiniais yra įsakytas musulmonams pagal Koraną:

„Sakykite: „Mes tikime Allahą ir atskleidimu, duotu mums ir Abraomui, Ismaeliui, Izaokui, Jokūbui ir dvylikai Izraelio giminėms, ir tuo, duotu Mozei, ir Jėzui, ir tuo, duotu (visiems) Pranašams iš jų Viešpaties; mes nedarome jokio skirtumo tarp jų ir mes lenkiamės Allahui (islame).““

(Šv.Koranas-2:136)

Taurusis Koranas sekančiose eilutėse tęsia nurodymą musulmonams, kad tai yra tikras ir bešališkas tikėjimas. Jei kitos tautos tiki taip pat, jos seka teisingu keliu. Jei jos netiki, tada jos seka savo pačių užgaidomis ir šališkumu, ir Dievas pasiims juos atsiskaityti. Taip mes skaitome:

„Taigi, jei jie tiki taip, kaip jūs tikite, jie iš tikrųjų yra teisingame kelyje; bet jei jie nusigręžia, tada jie yra tie, kurie atskilę; bet Allahas apsaugos jus palyginus su jais, ir Jis yra Visą Girdintis, Visą Žinantis.“

(Šv.Koranas-2:137)

Dar mažiausiai yra du svarbūs punktai, susiję su pranašavimu, kuriuos reikia atskleisti. Šie punktai aptaria Jėzaus ir Muhammedo kaip pranašų roles, kurios paprastai yra klaidingai suprantamos.

Koraniškas Jėzaus (Ramybė Jam) aiškinimas atkakliai atmeta jo „dieviškumo“ ir „dieviškos sūnystės“ koncepciją ir pristato jį kaip vieną didžiųjų Dievo pranašų. Koranas paaiškina, kad Jėzaus gimimas be tėvo nepadaro jo Dievo sūnumi ir šiuo aspektu mini Adomą, kuris buvo sukurtas be tėvo ar motinos:

„Iš tiesų Jėzaus pavyzdys, Dievo akyse, yra kaip Adomo pavyzdys; Jis sukūrė jį iš dulkių, tada Jis tarė jam „būk“ ir jis buvo.“

(Šv.Koranas-3:59)

Kaip ir kiti pranašai, Jėzus taip pat atlikinėdavo stebuklus. Pavyzdžiui, jis prikeldavo mirusiuosius ir gydė akluosius bei raupsuotuosius, tačiau rodydamas šiuos stebuklus, jis visada paaiškindavo, kad tai buvo iš Dievo. Iš tikro, klaidingi manymai apie Jėzaus asmenybę ir misiją kyla tarp jo pasekėjų todėl, kad jo pamokslai nebuvo užfiksuoti jo gyvenimo šiame pasaulyje metu, o buvo užrašyti tik praėjus apytiksliai šimtmečiui. Pagal Koraną, jis buvo atsiųstas Izraelio vaikams; jis patvirtino Toros, kuri buvo atskleista Mozei, galiojimą ir taip pat atnešė gerų žinių apie galutinį pasiuntinį po jo.

„Ir atminkite, Jėzus, Marijos sūnus, sakė: „O, Izraelio vaikai! Aš esu Allaho apaštalas, (atsiųstas) jums patvirtinti Įstatymą, (kuris atėjo) prieš mane ir pranešti jums gerą žinią apie pranašą, ateisiantį po manęs, kurio

vardas bus Ahmad.“ Bet kada jis atėjo pas juos su aiškiais ženklais, jie sakė: „Tai yra akivaizdūs burtai.““

(Šv.Koranas-61:6)

(Ahmad yra kitas Pranašas Muhammedo vardas, kuris reiškia „pagirtasis“).

Tačiau dauguma žydų atmetė jo vadovavimą. Jie susimokė prieš jį ir, jų nuomone, nukryžiuo jį. Bet Taurusis Koranas paneigia jų nuomonę ir sako, kad jie nei nužudė jo, nei nukryžiuo jį, o jis buvo prikeltas Dievo. Korane yra eilutė, kuri leidžia manyti, kad Jėzus sugrįš ir visi krikščionys bei žydai patikės juo prieš jam mirštant. Tai taip pat yra palaikoma ir autentiškų Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) pasakymų.

Paskutinis Dievo pranašas, Muhammedas (Ramybė Jam), gimė Arabijoje 6 m.e. amžiuje. Mekkos žmonės žinojo jį kaip puikaus charakterio ir kultūringų manierų vyrą ir vadino jį AL-AMEEN („vertas pasitikėjimo“). Kai sulaukė 40 metų, Dievas paskyrė jį pranašu ir Dievo atskleidimo gavėju. Jis kvietė Mekkos stambeldžius garbinti vieną Dievą ir priimti jį kaip Jo pranašą. Atskleidimai, kuriuos jis gavo, buvo išlaikyti jo gyvenimo metu jo kompanionų atmintyje, o taip pat ir užrašyti ant palmių lapų, odos ir t.t.

Taigi, Taurusis Koranas, koks jis yra sutinkamas šiandien, yra toks pat kaip ir tas, kuris buvo atskleistas jam; nė vienas skiemuo jame nebuvo pakeistas, nes Pats Dievas garantavo jo išsaugojimą. Koranas yra vedimo knyga visai žmonijai visiems laikams, ir ji mini Muhammedą (Ramybė Jam) kaip paskutinįjį Dievo Pranašą:

„Muhammedas nebuvo tėvu nei vienam iš jūsų vyrų, bet (jis yra) Allaho Pranašas ir Pranašų Antspaudas: ir Allahas pilnai žino apie visus dalykus.“

(Šv.Koranas-33:40)

Koranas toliau kalba apie gražų pranašo gyvenimo pavyzdį:

„Jūs iš tikrųjų Allaho Apaštale turite gražų (elgesio) pavyzdį visiems, kurie deda viltis į Allahą ir Paskutiniąją Dieną, ir kurie dažnai užsiima Allaho šloviniu.“

(Šv.Koranas-33:21)

Allahas yra Dievo vardas arabų kalboje. Nei daugiskaita, nei giminė negali būti iš jo padaryta. Jis yra visatos Kūrėjas ir Išlaikytojas. Jis yra visų žmonių Dievas, įskaitant ir tokius pranašus kaip: Adomą, Nojų, Abraomą, Ismaelį, Jokūbą, Mozę, Dovydą, Jėzų ir Muhammedą (Ramybė Jiems Visiems).

Ką jie sako apie Muhammedą (Ramybė Jam)

Čia mes pristatome keletą didžiųjų ir pripažintųjų šių laikų scholastų nemusulmonų pastebėjimų apie islamą. Tiesai nereikia jokių gynėjų užtarti iš jos pusės, bet užsitęsusi piktavališka propaganda prieš islamą sukėlė didžiulę sumaištį laisvų ir objektyvių mąstytojų protams. Mes tikimės, kad sekantys pastebėjimai padės inicijuoti objektyvų islamo Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) įvertinimą.

Jeigu tikslo didingumas, prasmų mažumas ir stulbinantys rezultatai yra trys žmogaus genijaus kriterijai, kas drįstų palyginti bet kokį didį šių laikų žmogų su Muhammedu? Žymiausi žmonės sukūrė armijas, įstatymus ir imperijas, tačiau nepaisant to, jie įkūrė ne daugiau nei materialias galias, kurios dažnai subyrėdavo priešais jų akis. Šis žmogus pajudino ne tik armijas, įstatymus, imperijas, žmones ir dinastijas, bet ir milijonus žmonių trečdalyje tada apgyvendinto pasaulio; ir dar daugiau-jis pajudino altorius, dievus, religijas, idėjas, įsitikinimus ir sielas... Jo susivaldymas pergaleje, jo ambicija,

kuri visiškai buvo paskirta vienai idėjai ir jokiais būdais ne siekimas imperijos, jo nesibaigiančios maldos, jo mistiniai pokalbiai su Dievu, jo mirtis ir jo triumfas po mirties-visa tai liudija ne apsišaukėliškumą, bet tvirtą įsitikinimą, kuris suteikė jam galią atstatyti dogmą. Ši dogma buvo dvejopa: Dievo vienovė ir Dievo nematerialumas; pirmoji pasakojanti, kas Dievas yra, o antroji pasakojanti, kas Dievas nėra; viena naikinanti netikrus dievus kardu, kita pradedanti idėją žodžiais. Filosofas, oratorius, apaštalas, įstatymleidy, karys, idėjų užkariautojas, racionalių kulto be įsivaizdavimų dogmų atstatytojas; dvidešimties žemiškų imperijų ir vienos dvasinės imperijos įkūrėjas, toks yra Muhammedas. Turint omeny visus standartus, kuriais žmogaus didingumas gali būti išmatuojamas, mes klausiamo, ar yra koks nors didingesnis žmogus nei jis? (**Lamartine**, *Histoire de la Turquie, Paris 1854, Vol.11, pp.276-77.*)

Tai ne propagavimas, bet jo religijos pastovumas nusipelno mūsų stebėjimosi; toks pat tyrumas ir tobulas įspūdis, įsirėžęs Mekkoje ir Medinoje, yra išlaikytas po visų dvidešimto amžiaus indų, afrikiečių ir turkų Korano konvertitų revoliucijų... Mahometonų tikėjimo objektas ir atsidavimas iki žmogaus pojūčių ir vaizduotės lygio. „Aš tikiu į Vieną Dievą ir Muhammedas yra Dievo Apaštalas“ yra paprastas ir nekintamas islamo pareiškimas. Intelektualus Dievybės vaizdas niekada nebuvo sumenkintas kokiu nors matomu tabu; pranašo garbė niekada nebuvo peržengusi žmogaus dorybių mato ribų; ir jo gyvuojantys pamokymai apribojo dėkingumą už jo pamokymus supratimo ir religijos ribomis. (**Edward Gibbon ir Simon Ockley**, *Saracėnų imperijos istorija, London 1870, p. 54*)

Jis buvo Cezaris ir Popiežius viename; bet jis buvo Popiežiumi be Popiežiaus pretenzingumo, Cezariu be Cezario

legionų: be stovinčios armijos, be sargybinio, be rūmų, be pastovių pajamų. Jei kada koks žmogus turėjo teisę sakyti, kad jį valdo teisinga Apvaizda, tai buvo Muhammedas, nes jis turėjo visas galias be įrankių ir be jų palaikymo. (**Bosworth Smith**, *Muhammedas ir Muhammedizmas*, London 1874, p. 92)

Yra neįmanoma bet kam, kas studijuoja didžio Arabijos Pranašo gyvenimą ir charakterį, kuris žino, kaip jis mokė ir kaip gyveno, jausti ką nors kitą nei didelę pagarbą tam galingam Pranašui, vienam didingiausių Aukščiausiojo pasiuntinių. Ir nors apie tai aš turėčiau pasakyti daugelį dalykų, kurie daugeliui galėtų pasirodyti įprasti, aš vis dar jaučiu, kada aš vėl juos perskaitau, naują susižavėjimą, naują pagarbos pojūtį tam galingam arabų mokytojui. (**Annie Besant**, *Muhammedo gyvenimas ir mokymas*, Madras 1932, p.4)

Mano pasirinkimas skirti Muhammedą į įtakingiausių pasaulio asmenų sąrašo viršūnę gali nustebinti kai kuriuos skaitytojus ir gali būti klausinėjamas kitų, bet jis buvo vienintelis žmogus istorijoje, kuris buvo nepaprastai sėkmingas tiek iš religinės, tiek ir iš pasaulietinės pusės. (**Michael H. Hart**, *100: Įtakingiausių pasaulio asmenų istorijoje sąrašas*, New York: Hart Publishing Company, Inc. 1978, p.33)

„Aš visada Muhammedo religiją pagarbiai vertinau dėl jos nuostabaus gyvybingumo. Tai vienintelė religija, kuri man atrodo apimanti tą asimiliuojantį sugebėjimą keisti egzistencijos fazę, kuri gali pati savaime tikti kiekvienam amžiui. Aš domėjausi šiuo nuostabiu vyru ir, mano nuomone, jis privalo būti vadinamas ne antikristu, o Žmonijos Gelbėtoju. Aš tikiu, jog jei toks žmogus kaip jis priimtų diktatūrą šiuolaikiniame pasaulyje, jam pasisektų išspręsti jos problemas tokiu būdu, kad atneštų taip reikalingą taiką ir laimę: aš spėju apie Muhammedo tikėjimą, kad jis bus priimtinas rytojaus

Europai, nes jis tampa priimtinu šiandienos Europai.“ (G.B. Shaw, *Islamo genijus, 1 tomas, Nr. 81936*)

Daugiau informacijos šia tema:

www.al-sunnah.com

www.prophetmuhammed.org

Concept of Worship in Islam

مفهوم العبادة في الإسلام

**Garbinimo Konceptija
Islame**

GARBINIMO KONCEPCIJA ISLAME

Garbinimo koncepcija islame yra klaidingai suprantama daugelio žmonių, tame tarpe ir tarp kai kurių musulmonų. Garbinimas paprastai suprantamas kaip ritualinių aktų, tokių kaip meldimasis, pasninkavimas, labdara ir t.t., atlikimas. Šis ribotas garbinimo supratimas yra tik viena iš garbinimo reikšmės islame dalių. Tikroji definicija apima beveik viską bet kokioje individo veikloje. Ji skamba panašiai kaip: „garbinimas yra visa apimantis terminas, nusakantis visus asmens išorinius ir vidinius pasakymus bei veiksmus, kuriuos Dievas myli.“ Kitais žodžiais tariant, garbinimas yra viskas, ką žmogus pasako ar padaro pamaloninti Allahui. Tai, žinoma, apima ritualus, įsitikinimus, socialinę veiklą ir asmeninę įnašą į žmogų supančių kitų žmonių gerovę.

Islamas žiūrį į individą kaip į visumą. Iš jo yra reikalaujama visiškai paklusti Allahui, kaip Koranas nurodė Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam) daryti:

„Sakyk (o, Muhammedai): išties mano malda, mano auka, mano gyvybė ir mirtis priklauso Allahui; Jis neturi jokių partnerių ir man yra įsakyta būti tarp tų, kurie paklūsta (t.y. tarp musulmonų).“

(Šv.Koranas-6:162-163)

Natūrali šio paklusimo pasekmė yra tai, kad kiekvieno veikla turėtų atitikti Vieno nurodymus, Kuriam asmuo paklūsta. Islamas, būdamas gyvenimo būdu, reikalauja, kad jo šalininkai modeliuotų savo gyvenimus pagal jo mokymus kiekvienu aspektu-tiek religiniu, tiek ir kitokiu. Tai gali skambėti keistai kai kuriems žmonėms, kurie apie religiją

galvoja kaip apie asmeninį ryšį tarp individo ir Dievo, neturintį jokios įtakos kitokiai žmogaus veiklai nei ritualai.

Iš esmės islamas daug negalvoja apie paprasčiausius ritualus, kada jie yra atliekami mechaniškai ir neturi jokios įtakos žmogaus vidiniam gyvenimui. Koranas kreipiasi į tikinčiuosius ir jų kaimynus tarp Knygos žmonių (žydus ir krikščionis), kurie ginčijosi su jais dėl Qibla (kryptis, kuria pasisukama meldžiantis) krypties pakeitimo, tokiomis eilutėmis:

„Teisingumas nėra tame, kad jūs atgręžiate savo veidus į Rytus ar Vakarus, bet teisingumas yra kai tiki Allahą ir Paskutiniąją Dieną, ir Angelais, ir Knygą, ir Pranašais, ir pasidalini savo pinigais iš meilės Jam giminėms ir našlaičiams, vargstantiems, pakeleiviams, elgetoms ir vergams išpirkti, kai laikosi maldos ir moka išmalda, ir kuris išpildo savo pažadus, kada juos pažada, ir yra kantrus skurde bei skausme ir nepalaužiamas karo metu, tai tie, kurie yra tikrai teisingi, ir tai tie, kurie yra dievobaimingi.“

(Šv.Koranas-2:177)

Toje eilutėje išvardinti darbai yra teisingųjų darbai, ir jie yra tik dalis garbinimo. Pranašas (Ramybė Jam) papasakojo mums, kad: „Tikėjimas (kuris yra garbinimo pagrindas) susideda iš šešiasdešimties ar panašiai šakų: iš kurių aukščiausias yra tikėjimas Vienatiniu Allahu (t.y. nėra jokių kitų dievų, tik Allahas), o žemiausias toje garbinimo skalėje yra kliūčių ir purvo pašalinimas nuo žmonių kelio.“

Geras darbas islame yra laikomas garbinimo tipu. Pranašas (Ramybė Jam) sakė:

„Niekas nėra valgęs geresnio maisto negu to, kurį užsidirbo per sunkų darbą savomis rankomis. Pranašas Dovydas (Ramybė Jam) užsidirbdavo savo pragyvenimui savo

paties darbu. „Žinių siekimas yra vienas iš garbinimo tipų. Pranašas (Ramybė Jam) pasakojo savo kompanionams, kad „Žinių siekimas yra (religinė) kiekvieno musulmono pareiga.“ Kitame pasisakyme jis sako: „Asmeniui, kuris seka žinių įgijimo keliu, Allahas palengvins kelią į Rojų pas Jį.“ Socialinis mandagumas ir bendradarbiavimas yra garbinimo dalis, kada tai daroma Allaho labui, kaip Pranašas yra mums sakęs: „Savo draugų sutikimas su šypsena yra labdaros tipas ir vandens pripylimas į kaimyno kibirą yra labdara.“

Verta pastebėti, kad netgi paties asmens pareigų atlikimas yra laikomas garbinimo rūšimi. Pranašas (Ramybė Jam) papasakojo mums, kad bet kas, ką žmogus išleidžia savo šeimai yra labdaros tipas; jam bus atlyginta už tai, jei jis įgijo tai legaliais būdais. Švelnumas šeimos nariams yra garbinimo aktas, kaip ir kada vienas sutuoktinių įdeda maisto kąsnelį į kito burną, kaip Pranašas (Ramybė Jam) mus informavo.

Iš ankstesnio aptarimo yra aišku, kad garbinimo koncepcija islame yra visapusė, apimanti visą teigiamą individo veiklą. Tai, žinoma, sutinka su visa apimančia islamo, kaip gyvenimo būdo, natūra. Jis reguliuoja žmogaus gyvenimą visais aspektais: individualiu, socialiniu, ekonominiu, politiniu ir dvasiniu. Štai kodėl islamas pateikia vadovavimą su smulkiausiomis detalėmis. Labai padrašinama yra suvokti, kad visa žmogaus veikla yra Dievo laikoma kaip garbinimo aktas. Tai turėtų skatinti individą siekti Allaho patenkinimo savo veiksmais ir visada stengtis juos atlikti geriausiu įmanomu būdu, nepaisant to, ar jis yra matomas savo vyresniųjų, ar jis yra vienas. Visada yra pastovus prižiūrėtojas, kuris viską žino-Allahas.

Aptariant neritualinį garbinimą islame pirmiau nereiškia, kad ritualinio garbinimo svarba yra nepakankamai

vertinama. Iš tiesų, ritualinis garbinimas, jeigu atliekamas tinkama maniera, pakylėja žmogų morališkai bei dvasiškai ir įgalina jį tęsti jo veiklą visuomenėje pagal Dievo Vadovavimą. Tarp ritualinio garbinimo Salat (ritualinis meldimasis) užima svarbiausią vietą dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia, tai yra skiriamasis tikinčiojo ženklas. Antra, tai sulaiko individą nuo visokių rūšių bjaurasčių ir blogio vykdymo, suteikiant jam tiesioginio kontakto su juo Kūrėju galimybę penkis kartus dienoje, kada jis atnaujina savo išipareigojimą Dievui ir siekia Jo vadovavimo vėl ir vėl: „Tave vienintelį mes garbiname ir į Tave vienintelį mes kreipiamės pagalbos. Vesk mus tiesiu keliu.“ Tikėjimas taip pat yra svarbiausia iš pagrindinių sąlygų tikinčiųjų pasisekimui:

„Iš tiesų pasiseka tiems tikintiesiems, kurie nusizemina savo maldose.“

(Šv.Koranas, 23:1-2)

Tas pats faktas buvo pabrėžtas Pranašo (Ramybė Jam) kitokiu būdu. Jis sakė:

„Tie, kurie atlieka savo Salat su didžiuliu atidumu ir punktualumu, ras jame šviesą, savo tikėjimo įrodymą ir išsigelbėjimo Teismo Dieną priežastį.“

Po Salat (meldimosi), Zakat (apsivalymo mokestis) yra svarbus islamo ramstis. Korane Salat ir Zakat dažniausiai minima drauge. Kaip ir Salat, Zakat yra tikėjimo paskelbimas, kuris patvirtina, kad Dievas yra vienintelis visa ko visatoje savininkas, ir kad tai, ką žmogus turi, yra pasitikėjimas jų rankose elgtis taip, kaip Jis yra nurodęs:

„Tikėkite Allahu ir Jo pasiuntiniu ir leiskite iš to, ką Jis jums pasitikėdamas suteikė.“

(Šv.Koranas-57:7)

Šiuo atžvilgiu Zakat yra atsidavimo aktas, kuris, kaip ir meldimasis, suartina tikintįjį su jo Viešpačiu.

Neskaitant šito, Zakat yra turto persikirstymo būdas, kuris sumažina skirtumus tarp klasių ir grupių. Tai svarbus įnašas į socialinį stabilumą. Valydamas turtingųjų sielas nuo savanaudiškumo ir vargstančiųjų sielas nuo pavydo ir pasipiktinimo visuomene, jis sustabdo klasinės neapykantos kanalus ir leidžia skleisti brolybės ir solidarumo pradams. Toks stabilumas yra grindžiamas ne vien turtingųjų asmeniniais jausmais, bet remiasi į tvirtai nustatytą teisę, kuri, jei turtingieji ją neigia, gali būti pareikalauta jėga, jei tai yra reikalinga.

Saum (pasninkavimas nuo aušros iki saulėlydžio per Ramadano mėnesį) yra kitas islamo ramstis. Pagrindinė pasninkavimo funkcija yra apvalyti musulmoną „iš vidaus“, kaip kiti Šariah (Islamiškas Dieviškasis Įstatymas) apvalo jį „iš išorės“. Tokiu tyrumu jis atsako į tai, ką mes galime suvokti iš Korano eilutės:

„O, jūs, kurie tikite, pasninkavimas yra jums įsakytas, kaip jis buvo įsakytas ir tiems, kurie buvo prieš jus; kad jūs galėtume įgyti pamaldumo.“

(Šv.Koranas-2:183)

Pagal autentišką tradiciją Pranašas (Ramybė Jam) pranešė, ką Allahas sako atžvilgiu tų, kurie pasninkauja: „Jis nutraukia valgymą, gėrimą ir seksualinių aistrų patenkinimą Mano labui.“ Taigi, jo atlygis bus pagal Dievo didžiulį dosnumą.

Pasninkavimas pažadina visos visuomenės sąmonę vienu metu, taip pridėdamas daugiau stiprybės kiekvienam individui. Be to, pasninkavimas suteikia nuvargintai žmogaus

virškinimo sistemai privalomo poilsio visu pasninkavimo metu. Jis taip pat primena mums tuos, kurie yra netekę pagrindinių gyvenimo poreikių ištisiems metams ar visam gyvenimui. Tai leidžia mums suvokti kentėjimą islamo brolių, kuriems pasisekė mažiau, kas skatina simpatijos ir švelnumo jiems jausmus.

Galiausiai mes prieiname prie Hadž (piligriminė kelionė į Dievo Namus Mekkoje). Tai yra labai svarbus islamo ramstis. Jis skelbia vienovę ir išsklaido visus skirtumus. Musulmonai iš visų pasaulio kampelių, dėvėdami vienodą apdarą, atsako į Hadž kvietimą vienu balsu: LABAIK ALLAHUMMA LABAIK (Čia aš esu Tavo paslaugoms, o Viešpatie!). Hadž yra griežtos savikontrolės ir disciplinos pratimas, kuriame atskleidžiami ne tik šventi dalykai, bet netgi augalų ir paukščių gyvybės yra padaromos neliečiamomis, nes viskas saugiai gyvena:

„Ir jis, kuris didžiai gerbia šventus Dievo ritualus, geriau bus jam su jo Viešpačiu...“

(Šv.Koranas-22:30)

„Ir jis, kuris didžiai gerbia Allaho simbolius, tai iš tiesų yra iš širdžių pamaldumo.“

(Šv.Koranas-22:32)

Piligriminė kelionė suteikia progą visiems musulmonams iš visokių grupių, klasių, organizacijų ir vyriausybių, iš viso musulmoniško pasaulio susitikti kasmet didžiuliame kongrese. Šio kongreso laikas ir vieta buvo nustatyta jų Vieno Dievo „Allaho“. Kvietimas dalyvauti yra atviras kiekvienam musulmonui. Niekas neturi valdžios uždrausti kitiems. Kiekvienam dalyvaujančiam musulmonui yra užtikrinamas visiškas saugumas ir laisvė iki kol jis pats nepažeidžia saugumo.

Taigi, garbinimas islame, tiek ritualinis, tiek ir neritualinis, moko individą pamilti savo Kūrėją dar giliau ir taip įgyti nepalenkiamą valią ir dvasią sunaikinti visą blogį ir priespaudą iš žmonių visuomenės ir padaryti Dievo Žodį pasaulyje viešpataujančiu.

Life After Death
الحياة بعد الموت

GYVENIMAS PO MIRTIES

GYVENIMAS PO MIRTIES

Klausimas, ar yra gyvenimas po mirties, nepatenka į mokslo jurisdikciją, kadangi mokslas domisi tik duomenų klasifikacija ir analize. Be to, žmogus buvo užsiėmęs moksliniais tyrimais, šiuolaikine mokslo termino prasme, tik paskutinius kelis šimtmečius, tuo tarpu gyvenimo po mirties koncepcijos klausimas jam buvo artimas nuo neatmenamų laikų.

Visi Dievo pranašai kvietė savo žmones garbinti Dievą ir tikėti pomirtiniu gyvenimu. Jie itin pabrėžė tikėjimo pomirtiniu gyvenimu svarbą, kad netgi menkutė abejonė tuo reiškė Dievo neigimą ir darė kitus įsitikinimus bereikšmiai.

Pats faktas, kad visi Dievo pranašai nagrinėjo metafizinį gyvenimo po mirties klausimą taip pasitikinčiai ir taip vienodai-nors tarpas tarp jų amžių kai kuriais atvejais buvo tūkstančiai metų-įrodo, kad jų žinių apie gyvenimą po mirties, kaip jie visi skelbė, šaltinis buvo tas pats, t.y. Dieviškas atskleidimas.

Mes taip pat žinome, kad tiems Dievo pranašams labai priešinosi jų žmonės, ypatingai gyvenimo po mirties klausimu, nes jų žmonės galvojo, jog tai yra neįmanoma. Bet nepaisant priešininosi, pranašai įtikino daugybę nuoširdžių pasekėjų.

Kyla klausimas: kas privertė tuos pasekėjus atsižadėti nusistovėjusių jų protėvių įsitikinimų, tradicijų ir papročių, nepaisant rizikos tapti visiškai atstumtiems jų pačių bendruomenės? **Yra paprastas atsakymas:** Jie pasinaudojo savo proto ir širdies sugebėjimais ir suvokė tiesą.

Tai ta sąmonė, kuri veda žmogų atsižvelgiant į realybes, kurios negali būti matomos. Štai todėl visi Dievo pranašai, kviesdami žmones patikėti Dievu ir gyvenimu po mirties, kreipėsi į estetiškos, moralios ir racionalios sąmonės žmones.

Pavyzdžiui, kada Mekos stabmeldžiai neigė jau vien gyvenimo po mirties galimybę, Taurusis Koranas parodė jo pozicijos silpnumą, pateikdamas labai logiškus ir racionalius tai palaikančius argumentus:

„Ir jis lygina Mus ir pamiršta savo paties (kilmę ir) sukūrimą: jis sako: „Kas gali suteikti gyvybę sausiems ir suirusiems kaulams?“ Sakyk (O, Muhammedai): „Jis suteiks jiems gyvybę, Kuris sukūrė juos pirmąjį kartą! Nes Jis yra išmanantis bet kokioje kūryboje!“ Tas pats, Kuris sukelia jums ugnį iš žalio medžio, kada štai! Tuoju po to jūs užsidegate (sau laužus)! Argi negali Jis, Kuris sukūrė dangų ir žemę, sukurti iš to kažko panašaus? Iš tiesų gali! Nes Jis yra Kūrėjas, Aukščiausiasis, (beribių) sugebėjimų ir žinių.“

(Šv.Koranas-36:78-81)

Kita proga Taurusis Koranas labai aiškiai pasako, kad netikintieji neturi jokio patikimo pagrindo savo pomirtinio gyvenimo neigimui. Jis grindžiamas grynu spėjimu:

„Ir jie sako: „Kas dar gali būti be mūsų gyvenimo šiame pasaulyje? Mes mirštame ir mes gyvename, ir niekas kitas kaip tik laikas gali mus sunaikinti.“ Bet apie tai jie neturi jokių žinių; jie paprasčiausiai spėja. Ir kada Mūsų aiškūs ženklai yra pakartojami jiems, jų argumentas yra tik toks: jie sako: „Sugražinkite mūsų protėvius, jei tai, ką sakai, yra tiesa!“ Sakyk: „Tai Allahas, Kuris duoda jums gyvybę, tada duoda jums mirtį. Tada Jis surinks visus

kartu Teismo Dienai, dėl kurios nėra jokių abejonių. Bet dauguma žmonių nežino.““

(Šv.Koranas-45:24-26)

Neabejotinai Dievas prikels visus mirusiuosius. Bet Dievas turi Savo Paties planą. Ateis diena, kada visa visata bus sunaikinta ir tada visi mirusieji bus prikelti atsistoti prieš Dievą. Ta diena bus pradžia naujo gyvenimo, kuris niekada nesibaigs, ir tą Dieną Dievas atlygins kiekvienam asmeniui pagal jo ar jos gerus ir blogus darbus.

Paaiškinimas, kurį Taurusis Koranas pateikia apie gyvenimo po mirties būtinybę, yra tai, ko reikalauja morali žmogaus sąmonė. Tiesą sakant, jei nebūtų jokio pomirtinio gyvenimo, pats tikėjimas į Dievą taptų nerelevantišku, arba netgi jei kas tikėtų Dievą, tai būtų neteisingas ir abejingas Dievas, kuris kartą sukūrė Dievą, bet visiškai nesidomi jo likimu.

Neabejotina, Dievas yra teisingas. Jis nubaus tironus, kurių nusikaltimai nesuskaičiuojami; nužudžiusius šimtus nekaltų žmonių, sukėlusius didžiulę korupciją visuomenėje, pavergusius daugybę asmenų tenkinti savo užgaidoms, ir t.t. Žmogus turi labai trumpą gyvenimo trukmę šiame pasaulyje, ir kadangi fizinis pasaulis nėra amžinas, bausmės ar apdovanojimai už blogus ar gerus asmenų poelgius nėra čia įmanomos. Taurusis Koranas labai kategoriškai teigia, kad Teismo Diena privalo ateiti ir Dievas nuspręs kiekvienos sielos likimą pagal jo ar jos darbų įrašus:

„Netikintieji sako: „Mums niekada neišauš Valanda.“ Sakyk: „Taip! Bet iš tikro per mano Viešpatį ji ateis jums, per Jį, Kuris žino nematoma, nuo Kurio net mažiausias atomas danguje ar žemėje nėra paslėptas: nieko nėra daugiau ar mažiau negu yra aiškiuose įrašuose: kad

Jis galėtų apdovanoti tuos, kurie tiki ir daro teisingųjų darbus: tokiems yra atleidimas ir gausiausias išlaikymas.“
„Bet tiems, kurie kovoja prieš Mūsų ženklus, kad paverstų juos niekais, tokiems bus bausmė, labiausiai žeminantis nubaudimas.“

(Šv.Koranas-34:3-5)

Prisikėlimo Diena bus diena, kada Dievo Teisingumo ir Malonės savybė pilnai pasireikš. Dievas apipils Savo Malone tuos, kurie kentėjo Jo labai pasaulietiskame gyvenime, tikėdami, kad jų laukia amžina palaima. Bet tie, kurie piktnaudžiavo Dievo dosnumu, nesirūpindami ateinančiu gyvenimu, bus vargingiausioje padėtyje. Palygindamas juos, Taurusis Koranas sako:

„Argi (tiedu) panašūs? Vienas, kuriam Mes davėme gero pažadą ir kuris ketina pasiekti jo (išpildymo) bei kitas, kuriam mes davėme gerų dalykų šiame gyvenime, bet kuris Teismo Dieną bus tarp tų, kurie bus pateikti (bausmei).“

(Šv.Koranas-28:61)

Taurusis Koranas taip pat teigia, kad šis pasaulietiškas gyvenimas yra pasirengimas amžinam gyvenimui po mirties. Bet tie, kurie tai neigia, taps savo aistrų ir troškimų vergais, kurie tyčiojasi iš dorų, Dievą suvokiančių asmenų.

Tokie asmenys suvokia savo kvailumą tik mirdami ir nori, kad jiems būtų suteiktas dar vienas šansas pasaulyje, tačiau bergždžiai. Jų varginga padėtis mirties valandą, Teismo Dienos siaubas, ir amžina palaima, garantuojama nuoširdiems tikintiesiems,-visa tai yra aiškiai paminėta tokiose Tauriojo Korano eilutėse:

„(Melagystėje jie bus), kol, kada mirtis ateis pas vieną iš jų, jis sakys: „O, mano Viešpatie! Parsiųsk mane atgal (į gyvenimą) tam, kad aš galėčiau atlikti teisingai

dalykus, kuriuos neigiau.“ Jokiū būdu! Jis tik kalba žodžius; ir prieš juos yra padalijimas iki dienos, kada jie bus prikelti. Tada, kada trimitas suskambės, nebus jokių ryšių tarp jų tą Dieną, nei vienas teirasis kito! Tada tie, kurių (gerų darbų) balansas bus solidus, tiems pasiseks. Bet tie, kurių balansas bus nežymus, bus tie, kurie prapuldė savo sielas; jie gyvens Pragare. Ugnis degins jų veidus ir jie vaipysis ten su savo perdėtomis lūpomis. (Bus pasakyta): „Ar nebuvo Mano Eilutės (šiam Korane) išdėstytos jums, ir ar tada jūs jų neneigėte?“ Jie sakys: „Mūsų Viešpatie! Mūsų niekšiškumas mus pergalėjo, ir mes buvome paklydę žmonės. Mūsų Viešpatie! Ištrauk mus iš čia. Jei kada nors mes grįšime (į blogį), tada iš tikrųjų mes būsime nusidėjėliai.“ Jis (Allahas) sakys: „Pasilikite ten su gėda! Ir nekalbėkite Man!“ Iš tiesų ten buvo dalis Mano vergų, kurie sakydavo: „Mūsų Viešpatie! Mes tikime, tad atleisk mums, ir pasigailėk mūsų, nes Tu esi Geriausias iš visų, kurie pasigaili!“ Bet jūs priėmėte juos kaip juokdarius taip, kad tai privertė jus pamiršti Mano Atminimą, kol jūs juokėtės iš jų! Iš tiesų Aš apdovanojau juos šią Dieną už jų kantrybę: jie iš tikrųjų yra tie, kuriems pasisekė. Jis (Allahas) sakys: „Kiek laiko praleidote žemėje, skaičiuodami metus?“ Jie sakys: „Mes praleidome dieną ar dalį dienos. Klausk tų, kurie skaičiavo.“ Jis (Allahas) sakys: „Jūs praleidote tik labai mažai, jei tik žinotumėte! Negi galvojate, kad Mes sukūrėme jus juokais (be jokio tikslo), ir kad jūs nebūsite sugražinti pas Mus?“ Taigi, Aukščiausiasis yra Allahas, Tikrasis Karalius: nėra jokio Dievo, išskyrus Jį, Aukščiausiojo Sosto Viešpatį!“

(Šv.Koranas-23:99-116)

Tikėjimas gyvenimu po mirties ne tik garantuoja sėkmę Pomirtiniame Gyvenime, bet taip pat padaro šį pasaulį pilną

ramybės ir laimės, nes individai tampa atsakingesni ir pareigingiausiai vykdo savo pareigas.

Pagalvokime apie Arabijos žmones prieš atvykstant pranašui Muhammedui (Ramybė Jam)-jie buvo žmonės, kurie lošė, vaidijosi, plėšikavo ir žudė. Tokie buvo jų pagrindiniai bruožai, kada jie netikėjo pomirtiniu gyvenimu. Panašiai, gyvenimo po mirties neigimas turi savo pasekmes ne tik Pomirtiniame Gyvenime, bet taip pat ir šiame pasaulyje. Kada tauta kaip visuma tai neigia, visokių rūšių blogybės ir korupcija tampa nevaldomomis toje visuomenėje ir galiausiai ją sunaikina.

Kas vyks Teismo Dieną

„Kada (Nojaus tvano) vanduo išsiliejo iš savo ribų, mes pernešėme jus (žmoniją) plaukiojančia (Arka).

Kad Mes galėtume tai padaryti žinia jums ir kad ausys (kurios turėtų išgirsti pasakojimą ir) išlaikyti savo atmintyje, išsaugoti to (pamokas) atsiminime.

Tada bus sutrimituota. Ir žemė bus pajudinta, ir jos kalnai, ir jie bus sutrupinti į dulkes vienu smūgiu, tą dieną (Didysis) įvykis atsitiks.

Ir dangus bus suplėšytas į gabalus, nes tą dieną jis bus plonas. Ir angelai bus jo pusėse ir tą dieną aštuoni laikys tavo Viešpaties Sostą virš jų.

Tą dieną jūs būsite atgabenti į Teismą: joks veiksmas, kurį jūs slepiate, nebus nuslėptas. Tada Jis, kuriam bus paduotas jo įrašas į jo dešinę ranką, sakys: „Ei, čia! Perskaitykite mano Įrašą!“ „Aš tikrai supratau, kad atsiskaitymas su manimi (vieną dieną) pasieks mane!“

Ir jis gaus palaimintą gyvenimą aukštame Rojuje, kur vaismedžių (šakos kabės) žemai ir arti.

„Valgykite ir gerkite su pilnu pasitenkinimu; dėl (gerųjų), kurie buvo pasiūsti prieš jus tomis dienomis, kurios yra praėjusios!“

Ir jis, kuriam bus paduotas jo įrašas į jo kairę ranką, sakys:

„O! Kad mano įrašas nebūtų man paduotas!“

„Ir kad aš niekada nesuprasčiau, kaip atsiskaitymas su manimi (bus ištesėtas)“

„O! Kad būtų ta (Mirtis) mane pribaugusi!“

„Jokia nauda mano turtas man nebuvo!“

„Mano galia išnyko!“

(Bus pasakyta): „Paimkite jį ir supančiokite jį;“

„Tada įmeskite jį į karštą Ugnį.“

„Tada sukaustykite jį grandine, kurios ilgis yra septyniasdešimt uolekčių!“

Iš tiesų, jis netikėjo Allahu, Didingiausiuoju, ir nebuvo spartus maitinant vargšus.

Taigi, jokių draugų neturės jis čia šią Dieną, nei jokio maisto išskyrus purvą (nuo žaizdų plovimo).

Kurio niekas nevalgys, tik nusidėjėliai.“

(Šv.Koranas-69:11-37)

Taigi, yra labai įtikinančių priežasčių tikėti gyvenimu po mirties.

Pirmiausia, visi Dievo pranašai kvietė savo žmones patikėti tuo.

Antra, kada tik žmonių visuomenė buvo sudaryta šio įsitikinimo pagrindu, ji buvo idealiausia ir ramiausia visuomenė, laisva nuo moralinių ir socialinių blogybių.

Trečia, istorija liudija, kada tik šis įsitikinimas yra bendrai atmetamas grupės žmonių, nepaisant pakartojamų

Pranašo perspėjimų, grupė kaip visuma yra nubaudžiama Dievo netgi šiame pasaulyje.

Ketvirta, moralinė, estetinė ir racionali žmogaus veikla patvirtina gyvenimo po mirties galimybę.

Penkta, Dievo Teisingumo ir Malonės savybė neturi jokios reikšmės, jei nėra jokio pomirtinio gyvenimo.

Allahas yra Dievo vardas arabų kalboje. Nei daugiskaita, nei giminė negali būti iš jo padaryta. Jis yra visatos Kūrėjas ir Išlaikytojas. Jis yra visų žmonių Dievas, įskaitant ir tokius pranašus kaip: Adomą, Nojų, Abraomą, Ismaelį, Jokūbą, Možę, Dovydą, Jėzų ir Muhammedą (Ramybė Jiems Visiems).

Daugiau informacijos šia tema:

www.islamworld.net

KLAI DINGI SUPRATIMAI
APIE ISLAMĄ

*Misconceptions
About Islam*

شبهات حول الإسلام

KLAIDINGI SUPRATIMAI APIE ISLAMĄ

1 klaidingas supratimas Musulmonai yra smurtaujantys teroristai ir ekstremistai

Tiesa:

Tai didžiausias nesusipratimas apie islamą, be abejonės kilęs iš pastovaus stereotipizavimo ir žiniasklaidos tendencingumo islamo tematika. Kada ginkluotas teroristas atakuoja mečetę judaizmo vardan, katalikiškos Airijos Respublikos kariuomenės partizanas susprogdina bombą miesto teritorijoje ar Serbijos ortodoksų kareivis prievartauja ir žudo nekaltus civilius musulmonus, šie aktai nėra paverčiami viso tikėjimo stereotipais. Niekada šie veiksmai nėra priskiriami nusikaltėlių religijai. Visgi kaip dažnai mes girdime žodžius „islamo, musulmonų fundamentalistas“ ir kt., siejamus su smurtu. Taip vadinamų „musulmoniškų šalių“ politikai gali turėti arba neturėti kokių nors islamiškų pagrindų. Dažnai diktatoriai ir politikai panaudoja islamo vardą savais tikslais. Žmogus turėtų prisiminti pažvelgti į islamo šaltinį ir atskirti, ką tikra islamo religija sako, nuo to, kas yra vaizduojama žiniasklaidoje. Islamas paraidžiui reiškia „paklusimas Dievui“ ir yra išvestas iš šaknies žodžio, reiškiančio „taiką, ramybę“. Islamas gali pasirodyti egzotiškas ar net ekstremalus šiandieniniame pasaulyje. Galbūt taip yra todėl, kad ši religija nedominuoja kasdieniniame gyvenime Vakaruose, kur islamas yra laikomas musulmonų „gyvenimo būdu“ ir jie nedaro jokio skirtumo tarp pasaulietiško ir švento jų gyvenimuose. Kaip ir krikščionybė, islamas leidžia kovoti ginantis; ginant religiją arba pusėje tų, kurie buvo jėga išvyti iš savo namų. Jis nustato griežtas kovos taisykles, kurios draudžia civilių žalojimą, grūdinių kultūrų, medžių ir galvijų naikinimą.

NEKUR ISLAMAS NEREIKALAUJA ŽUDYTI NEKALTUS...

Taurusis Koranas sako:

„Kovokite Allaho vardan prieš tuos, kurie kovoja prieš jus, bet neperženkite ribų. Dievas nemyli peržengėjų.“
(Šv.Koranas-2:190)

„Jei jie siekia taikos, tada siekite ir jūs taikos. Ir pasitikėkite Dievu, nes Jis yra Visa Girdintis, Visa Žinantis.“

(Šv.Koranas-8:61)

Todėl karas būna tik blogiausiu atveju, ir būna priklausomas nuo griežtų sąlygų, nustatytų šventu įstatymu. Terminas „džihad“ paraidžiui reiškia „priešinimasis“. Musulmonai tiki, kad yra džihad yra dviejų rūšių. Kitas „džihad“ yra vidinis sielos priešinimasis, kurį kiekvienas vykdo prieš egoistiškus troškimus vidinės ramybės pasiekimo labui.

2 klaidingas supratimas Islamas engia moteris.

Tiesa:

Tipiškos musulmonės vaizdas kaip dėvinčios šydą ir priverstos pasilikti namie bei uždraustos vairuoti yra itin dažnas daugybės žmonių mintyse. Nors kai kurios musulmoniškos šalys gali turėti įstatymų, kurios engia moteris, jie neturėtų būti laikomi kaip atėję iš islamo. Daugelis tų šalių nėra valdomos pagal Šariah (Islamo Dievišką Įstatymą) ir pristato savo pačių kultūrinius požiūrius lyčių klausimu. Kita vertus, islamas vyrams ir moterims suteikia skirtingus vaidmenis ir teisingumas tarp jų yra nustatytas vadovaujantis Tauriuoju Koranu ir Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam)

pavyzdžiu. Islamas galvoja apie moterį, tiek vienišą, tiek ištekėjusią, kaip apie individą su jos pačios teise, su teise turėti ir disponuoti jos nuosavybe ir uždarbiu. Santuokos dovana yra jaunikio dovanojama nuotakai jos pačios asmeniniam naudojimui, ir ji dažniau pasilieka savo šeimos vardą nei ima savo vyro. Tiek iš vyrų, tiek iš moterų yra tikimasi tokio apsirengimo stiliaus, kuris būtų kuklus ir orus. Dievo Pasiuntinys Muhammedas (Ramybė Jam) sakė: „Tobuliausias tikėjime tarp tikinčiųjų yra tas, kuris geriausiai ir švelniausiai elgiasi su savo žmona.“

Bet kokios rūšies smurtas prieš moterį ir jų vertimas ką nors daryti prieš jų valią nėra leistinas. Musulmoniška santuoka yra paprastas, teisinis susitarimas, į kurį abu partneriai gali įtraukti sąlygas. Vestuvių papročiai plačiai skiriasi priklausomai nuo šalies. Skyrybos nėra paplitusios, tačiau yra priimtinos blogiausiu atveju. Pagal islamą musulmonė mergina negali būti verčiama tekėti prieš jos valią: jos tėvai jai tiesiog pasiūlo jauną vaikną, kuris, jų nuomone, yra tinkamas jai.

3 klaidingas supratimas

Visi vyrai musulmonai veda keturias žmonas

Tiesa:

Islamo religija buvo atskleista visoms visuomenėms ir visiems laikams ir taip suderino labai besiskiriančius socialinius reikalavimus. Aplinkybės gali duoti pagrindą kitos žmonos vedimui, bet teisė tai daryti pagal Koraną yra suteikiama tik esant sąlygai, jog vyras yra skrupulingai doras. Jokia moteris negali būti verčiama tokiai santuokai, jei ji jos nenori. Poligamija nėra nei privaloma, nei skatinama, bet vien tik leidžiama. „Šeichų su haremais“ vaizdas nesiderina su islamu, nes vyrui yra daugiausia leidžiama turėti keturias žmonas, ir jei tik jis gali patenkinti griežtas doro elgimosi,

atskiro apgyvendinimo ir kt. sąlygas. Leidimas praktikuoti poligamiją nėra sietinas vien tik su aistros patenkinimu. Tai labiau sietina su užuojauta našlėms ir našlaičiams. Taurusis Koranas apribojo ir įvedė sąlygas poligamijos praktikai tarp arabų, kurie turėdavo po dešimt ir daugiau žmonių, laikydami jas „nuosavybe.“ Yra atvira ir tikslu sakyti, kad tai islamas sureguliuo šią praktiką, apribojo ją, padarė ją labiau humaniška ir nustatė lygias teises ir statusą visoms žmonoms. Tik labai mažas musulmonų procentas visame pasaulyje tai praktikuoja. Tačiau leidimas praktikuoti apribotą poligamiją sietinas ir su islamo realistišku požiūriu į vyrų ir moterų prigimtį bei įvairius socialinius poreikius, problemas ir kultūrinės variacijas. Tačiau klausimas yra žymiai platesnis nei prigimtinis islamo lankstumas; jis taip pat apima atvirą tiesmukišką islamo būdą nagrinėjant praktines problemas. Užuoat reikalavęs veidmainiško ir paviršutiniško laikymosi, islamas giliau nagrinėja individų ir visuomenės problemas ir pateikia teisėtus ir padorius sprendimus, kurie duoda žymiai daugiau naudos negu tuo atveju, jei jų būtų nepaisoma. Nėra jokios abejonės, kad teisėtai vesta antra žmona, su kuria maloniai elgiamasi, yra geriau nei neteisėta meilužė.

4 klaidingas supratimas Musulmonai garbina kitokį Dievą

Tiesa:

Allahas paprasčiausiai yra arabų kalbos žodis, reiškiantis Dievą. Musulmonams Allahas yra puikiausias ir daugiausia apimantis iš Dievo Vardų, tai plačiareikšmis arabiškas žodis, reiškiantis Vienintelį Vieną Dievą ir nepriskiriantis Jam jokių partnerių. Tai tiksliai toks pat žodis, kurį žydai hebrajų kalboje vartoja Dievui, žodis, kurį Jėzus Kristus vartojo aramėjų kalboje, kada meldėsi Dievui. Dievas

turi identišką vardą judaizme, krikščionybėje ir islame; Allahas yra tas pats Dievas, kurį garbina musulmonai, krikščionys ir žydai. Musulmonai tiki, kad Allaho suverenumas yra patvirtinamas garbinimu ir pažadu paklusti Jo mokymams ir įsakymams, perduotiems Jo pasiuntinių ir pranašų, kurie buvo atsiųsti įvairiu laiku ir į daugelį vietų istorijos eigoje.

5 klaidingas supratimas Islamas buvo skleidžiamas kardu ir netoleruoja kitų tikėjimų

Tiesa:

Daugybė socialinių mokslų vadovėlių studentams vaizduoja arabų raitelį, laikantį vienoje rankoje kardą, kitoje-Koraną, užkariaujantį ir per prievartą atverčiantį, nors tai nėra istoriškai teisingas pavaizdavimas. Islamas visada gerbė ir davė laisvę kitokių tikėjimų religijoms. Taurusis Koranas sako:

„Dievas nedraudžia jums, atžvilgiu tų, kurie nekovoja prieš jus dėl tikėjimo ir neveja jūsų iš namų, elgtis maloniai ir teisingai su jais; nes Dievas myli tuos, kurie yra teisingi.“

(Šv.Koranas-60:8)

Religijų laisvė yra nustatyta pačiame Tauriajame Korane:

„Nėra jokios prievartos religijoje (islame). Teisinga kryptis aiškiai skiriasi nuo klaidingos.“

(Šv.Koranas-2:256)

Krikščionių misionierius T. W. Arnold turi tokią nuomonę apie islamo skleidimą, kas buvo jo studijų tema: „Apie kokias nors organizuotas pastangas priversti nemusulmoniškas tautas priimti islamą ar apie kokią nors sistematišką persekiojimą, siekiant nuslopinti krikščionių

religiją, mes nieko nesame girdėję. Jei kalifai būtų pasirinkę priimti abi veiksmų kryptis, jie būtų iššlavę krikščionybę taip lengvai, kaip Ferdinandas ir Izabelė išvijo islamą iš Ispanijos arba Luisas XIV protestantus...“

Islamo teisės funkcija yra saugoti mažumų privilegijuotą statusą, ir tai yra priežastis, kodėl nemusulmoniško garbinimo vietos suklestėjo visame islamiškame pasaulyje. Istorija pateikia daugybę musulmonų tolerancijos kitiems tikėjimams pavyzdžių: kada 634 metais kalifas Omaras įžengė į Jeruzalę, islamas suteikė garbinimo laisvę visoms miesto religinėms bendruomenėms. Skelbdamas gyventojams, kad jų gyvybės ir nuosavybė yra saugūs ir kad jų garbinimo vietos niekada nebus iš jų atimtos, jis paprašė krikščionių patriarcho Sofronijaus lydėti jį lankant visas šventas vietas. Islamo teisė taip pat leidžia nemusulmoniškoms mažumoms steigti savo pačių teismus, kurie vykdo šeimos teisę, nustatytą pačių mažumų. Visų islamiškos valstybės gyventojų gyvybė ir turtas yra laikomi neliečiamybe nepaisant to, ar asmuo yra musulmonas, ar juo nėra. Rasizmas nėra islamo dalis, Taurasis Koranas kalba tik apie žmonių lygybę ir kokie lygūs yra visi žmonės Dievo akivaizdoje:

„O, žmonija! Mes sukūrėme jus iš vienos sielos, vyrus ir moteris, ir paskirstėme jus į tautas ir gentis, kad jūs galėtumėte pažinti vieni kitus. Išties, gerbiamiausi iš jūsų Dievo akyse yra pamaldžiausi. Dievas yra Visa Žinantis, Viską Suprantantis.“

(Šv.Koranas-49:13)

6 klaidingas supratimas

Visi musulmonai yra arabai

Tiesa:

Musulmonų pasaulyje yra apie 1,4 milijardo. Kas ketvirtas žmogus pasaulyje yra musulmonas. Islamas yra greičiausiai auganti religija pasaulyje. Tarp musulmonų yra įvairiausių rasių, tautybių ir kultūrų iš viso žemės rutulio nuo „Filipinų iki Nigerijos“ atstovų, kuriuos jungia jų bendras islamo tikėjimas. Tiktai apie 18% gyvena arabų pasaulyje, o didžiausia musulmonų bendruomenė yra Indonezijoje. Daug musulmonų gyvena Pakistano rytuose. 30% musulmonų gyvena Indijos subkontinente, 20% subsacharinėje Afrikoje, 17% Pietryčių Azijoje, 18% arabų pasaulyje ir 10% Rusijoje ir Kinijoje. Turkija, Iranas ir Afganistanas sudaro 10% nearabiškų Viduriniųjų Rytų. Nors musulmonų mažumų yra beveik kiekvienoje srityje, įskaitant ir Lotynų Ameriką ir Australiją, daugiausia jų yra Rusijoje ir neseniai nepriklausomybę atgavusiose valstybėse, Indijoje ir centrinėje Afrikoje. Apie 8 milijonai musulmonų gyvena Jungtinėse Valstijose.

7 klaidingas supratimas

Islamo tauta yra musulmonų grupė

Tiesa:

Islamą ir taip vadinama „Islamo tauta“ yra dvi skirtingos religijos. Musulmonai paprasčiausiai šią grupę laiko viena iš daugelio kultūrų, naudojančių islamo vardą savo pačių pasipelnymui. Vienintelis bendras dalykas tarp jų yra žargonas, abiejų naudojama kalba. „Islamo tauta“ yra neteisingas vardo panaudojimas; ši religija turėtų būti vadinama farakanizmu, pagal jos propaguotojo, Luiso Farakano, vardą. Islamas ir farakanizmas skiriasi daugelyje fundamentalių dalykų.

Pavyzdžiui, Farakano pasekėjai tiki rasizmu ir tuo, kad „juodaodis“ buvo pirmasis žmogus ir todėl esantis pranašesnis, tuo tarpu islame nėra jokio rasizmo ir kiekvienas yra laikomas lygiu Dievo akivaizdoje, skirdamasis tiktai pamaldumu. Yra ir daug kitų teologinių pavyzdžių, kad Tautos mokymai mažai turi bendro su tikruoju islamu. Amerikoje yra daugybė grupių, kurios tvirtina atstovaujančios islamą ir vadina savo sekėjus musulmonais. Bet koks rimtas islamą studijuojantis žmogus turi pareigą tyrinėti ir atrasti tikrąjį islamą. Du vieninteliai autentiški šaltiniai, kurie sieja kiekvieną musulmoną, yra Taurusis Koranas ir autentiški ar patikimi Hadith „Sunnah“. Bet koks mokymas po islamo pavadinimu, kuris prieštarauja ar skiriasi nuo tiesaus supratimo fundamentalių įsitikinimų ir islamo praktikos iš Tauriojo Korano ir autentiškų Hadith, turėtų būti atmestas, ir tokia religija turėtų būti laikoma pseudoislamišku kultu. Amerikoje yra tokių pseudoislamiškų kultų, ir farakanizmas yra vienas iš jų. Sąžininga nuostata iš tokių kultų pusės neturėtų būti vadinimas savęs musulmonais, o jų religijos-islamą. Tokio sąžiningumo pavyzdys yra bahaizmas, kuris yra islamo atšaka, tačiau bahajai nevadina savęs musulmonais, o savo religijos-islamą. Tiesą sakant, bahaizmas ir nėra islamas, kaip ir farakanizmas nėra islamas.

8 klaidingas supratimas

Musulmonai yra barbariški, atsilikę žmonės

Tiesa:

Viena iš greito ir taikaus islamo plitimo priešasčių buvo jo doktrinos paprastumas. Islamas kviečia tikėti Vienu Dievu, vertu garbinimo. Jis taip pat pakartodamas nurodo žmogui naudoti savo proto ir pastabumo galią. Per keletą metų suklestėjo didžios civilizacijos ir universitetai, nes, pagal Pranašą (Ramybė Jam), „žinių siekimas yra kiekvieno musulmono-tiek vyro, tiek moters-pareiga.“ Rytų ir vakarų bei

naujo mąstymo su senu sintezė sukėlė medicinos, matematikos, fizikos, astronomijos, geografijos, architektūros, dailės, literatūros ir istorijos progresą. Daugelis esminių sistemų, tokių kaip algebra, arabiški skaitmenys ir taip pat nulio koncepcija (gyvybiškai svarbi matematikos tobulėjimui) buvo perteikti viduramžių Europai iš islamo. Buvo ištobulinti sudėtingi instrumentai, kurie padarė įmanomomis europiečių atradimų keliones, įskaitant astroliabiją, kvadrantą ir gerus navigacinius žemėlapius.

9 klaidingas supratimas

Muhammedas buvo islamo įkūrėjas ir musulmonai jį garbina

Tiesa:

Muhammedas (Ramybė Jam) gimė Mekoje 570 metais. Kadangi jo tėvas mirė prieš jam gimstant, o netrukus mirė ir jo motina, jis buvo užaugintas savo dėdės iš gerbiamos Kuraiš giminės. Kai jis užaugo, pagarsėjo savo teisingumu, dosnumu ir nuoširdumu, netgi būdavo ieškomas dėl savo sugebėjimo spręsti ginčus. Istorikai jį apibūdina kaip ramų ir pasinėrusį apmąstymuose. Muhammedas (Ramybė Jam) buvo gilios religinės prigimties ir ilgai bjaurėjosi savo visuomenės smukimu. Jo įpročiu tapo kartas nuo karto medituoti Hiros uoloje netoli Mekkos. Kai jam buvo 40 metų, meditacijos metu, Muhammedas (Ramybė Jam) gavo savo pirmąjį atskleidimą iš Dievo per Angelą Gabrielių. Šis atskleidimas, kuris tęsėsi 23 metus, yra žinomas kaip Taurusis Koranas. Kai tik pradėjo perpasakoti žodžius, girdėtus iš Gabrieliaus, ir skelbti tiesą, kurią Dievas atskleidė jam, jis ir nedidelė jo pasekėjų grupelė patyrė nuožmų persekiojimą, kuris augo taip smarkiai, kad 622 metais Dievas įsakė jam emigruoti. Šis įvykis, Hidžra, „migracija“, kada jie paliko Mekką ir iškeliavo į Mediną, žymi musulmonų kalendoriaus pradžią. Po septynerių

metų Pranašas ir jo pasekėjai galėjo grįžti į Mekką, kur jie atleido savo priešams ir galutinai įtvirtino islamą.

Prieš Pranašui mirštant, sulaukus 63 metų, didžioji Arabijos dalis jau buvo musulmonai, o nepraėjus nė amžiui po jo mirties, islamas pasklido nuo Ispanijos Vakaruose iki tokių Tolimųjų Rytų kaip Kinija. Jis mirė turėdamas mažiau nei 5 valdas savo vardu.

Nors Muhammedas (Ramybė Jam) buvo pasirinktas paskelbti žinią, jis nėra laikomas islamo „įkūrėju“, kadangi musulmonai laiko islamą esant tą patį dievišką vadovavimą, kuris buvo atsiųstas visiems žmonėms anksčiau. Musulmonai tiki, kad visi pranašai nuo pat Adomo, Nojaus, Mozės, Jėzaus ir t.t. buvo atsiųsti su dievišku vadovavimu jų žmonėms. Kiekvienas pranašas buvo pasiųstas jo paties žmonėms, bet Muhammedas (Ramybė Jam) buvo atsiųstas visai žmonijai. Muhammedas (Ramybė Jam) yra paskutinis ir galutinis pasiuntinys, atsiųstas paskelbti islamo žinią. Musulmonai gerbia jį (Ramybė Jam) už viską, ką jis padarė ir už jo atsidavimą, bet jie negarbina jo.

„O, Pranaše,“ Muhammedai“ iš tiesų Mes atsiuntėme tave kaip liudininką, gerų žinių nešėją, išpėjantį ir kaip tą, kuris kviečia į Dievą Jo įsakymu, ir kaip šviečiantį žibintą.“

(Šv.Koranas-33:45-6)

10 klaidingas supratimas

Musulmonai netiki Jėzumi ar bet kokiais kitais pranašais

Tiesa:

Musulmonai gerbia Jėzų (Ramybė Jam) ir laukia jo Antrojo Atėjimo. Jie laiko jį vienu iš puikiausių Dievo pranašų žmonijai. Musulmonai niekada nemini jo tik kaip „Jėzus“, bet visada prideda frazę „Ramybė Jam“. Taurusis Koranas

patvirtina jo nekaltą gimimą (Korano skyrius, pavadintas „Marija“), o Marija yra laikoma skaisčiausia moterimi iš visų kūrinių. Koranas taip apibūdina Apreiškimą Marijai:

„Štai! Angelai sakė: „O, Marija! Allahas tave išsirinko ir ištyrino tave, išrinko tave virš visų tautų moterų. O, Marija! Garbink savo Viešpatį nuoširdžiai: nusizemink ir nusilenk (maldoje) su tais, kurie nusilenkia.“ Tai dalis žinių apie nematomus dalykus, kuriuos mes tau atskleidžiame (o, pranaše Muhammedai!) per įkvėpimą: tu nebuvai su tais, kada jie šaudė galybę strėlių, sprendžiant kas iš jų turėtų būti įpareigoti rūpintis Marija: ne buvai tu tada su jais, kada jie ginčijosi (dėl to). „Štai“ Angelai sakė: „O, Marija! Allahas siunčia tau žodį nuo Savęs: jo vardas bus Jėzus, Marijos sūnus, laikomas garbėje šiame pasaulyje ir Pomirtiniame Gyvenime ir bus (kompanijoje) tų, kurie bus arčiausiai Allaho. Jis kalbės žmonėms vaikystėje ir subrendęs. Ir jis bus teisingųjų (kompanijoje).“ Ji tarė: „O mano Viešpatie! Kaip aš turėsiu sūnų, jei nė vienas vyras nėra manęs palietęs?“ Jis tarė: „Taip-Allahas sukuria, ką tik Jis panori-kada Jis priima planą, tik taria „Tebūnie“, ir taip būna.

(Šv.Koranas-3:42-47)

Jėzus (Ramybė Jam) stebuklingai gimė per tokią pat galią, dėl kurios ir Adomas (Ramybė Jam) gimė be tėvo:

„Iš tiesų Jėzaus pavyzdys, Dievo akyse, yra kaip Adomo pavyzdys; Jis sukūrė jį iš dulkių, tada Jis tarė jam „būk“ ir jis buvo.“

(Šv.Koranas-3:59)

Savo pranašavimo misijos metu Jėzus (Ramybė Jam) atliko daugybę stebuklų. Koranas mums pasakoja jį sakius:

„Aš atėjau pas jus su ženklų iš jūsų Viešpaties, nes aš padariau jums paukščio figūrėlę iš molio, koks jis buvo,

ir įkvėpiau jai, ir ji tapo paukščiu, Allahui leidus, ir aš pagydau tuos, kurie gimė akli, ir raupsuotuosius, ir aš prikeliu mirusiuosius, Allahui leidus...“

(Šv.Koranas-3:49)

Nei Muhammedas (Ramybė Jam), nei Jėzus (Ramybė Jam) neatėjo pakeisti pagrindinės tikėjimo Vienu Dievu doktrinos, atneštos ankstesnių pranašų, bet jos patvirtinti ir atnaujinti. Tauriajame Korane yra papasakota, ką Jėzus (Ramybė Jam) sakė apie tai, dėl ko atėjęs:

(Aš atėjau pas jus) patvirtinti Torą, kuri buvo anksčiau manęs. Ir padaryti leistina dalį to, kas (anksčiau) jums buvo uždrausta; aš atėjau pas jus su ženkle iš jūsų Viešpaties. Taigi, bijokite Allaho ir klausykite manęs.

(Šv.Koranas-3:50)

Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) sakė:

„Kiekvieną, kas tiki, jog nėra kitų dievų tik Allahas, vienas be jokių partnerių, jog Muhammedas (Ramybė Jam) yra Jo pasiuntinys, jog Jėzus (Ramybė Jam) yra Dievo tarnas ir pasiuntinys, Jo žodis įkvėptas į Mariją ir dvasia, sklindanti iš Jo, ir jog Rojus ir Pragaras yra tikri, Allahas įleis į Rojų.“

Daugiau informacijos šia tema:

www.beconvinced.com

ISLAMAS IR GYVENIMO TIKSLAS

ISLAM & THE AIM OF LIFE

الإسلام والهدف من الحياة

ISLAMAS IR GYVENIMO TIKSLAS

Koks yra mano gyvenimo tikslas?

Koks yra tavo gyvenimo tikslas?

Koks yra mūsų gyvenimų tikslas?

Tokie klausimai dažnai kyla mąstantiems žmonėms.

Žmonės atsako į šiuos klausimus skirtingai. Kai kurie tiki, kad jų gyvenimo tikslas yra praturtėti. Bet koks bus jų gyvenimų tikslas, kada jie sukaups milijonus dolerių? Kas iš to? Kas tada? Koks bus jų tikslas, kada jie tuos milijonus gaus? Jei gyvenimo tikslas yra tapti turtingu, nebebus jokio tikslo tapus turtuoliu. Iš tikro, čia ir slypi kai kurių netikinčiųjų ar eretikų problema. Kada jie sukaupia tiek pinigų, kiek svajoję, jų gyvenimas nebetenka tikslo, jie gyvena įtampoje ir nerimavime ir kenčia nuo beprasmybės panikos.

Ar gali turtas būti tikslu?

Mes dažnai girdime apie nusižudžiusius milijonierius, o kartais ne tik apie juos pačius, bet apie jų žmonas, sūnus ar dukteris. Kyla toks klausimas: ar gali turto siekimas atnešti žmogui laimę? Daugeliu atveju atsakymas yra NE. Ar turto kaupimas yra pastovus tikslas? Kaip mes žinome, penkerių metų vaikas neieško turto: jis teiktų pirmenybę žaislui negu milijonui dolerių. 18 metų jaunuolis nesvajoję apie turtus, nes jis būna užsiėmęs svarbesniais dalykais. 90 metų senis nesirūpina pinigais, jis nerimauja dėl savo sveikatos. Tai įrodo, kad turtas negali būti pastovus tikslas visuose individo gyvenimo etapuose.

Turtas ne itin gali suteikti laimės netikinčiajam, nes šis nėra tikras dėl savo baigties ar likimo. Netikintysis nežino

gyvenimo tikslo. Ir jei jis ir turi tikslą, šis tikslas yra pasmerktas būti laikinu arba pražūtingu.

Kokia yra nauda iš turto netikinčiajam, jei jis bijo baigties ir yra viskam skeptiškas? Netikintysis gali įgyti daugybę pinigų, tačiau neabejotinai save pražudys.

Allaho garbinimas kaip tikslas

Priešingai, tikėjimas Allahą suteikia tikinčiajam tokį gyvenimo tikslą, kokio reikia. Islame gyvenimo tikslas yra garbinti Allahą. Terminas „garbinti“ apima visus paklusimo aktus.

Islamiškas gyvenimo tikslas yra pastovus tikslas. Tikras musulmonas laikosi šio tikslo visais gyvenimo etapais, tiek kai jis yra vaikas, paauglys, suaugęs ar sulaukęs senatvės.

Allaho garbinimas padaro gyvenimą tikslingą ir prasmingą, ypatingai kada tai yra atliekama pagal islamą. Pagal islamą, šis pasaulietiškas gyvenimas yra tik trumputis etapas. Tada prasideda kitas gyvenimas. Pirmas ir antras gyvenimai yra atskirti mirtimi, kuri yra kaip tarpinis etapas. Antrojo gyvenimo kokybę asmuo nusipelno pagal darbus pirmajame gyvenime. Pasibaigus mirties stadijai, ateina Teismo Diena. Tą dieną Allahas apdovanoja arba baudžia žmones pagal jų darbus pirmajame gyvenime.

Pirmasis gyvenimas kaip egzaminas

Islamas pirmąjį gyvenimą žiūri kaip į žmogaus patikrinimą. Mirtis yra panaši į poilsio periodą po testo, t.y. po pirmojo gyvenimo. Teismo Diena yra panaši į dieną, kada paskelbiami egzamino rezultatai. Antrasis gyvenimas yra laikas, kada kiekvienas egzaminuojamasis džiaugiasi arba kenčia dėl savo elgesio patikrinimo metu pasekmių.

Islame gyvenimo linija yra aiški, paprasta ir logiška: pirmasis gyvenimas, mirtis, Teismo Diena ir tada jau antrasis gyvenimas. Dėl šios aiškios gyvenimo linijos, musulmonas turi aiškų gyvenimo tikslą. Musulmonas žino, kad Allahas jį sukūrė. Musulmonas žino, kad jis turi praleisti kažkiek metų šiame pirmajame gyvenime, kurio metu jis turi paklusti Dievui. Nes Dievas tirs jį ir laikys jį atsakingu už jo poelgius, atliktus tiek viešai, tiek paslapčia, nes Jis žino visų žmonių visus poelgius. Musulmonas žino, kad jo darbai pirmajame gyvenime apspręs jo antrojo gyvenimo kokybę. Musulmonas žino, kad pirmasis gyvenimas yra labai trumpas, daugiau mažiau 100 metų, tuo tarpu antrasis gyvenimas yra amžinas.

Antrojo gyvenimo amžinybė

Ši antrojo gyvenimo amžinybės koncepcija turi milžinišką įtaką per visą musulmono pirmąjį gyvenimą, nes musulmonas tiki, kad nuo pirmojo gyvenimo priklauso antrojo gyvenimo kokybė. Be to, šis nustatymas priklausys nuo Allaho, Vien tik Teisingo ir Visagalio, sprendimo.

Dėl šio tikėjimo antruoju gyvenimu ir Teismo Diena, musulmono gyvenimas tampa tikslingu ir kiek tik įmanoma prasmingu. Musulmono pastovus tikslas yra patekti į Rojų antrajame gyvenime.

Kitais žodžiais sakant, musulmono nuolatinis tikslas yra paklusti Allahui, vykdyti Jo įsakymus ir visada palaikyti su Juo ryšį per maldą (penkis kartus per dieną), per pasninkavimą (vieną mėnesį metuose), per labdarą (kiek tik įmanoma dažniau) ir per piligriminę kelionę (vieną kartą gyvenime).

Nuolatinio tikslo poreikis

Netikintieji turi savo gyvenimo tikslų, tokių kaip turto ir pinigų kaupimas, mėgavimasis seksu, valgymu ir šoku. Bet visi šie tikslai yra praeinantys. Visi šie tikslai atsiranda ir išnyksta, išskyla ir praeina. Pinigai ateina ir išeina. Sveikata ateina ir išeina. Seksualinis aktyvumas negali tęstis amžinai. Visi šie potraukiai pinigams, maistui ir seksui negali atsakyti į paties individo klausimą:

KAS IŠ TO

Kas tada?

Tačiau islamas saugo musulmonus nuo rūpinimosi tokiu klausimu, nes islamas nuo pat pradžių paaiškina musulmonui, kad nuolatinis musulmono gyvenimo tikslas yra paklusti Allahui tam, kad patekti į Rojų sekančiame gyvenime.

Mes turėtume žinoti, kad vienintelis išsigelbėjimo šiame gyvenime ir Pomirtiniame Gyvenime būdas yra tikrai žinoti mūsų Viešpatį, Kuris sukūrė mus, tikėti Juo ir tik Jį Vieną garbinti.

Mes taip pat turėtume žinoti mūsų Pranašą, kurį Allahas atsiuntė žmonijai, tikėti juo ir sekti juo. Mes turėtume žinoti tiesos religiją, islamą, kuriuo mūsų Viešpats įsakė mums tikėti, ir jį praktikuoti.

I
S
L
A
M

ISLAMAS

IR RACIONALUMAS

& RATIONALITY

الأسلام والتفكير السليم

ISLAMAS IR RACIONALUMAS

Islamas užtikrina tikėjimo nuoseklumą ir racionalumą savo logiškais ir racionaliais principais. Islamas yra stipriai priimamas jo pasekėjų. Islamas apsaugo musulmoną nuo ideologinės sumaišties, nes jis neturi jokių nelogiškų ar irracionalių principų, kurie nesisietų vienas su kitu.

Aiški Allaho koncepcija

Islamas nekelia sumaišties tikintiesiems Allaho klausimu. Allahas islame yra vienas. Allahas neturi nei sūnaus, nei tėvo. Allahas neturi sau lygių ar panašių.

Pagal islamą, Jėzus (Ramybė Jam) nėra Allaho sūnus. Jėzus yra Allaho apaštalas. Toks yra Mozė, toks yra ir Muhammedas (Ramybė Jam). Tokie yra visi Pranašai ir Apaštalai. Allahas neturi sūnaus ar sūnų.

Tikėjimas, kad Dievas yra unikalus ir žymiai pranašesnis už Savo kūrinius bei kad Dievas turi sūnų, yra nesuderinamas. Tai nužemina Dievą iki žmogiško, kūniško lygio.

Šiandieninėje krikščionybėje yra sakoma, kad Dievas nužudė Savo sūnų tam, kad išgelbėtų žmoniją. Su visa pagarba mūsų draugams krikščionims, sunku yra tai priimti, nes tai prieštarauja Dievo teisingumui ir galybei. Kodėl Dievas turėtų žudyti tam, kad gelbėtų? Nesąžininga yra žudyti nekaltą asmenį tam, kad išgelbėti kitus. Be to, Allahui nereikia nieko žudyti, kad ką nors išgelbėtų. Allahas gali išgelbėti be žudymo. Maža to, sunku yra įžiūrėti ryšį tarp žudymo ir išgelbėjimo. Sunku yra suvokti, kaip, jei Allahas nužudo Savo sūnų, kiti žmonės bus išgelbėti. Be to, žmonėms yra sunku suvokti, kad

Allahas nužudė savo vienintelį sūnų, kad jis turėjo juos apsaugoti.

Allahas neturi jokio sūnaus

Islame ši problema yra aiški, logiška ir racionali. Islame Allahas yra vienas. Allahas neturi jokio sūnaus. Allahas nežudo. Asmuo nėra išgelbėjamas Dievui nužudžius kitą. Islame išsigelbėji arba pasismerki pats savo darbais. Islame Allahas parodo mums teisingą ir klaidingą kelius Tauriajame Korane. Mūsų atsakomybė yra pasirinkti. Kiekvienas mūsų išsigelbėja arba pražudo save savo pasirinkimu ir, dėl šios priežasties, savo poelgiais.

Allahas yra Vienas

Islamas neturi Trejybės koncepcijos ar koncepcijos „trys viename“. Labai sunku protui priimti ar suprasti, kaip viena būtis gali būti tėvu, sūnumi ir šventąja dvasia vienu metu. Be to, Allahas neturi jokio sūnaus ir Jam nereikia sūnų, nes Allahas yra visa ko savininkas ir visų būtybių Kūrėjas.

Jėzus (Ramybė Jam) nesakė, kad jis buvo Allahas. Jėzus sakė: „Aš nieko nedarau iš savęs.“ Tai parodo, kad Jėzaus stebuklai buvo jam suteikti Allaho, kaip ir kitiems apaštalams prieš ir po jo. Jis taip pat sakė: „Aš dar nesu išėngęs pas savo Tėvą, bet einu pas savo brolius ir sakau jiems, Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, ir pas mano Dievą ir jūsų Dievą.“

Tai reiškia, kad Jėzus (Ramybė Jam) kreipiasi į Dievą kaip į tėvą metaforiškai, nes jis sako, kad Dievas yra jo Tėvas ir jų Tėvas. Jei Jėzus būtų Allahas, kaip Allahas būtų jį nužudęs ar turėjęs nužudyti? Pagal islamą, Jėzus yra žmogus, pavyzdinis žmogus, šventas žmogus, apaštalas, pasirinktas Dievo būti pavyzdžiu žmonėms, kuriems jis buvo atsiųstas.

Jokio tarpininko tarp žmogaus ir Allaho

Islame nėra jokio tarpininko tarp Allaho ir žmogaus. Tau nereikia aplankyti kunigo, kad išpažinti nuodėmes ar atgailauti. Islame kiekvienas musulmonas turi tiesioginį ryšį su Dievu, nesvarbu, koks silpnas, neturtingas ar neišprusęs būtų. Islame Allahas yra Dievas visiems. Kiekvienas musulmonas pats nusprendžia, kiek arti ar toli jis nori būti nuo Dievo, priklausomai nuo jo laisvos valios ir poelgių. Islame nėra jokių tarpininkų tarp žmogaus ir Allaho.

Jokių dvasininkų

Islame nėra jokių religijos žmonių, kaip kai kuriuose kituose tikėjimuose. Islame kiekvienas musulmonas yra atsakingas už savo paties įsitikinimus ir apskritai už islamą. Islame yra religijos tyrinėtojai, tačiau nėra jokių dvasininkų klasių.

Jokio celibato

Islame nėra jokio celibato, nes celibatas prieštarauja žmogaus prigimčiai. Islamas ragina musulmoną vesti kiek įmanoma greičiau, kadangi sunku normaliam žmogui būti religingu ir nesusituokusiu vienu metu. Islamas, kaip taisyklė, suvienija žmogaus prigimtį, tačiau niekada negriauna ir prieš ją neina.

Kūno-sielos balansas

Islamą įtvirtina nuostabią harmoniją tarp sielos poreikių ir kūno poreikių. Religija, kuri laiko celibatą kaip reikalingą tyrumui, eina prieš žmogaus prigimtį ir teoriškai daro galą žmonijos rasei. Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) sako: „Jūsų Viešpats turi teises į jus. Jūsų kūnas turi teisę į jus. Jūsų siela turi teises į jus. Duokite kiekvienam pagal jų teises.“

Pilnutinis gyvenimo kodeksas

Islamas yra religija, bet ne vakarietiška religijos reikšme. Vakarietiškas termino „religija“ reikšmės atspalvis yra kažkas tarp tikinčiojo ir Dievo. Islamas yra religija, kuri organizuoja visus gyvenimo aspektus tiek individo, tiek ir tautos lygiu. Islamas apjungia jūsų santykį su Dievu, su savimi, su jūsų vaikais, su jūsų giminėmis, su jūsų kaimynais, su jūsų svečiais ir kita brolija. Islamas aiškiai nustato jūsų pareigas ir teises visuose santykių tipuose. Islamas nustatė aiškia garbinimo, civilinių teisių, santuokos ir skyrybų įstatymų, paveldėjimo įstatymų, elgesio kodekso sistemą, ką gerti, ko negerti, ką dėvėti, ko nedėvėti, kaip garbinti Dievą, kaip valdyti, karo ir taikos įstatymus, kada eiti į karą, kada sudaryti taiką, ekonomikos įstatymus bei pirkimo-pardavimo įstatymus.

Islamas yra pilnutinis gyvenimo kodeksas, ir jis nėra skirtas vien mečetei. Islamas yra gyvenimui, kasdieniam gyvenimui. Islamas pragyvenimo vadovas visais jo aspektais: socialiniu, etiniu, ekonominiu ir politiniu. Islamas yra išbaigta konstitucija. Islamas apsaugo musulmoną nuo sumaišties, nes islamas yra logiškas ir racionalus. Allahas yra vienas ir neturi jokių sūnų. Allahas nėra trejybė. Allahas nežudo, kad išgelbėtų. Nereikia jokio tarpininko tarp Allaho ir žmogaus. Islamas suvienija žmogaus prigimtį, bet neina prieš ją. Islame nėra nei dvasininkų klasių, nei celibato. Islamas yra pilnutinis žmogaus gyvenimo kodeksas.

MORAL
SYSTEM OF
ISLAM

MORALINE

ISLAMU

SISTEMA

نظام الأخلاق في الإسلام

MORALINĖ ISLAMO SISTEMA

Islamas nustatė keletą universalių fundamentalių teisių žmonijai kaip visumai, kurių turėtų būti laikomasi ir paisoma bet kokiomis aplinkybėmis. Kad pasiektų tų teisių, islamas pateikia ne tik teisėtą asmens apsaugą, bet ir labai efektyvią moralinę sistemą. Taip islame viskas, kas veda į individo ar visuomenės gerovę, yra morališkai gera, o kas yra žalinga-morališkai bloga. Islamas skiria tiek daug svarbos Dievo ir žmogaus meilei, kad net perspėja dėl per didelio formalizmo. Tauriajame Korane mes skaitome:

„Teisingumas nėra tame, kad jūs atgręžiate savo veidus į Rytus ar Vakarus, bet teisingumas yra kai tiki Allahą ir Paskutiniąją Dieną, ir Angelais, ir Knygą, ir Pranašais, ir pasidalini savo pinigais iš meilės Jam giminėms ir našlaičiams, vargstantiems, pakeleiviams, elgetoms ir vergams išpirkti, kai laikosi maldos ir moka išmalda, ir kurie išpildo savo pažadus, kada juos pažada, ir yra kantrūs skurde bei skausme ir nepalaužiami karo metu, tai tie, kurie yra tikrai teisingi, ir tai tie, kurie yra dievobaimingi.“

(Šv.Koranas-2:177)

Mums šioje eilutėje yra pateikiamas gražus teisingo ir dievobaimingo žmogaus apibūdinimas. Jis turėtų paklusti sveikiems nurodymams, tačiau koncentruoti savo žvilgsnį į Dievo meilę bei savo bendražygių meilę.

Mums yra pateikiami keturi nurodymai:

1. Mūsų tikėjimas turėtų būti tikras ir nuoširdus.
2. Mes privalome būti pasiruošę parodyti jį labdariniais poelgiais mūsų bendražygių atžvilgiu.
3. Mes privalome būti gerais piliečiais, paremiantys socialines ir labdaros organizacijas.
4. Mūsų pačių individualios sielos privalo būti tvirtos ir nepajudinamos bet kokiomis aplinkybėmis.

Tai yra standartas, pagal kurį tam tikras elgesio modelis yra įvertinamas ir klasifikuojamas į gerą arba blogą. Šis įvertinimo standartas sudaro branduolį, apie kurį visas moralinis elgesys turėtų sukintis. Prieš nustatydamas bet kokį moralinį įsakymą, islamas siekia tvirtai įskiepyti į žmogaus širdį tikrumą, kad jo elgesys yra su Dievu, kuris mato jį visada ir visur; kad jis gali pasislėpti nuo viso pasaulio, tik ne nuo Jo; jog jis gali pabėgti nuo bet kieno nagų, tik ne nuo Dievo.

Taip, nustatydamas Dievo pageidavimus kaip žmogaus gyvenimo tikslą, islamas pateikė aukščiausią įmanomą moralės standartą. Tai yra šuolis, suteikiantis neribotas galimybes žmonijos moraliniam tobulėjimui. Dieviškus atskleidimus padaręs pirminiu žinių šaltinių, jis suteikia pastovumo ir stabilumo moraliniams standartams, kurie duoda pagrindą užmojų nuoširdiems pritaikymams, adaptacijoms ir inovacijoms, tačiau ne per iškrypimus, smarkias permainas, atominį reliatyvizmą ar moralinį nestabilumą. Jis suteikia sankciją moralumui Dievo meilėje ir baimėje, kas skatina žmogų paklusti moraliniam įstatymui netgi be jokio išorinio spaudimo. Per tikėjimą Dievu ir Teismo Diena, jis suteikia jėgą, kuri įgalina asmenį priimti moralų elgesį uoliai ir nuoširdžiai, su visu širdies ir sielos atsidavimu.

Jis neteikia jokių moralinių vertybių naujadarų per klaidingą naujumo ir inovacijos pojūtį, nei siekia sumenkinti gerai žinomų moralės normų svarbą, nei be priežasties suteikia išpūstos reikšmės vienoms normoms, ar neigia kitas. Jis pritaria visoms bendrai žinomoms moralinėms vertybėms ir su balanso bei proporcijos jausmu paskiria kiekvienai jų tinkamą vietą ir funkciją bendroje gyvenimo schemeje. Jis praplečia žmogaus individualaus ir bendro gyvenimo akiratį-jo šeimyninius ryšius, jo pilietinį elgesį ir jo aktyvumą politinėje, ekonominėje, teisinėje, edukacinėje ir socialinėje srityse. Jis apima jo gyvenimą nuo namų iki visuomenės, nuo pietų stalo iki mūšio lauko bei taikos konferencijų, tiesiog nuo lopšio iki kapo. Trumpai sakant, jokiai gyvenimo sferai netrūksta universalaus ir visapusio moralinių islamo principų pritaikymo. Tai daro moralę valdančia ir užtikrina, kad gyvenimo reikalai bus reguliuojami pagal moralės normas vietoje savanaudiškų troškimų ir nereikšmingo suinteresuotumo dominavimo.

Jis nustato žmogui gyvenimo sistemą, kurios pagrindas yra visiškai geras ir be jokio blogio. Jis sužadina žmones praktikuoti vertybes, o taip pat ir įtvirtinti vertybes ir su šaknimis išrauti ydas, kviesti gėrį ir uždrausti blogį. Jis nori, kad sąmonės verdiktas imtų viršų ir vertybė nebūtų pavergta griežti antruoju smuiku blogiui. Tie, kurie atsako į šį kvietimą, yra surenkami kartu į bendruomenę ir jiems duodamas „musulmonų“ vardas. Ir ypatingas objektas, esantis šio bendruomenės (Ummah) formavimosi pagrindu, yra tai, kad jis turėtų sukelti organizuotas pastangas įtvirtinti ir sustiprinti gerumą ir nuslopinti bei išnaikinti blogį.

Čia mes pateikiame kai kuriuos pagrindinius islamo mokymus įvairiais musulmono gyvenimo aspektais. Jie apima

platų asmeninio musulmono moralinio bei jo socialinių pareigų spektrą.

Dievo suvokimas

Taurusis Koranas mini tai kaip aukščiausią musulmono savybę:

„...Išties, gerbiausias iš jūsų Dievo akyse yra pamaldžiausias... „

(Šv.Koranas-49:13)

Nuolankumas, mandagumas, aistrų kontrolė, teisingumas, dorumas, kantrybė, pastovumas ir pažadų tesėjimas yra moralinės vertybės, kurios ne kartą yra pabrėžiamos Korane. Tauriajame Korane mes skaitome:

„...Ir Dievas myli tuos, kurie yra tvirti ir pastovūs.“

(Šv.Koranas-3:146)

„Ir lenkyniaukite vienas su kitu, kad pasiektumėte jūsų Išlaikytojo atleidimą ir Rojų, platų kaip dangus ir žemė, kuris yra paruoštas Dievą suvokiantiems, kurie duoda labdarai ir gausos, ir negandų laikais, ir sulaiko savo pyktį, ir atleidžia savo bendražygiams, nes Dievas myli tuos, kurie gerai elgiasi.“

(Šv.Koranas-3:133-134)

„-Atlikinėk reguliarias maldas, reikalauk to, kas teisinga, ir drausk tai, kas yra klaidinga: ir būk kantrus, kad ir kas tave užgriūtų, tai yra teisingas pastovumas. Ir neišpūsk savo žandų (išdidžiai) žmonėms, nei akiplėšiškai vaikščioki žemėje, nes Dievas nemyli jokių pasipūtėlių ir pagyrūnų. Ir būk santūrus savo eisenoje ir nuleiski savo balsą, nes nemaloniausias iš garsų, iš tikrųjų, yra asilo bliovimas.“

(Šv.Koranas-31:17-19)

Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam), apibendrinamas musulmono moralinį elgesį, sakė:

„Mano Išlaikytojas davė man devynis įsakymus: išlikti sąmoningam Dievo atžvilgiu, tiek privačiai, tiek ir viešai; kalbėti teisingai, tiek supykus, tiek esant patenkintam; rodyti santūrumą tiek varge, tiek turte; atnaujinti draugystę su tais, kurie buvo ją nutraukę su manimi; duoti tam, kas atėmė iš manęs; kad mano tyla būtų užimta galvojuimu; kad mano išvaizda būtų perspėjimas; ir kad aš turėčiau įsakyti tai, kas yra teisinga.“

Socialinės pareigos

Islamo mokymai apie socialines pareigas yra grindžiami gerumu ir dėmesiu kitiems. Kadangi nurodymas būti geram gali konkrečiose situacijose pasirodyti per platus, islamas ypač pabrėžia tam tikras gerumo išraiškas ir apibrėžia įvairių santykių pareigas ir teises. Vis plečiant santykių ratą pirmiausia mūsų pareiga yra mūsų artimiausiai šeimai-tėvams, vyrui ar žmonai, vaikams, tada kitiems giminaičiams, kaimynams, draugams ir pažįstamiems, našlaičiams ir našlėms, bendruomenės vargšams, kitiems musulmonams bei visiems žmonėms ir gyvūnams.

Tėvai:

Tėvų mylėjimas ir rūpinimasis jais yra itin pabrėžiama islamo mokymuose, ir tai yra labai svarbi musulmono tikėjimo išraiškos dalis.

„Jūsų Išlaikytojas paskelbė, kad jūs garbintumėte tik Jį, ir kad būtumėte geri savo tėvams. Jei vienas jų ar abu sulaukė senatvės su jumis, netarkite jiems paniekos žodžio, nei atstumkite juos, bet kreipkitės į juos su pagarba. Ir iš gerumo apglėbkite juos nuolankumo sparnu ir sakykite: „Mano Išlaikytojau! Suteik jiems Savo malonės, nes jie puoselėjo mane vaikystėje.““

(Šv.Koranas-17:23-24)

Kiti giminės:

„Ir suteik giminaičiams atitinkamas teises, kaip (taip pat ir) tiems, kuriems reikia pagalbos, ir keliautojams. Nešvaistykite savo turto kaip švaistūnai.“

(Šv.Koranas-17:26)

Kaimynai:

Pranašas (Ramybė Jam) sakė:

„Tas nėra tikintysis, kuris sočiai prisivalgo, kada jo kaimynas šalia jo yra alkanas, ir tas netiki, kurio kaimynai nėra saugūs dėl jo žalingo elgesio.“

Iš tikro, pagal Koraną ir Sunnah, musulmonas turi vykdyti savo moralines pareigas ne tik savo tėvams, giminėms ir kaimynams, bet ir visai žmonijai, gyvūnams ir naudingiems medžiams bei augalams. Pavyzdžiui, paukščių ir gyvūnų medžioklė pramogai nėra leistina. Taip pat ir medžių bei augalų, kurie veda vaisius, kirtimas yra uždraustas, nebent jei to labai reikia.

Taip moralinių charakteristikų pagrindu islamas sukuria aukštesnę moralės vertybių sistemą, pagal kurią žmonija gali realizuoti savo aukščiausią potencialą. Islamas išvalo sielą nuo savanaudiškumo, despotizmo, ištvirkimo ir nedrausmingumo. Jis sukuria dievobaimingą žmogų, atsidavusį savo idealams, turinčio pagarbos, susilaikymo ir disciplinos bei nenuolaidžiauojantį netiesai. Jis apima moralinės pareigos jausmus ir skatina savikontrolę. Islamas sukelia gerumą, dosnumą, malonę, simpatiją, taiką, nesavanaudišką geranoriškumą, skrupulingą sąžiningumą ir teisingumą visų kūrinių atžvilgiu visose situacijose. Jis puoselėja taurias savybes, iš kurių galima tikėtis tik gero.

المرأة في الإسلام
Women In Islam

**MOTERŲ IŠSILAISVINIMAS
PER ISLAMĄ**

MOTERŲ IŠSILAISVINIMAS PER ISLAMĄ

Šiandien žmonės mato, kad moterys yra išsilaisvinusios Vakaruose ir kad moterų išsilaisvinimo judėjimas prasidėjo 20 amžiuje. Iš tikrųjų, moterų išsilaisvinimo judėjimas buvo pradėtas ne moterų, bet buvo atskleistas Dievo žmogui septintame amžiuje per Muhammedą (Ramybė Jam), kuris yra žinomas kaip paskutinis islamo Pranašas. Koranas ir Pranašo Tradicijos (Hadith arba Sunnah) yra šaltiniai, iš kurių kyla kiekvienos musulmonės moters teisės ir pareigos.

I. Žmogaus teisės.

Islamas prieš 14 amžių padarė moteris lygiai atsakingas Dievui už Jo garbinimą ir šlovinimą-neuždėdamas jokių ribų jos moraliniam progresui. Islamas taip pat įtvirtino moters prigimtine lygybę vyrui.

Tauriajame Korane, pirmoje skyriaus „Moteris“ eilutėje Allahas sako:

„O, žmonija! Būkite rūpestingi savo pareigoms jūsų Viešpačiui, Kuris sukūrė jus iš vienos sielos ir iš jos išvedė jai draugę ir iš jųdviejų pasklido visur daugybė vyrų ir moterų. Būkite rūpestingi savo pareigoms Allahui, Kuriame jūs reikalaujate (savo teisių) iš vienas kito, ir nenutraukite giminystės ryšių. Neabejotinai, Allahas Visada yra Visa apie jus Stebintis.“

(Šv.Koranas-4:1)

Kadangi tiek vyrai, tiek ir moterys kilo iš tos pačios esencijos, jie iš prigimties yra lygūs. Moterys negali būti iš prigimties blogos (kaip kai kurios religijos tiki) arba, tokiu atveju, blogi būtų ir vyrai.

Taip pat ir lytis negali būti pranašesnė viena už kitą, nes tai prieštarautų lygybei.

II. Civilinės teisės.

Moterys yra skatinamos islame prisidėti savo nuomonėmis ir idėjomis. Yra daugybė Pranašo (Ramybė Jam) perdavimų, kurie pažymi, kad moterys užduodavo klausimus teisiai jam ir siūlydavo savo nuomones religiniais, ekonominiais ir socialiniais klausimais.

Musulmonė moteris renkasi sau vyrą ir pasilieka savo vardą po vedybų.

Musulmonės moters liudijimai yra svarūs teisiniuose ginčuose. Iš tikro, srityse, su kuriomis moterys yra labiau susipažinusios, jų parodymai yra galutiniai.

III. Socialinės teisės.

Pranašas Muhammedas sakė: „Žinių siekimas yra kiekvienam musulmonui įpareigojimas, tiek vyrui, tiek ir moteriai.“ Tai apima tiek ir Korano bei Hadith žinias, tiek ir kitokias žinias. Vyrai ir moterys abu turi sugebėjimą mokytis ir suprasti. Kadangi taip pat jų pareiga yra skatinti gerą elgesį ir smerkti blogą elgesį visose gyvenimo sferose, musulmonės moterys privalo įgyti atitinkamą išsilavinimą, kad atliktų šią pareigą pagal savo natūralius talentus ir interesus.

Nors namų išlaikymas, aprūpinimo tiekimas yra jos vyro svarbiausia pareiga, ir vaikų gimdymas, auginimas ir mokymas tarp pirmųjų ir labai aukštai vertinamos moters rolės, jei ji turi sugebėjimų dirbti už namų sienų bendruomenės gerovei, ji gali taip daryti iki kol jos šeimyninės pareigos yra atliekamos.

Islamas pripažįsta ir puoselėja natūralius skirtumus tarp vyrų ir moterų, nepaisant jų lygybės. Kai kurie darbai labiau tinka vyrams ir kiti-moterims. Tai jokiu būdu nesumenkina kiekvieno pastangų bei naudos. Dievas atlygins abiem lytims lygiai už jų darbų vertę, nors jos nebūtinai užsiėmė ta pačia veikla.

Apie motinystę Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) sakė: „Dangus guli po motinų pėdomis.“ Tai reiškia, kad visuomenės sėkmė gali būti atsekama pagal motinas, kurios ją užaugino. Pirmoji ir didžiausia įtaka asmeniui ateina iš saugumo, prisirišimo ir mokymo pojūčio, gaunamo iš motinos. Dėl šios priežasties moteris, turinti vaikų, privalo būti išsilavinusi ir dora tam, kad būtų sumani motina.

IV. Politinės teisės.

Teisė, moteriai suteikta Dievo prieš 1400 metų, yra teisė balsuoti. Svarstant viešus reikalus, moteris gali pareikšti savo nuomonę ir dalyvauti politikoje. Vienas pavyzdys, papasakotas Korane (60:12) yra toks, kad Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam) buvo pasakyta, kad kada tikinti moteris ateina pas jį ir prisiekia islamui ištikimybę, jis privalo priimti jos priesaiką. Tai įtvirtino moterų teisę rinkti savo lyderį ir viešai tai skelbti. Abdur-Rahman Ibn Auf pasitarė su daugybe moterų prieš rekomenduodamas Uthman Ibn Affan užimti kalifo pareigas. Galiausiai islamas nedraudžia užimti moterims svarbius vyriausybės postus.

V. Ekonominės teisės.

Taurusis Koranas teigia:

„Pagal Jį, Kuris sukūrė vyrus ir moteris; Iš tiesų, jūsų pastangos ir darbai yra skirtingi (besiskiriantys tikslais ir priežastimis).“

(Šv.Koranas-92:3-4)

Šiomis eilutėmis Dievas skelbia, kad jis sukūrė vyrus ir moteris būti skirtingais, su unikaliomis rolėmis, funkcijomis ir sugebėjimais. Visuomenėje yra darbų pasidalijimas, taip pat ir šeimoje; kiekvienas narys turi skirtingas pareigas. Iš esmės islamas laikosi požiūrio, kad moterims yra pavesta auklėjimo rolė, o vyrams-rūpintojo rolė. Todėl moterims yra suteikiama finansinio išlaikymo teisė.

Taurusis Koranas teigia:

„Vyrai yra moterų saugotojai ir išlaikytojai, kadangi Allahas padarė kai kuriuos iš jų pranokstančius kitus ir kadangi jie leidžia savo turtą (moterims išlaikyti)...“

(Šv.Koranas-4:34)

Šis globojimas ir didesnė finansinė atsakomybė, kuri yra suteikta vyrui, reikalauja, kad jie teiktų moterims ne tik piniginių išlaikymą, bet taip pat ir fizinę apsaugą bei švelnų ir pagarbų elgesį.

Musulmonė moteris turi teisę uždirbti pinigus, teisę į savo pačios nuosavybę, sudaryti teisėtas sutartis ir tvarkyti visą savo turtą taip, kaip ji pageidauja. Ji gali turėti savo pačios verslą ir niekas neturi jokių pretenzijų į jos uždarbį, įskaitant ir jos vyrą. Koranas teigia:

„Ir negeiskite dalykų, kuriais Allahas kai kuriuos iš jūsų padarė pranašesniais už kitus. Nes vyrams yra atlygis už tai, ką jie uždirbo, (ir taip pat) moterims yra atlygis už tai, ką jos uždirbo, ir pašykite Allaho Jo Dosnumo. Neabejotinai, Allahas yra Visa Žinantis apie viską.“

(Šv.Koranas-4:32)

Moteris paveldi iš savo giminaičių. Koranas teigia:

„Vyrams yra dalis to, ką tėvai ir giminės palieka, ir moterims yra dalis to, ką tėvai ir giminės palieka, nesvarbu, ar tai būtų daug, ar mažai-teisėta dalis.“

(Šv.Koranas-4:7)

VI. Žmonos teisės.

Taurusis Koranas teigia:

„Ir tarp Jo ženklų yra tai, kad Jis sukūrė jums žmonas iš tokių kaip jūs, kad jūs galėtumėte gyventi su jomis ramybėje, ir Jis nustatė tarp jūsų švelnumą ir malonę. Iš tiesų, tame iš tikrųjų yra ženklų žmonėms, kurie mąsto.“

(Šv.Koranas-30:21)

Todėl santuoka yra ne tik fizinė ar emocinė būtinybė, bet, tiesą sakant, ženklas iš Dievo! Tai yra abipusių teisių ir pareigų, pagrįstų dievišku vadovavimu, santykiai. Dievas sukūrė vyrus ir moteris su papildančiomis viena kitą prigimtimis, ir Korane Jis nustatė įstatymų sistemą, kad palaikytų harmoningą sąveiką tarp lyčių.

„...Jos yra jūsų drabužiai ir jūs esate drabužiais joms.“

(Šv.Koranas-2:187)

Apranga suteikia fizinę apsaugą ir apdengia kūno grožį ir trūkumus. Taip pat yra manoma ir apie sutuoktinius. Kiekvienas saugo kitą ir paslepia sutuoktinio trūkumus bei girtinus dalykus.

Kad puoselėtų meilę ir saugumą, kuri kyla iš santuokos, musulmonė žmona turi įvairių teisių. Pirmoji žmonos teisė yra gauti *mahr*, dovaną iš vyro, kuri yra dalis santuokos susitarimo ir reikalaujama santuokos teisėtumui.

Kita žmonos teisė yra išlaikymas. Nepaisant turto, kurio jį gali turėti, jos vyras yra įpareigotas aprūpinti ją maistu, pastoge ir apranga. Tačiau jis nėra verčiamas išlaidauti už jo galimybių ribų ir jo žmonai nesuteikiama teisė į nesaikingus reikalavimus. Koranas teigia:

„Leiskite pasiturinčiam vyrui leisti pagal jo išteklius, ir vyrui, kurio resursai yra apriboti, leiskite jam leisti pagal tai, kiek Allahas jam davė. Allahas neužkrauna naštos jokiam asmeniui daugiau, nei Jis jam davė. Allahas atlygins po vargo, palengvėjimu.“

(Šv.Koranas,-65:7)

Dievas mums sako, kad vyrai yra moterų saugotojai ir jiems yra suteikiamas vadovavimas šeimai. Jo pareiga paklusti Dievui prasiplečia iki vadovavimo savo šeimai visada paklusti Dievui.

Moters teisės taip pat tęsiasi už materialių poreikių. Ji turi teisę į švelnų elgesį. Pranašas (Ramybė Jam) sakė: „Tobuliausi tikintieji yra tie, kurie geriausiai elgiasi. Ir geriausi iš jūsų yra tie, kurie yra geriausi savo žmonoms.“ Dievas mums sako, kad Jis sukūrė draugus ir nustatė tarp jų meilę, malonę ir ramybę. Tiek vyrai, tiek ir moterys turi draugijos poreikį ir seksualinių poreikių, o santuoka yra sukurta išpildyti tuos poreikius.

VII. Žmonos pareigos.

Su teisėmis ateina ir pareigos. Todėl žmonos taip pat turi tam tikrų pareigų savo vyrams. Koranas teigia:

„...Teisingos moterys yra nuoširdžiai paklusnios, ir privalo saugoti savo vyrų teises jiems nesant, nes Allahas reikalauja, kad jie saugotų vienas kitą.“

(Šv.Koranas-4:34)

Žmona turėtų saugoti savo vyro paslaptis ir vedybinį privatumą. Jo intymios problemos ir trūkumai, kurie galėtų sumenkinti pagarbą jam, neturėtų būti žmonos atskleidžiami, nes ir iš jo yra tikimasi jos garbės saugojimo.

Žmona taip pat privalo saugoti savo vyro nuosavybę. Ji privalo saugoti jo namus ir turtą nuo vagių ar sugadinimo, kiek tik jai išeina. Ji turėtų tvarkyti namų reikalus išmintingai, kad išvengtų nuostolių ar praradimų. Ji neturėtų į namus įsileisti kieno nors, ko jos vyras nemėgsta, ar išlaidauti tam, kam jos vyras nepritaria.

Musulmonė moteris privalo bendradarbiauti ir derintis su savo vyru, tačiau negali būti bendradarbiavimo su vyru, kuris nepaklūsta Dievui. Ji neturėtų pildyti jo prašymų, jei jis nori, kad ši padarytų ką nors neleistina. Vyras taip pat neturėtų išnaudoti savo žmonos, bet būti dėmesingas jos poreikiams ir laimei.

VII. Išvados

Koranas teigia:

„Ir tikintieji, vyras ar moteris, po to, kada Allahas ir Jo Pasiuntinys ką nors paskelbė (jiems), neturėtų turėti pasirinkimo teisės dėl jų sprendimo. Ir bet kas, kas nepaklūsta Allahui ir Jo Pasiuntiniui, tas iš tiesų paklūsta akivaizdžioje nuodėmėje.“

(Šv.Koranas-33:36)

Musulmonei moteriai prieš 1400 metų buvo suteikta rolė, pareigos ir teisės, kurias dauguma moterų turi šiandien, netgi Vakaruose. Jos yra iš Dievo ir yra sukurtos saugoti visuomenės balansą; islamas yra išbaigtas gyvenimo būdas.

Daugiau informacijos šia tema:
www.jannah.org

*Šeimos Santykiai
Islame*

Family Relationships in Islam

العلاقات الأسرية في الإسلام

ŠEIMOS SANTYKIAI ISLAME

Islamas yra išbaigtas gyvenimo būdas. Jis šeimą laiko kertiniu islamiškos visuomenės akmeniu. Jis šeimos atmosferą grindžia pasiaukojimu, meile ir paklusnumu. Kada mes sakome „šeima“, mes turime omeny tradicinį jos apibrėžimą, t.y. vyrą, žmoną ir vaikus. Seneliai taip pat yra platesnės musulmoniškos šeimos dalis.

Gali būti klausiami: kaip islamas organizuoja šeimos tarpusavio santykius? Kad į tai atsakytume, mes turėtume sutelkti dėmesį į vyro-žmonos ir tėvų-vaikų santykius.

Ši eilutė pavaizduoja tikrą islamiškų vyro-žmonos santykių atmosferą:

„Ir tarp Jo Ženklų yra šis: Jis sukūrė jums sutuoktinius iš tokių kaip jūs, kad jūs galėtumė juose rasti ramybę, ir Jis nustatė tarp jūsų švelnumą ir malonę.“

(Šv.Koranas-30-21).

Islamo Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) taip pat pabrėžė šias reikšmes, kada sakė: „Geriausis iš jūsų yra tie, kurie yra geriausi savo šeimai ir aš esu geriausias iš jūsų savo šeimai.“ Kartą jis sušuko: „Tik blogieji skriaudžia jas (moteris) ir gerbtinas yra tas, kuris jas gerbia.“ Kartą žmogus atėjo pas Pranašą (Ramybė Jam) ir paklausė: Kas yra labiausiai vertas geros mano draugijos? Pranašas atsakė: „Tavo motina, tavo motina, tada tavo tėvas.“ Štai kodėl islamas Rojų padarė po motinos kojomis pagal vieną iš Pranašo (Ramybė Jam) tradicijų.

Jei mes peržiūrėtume Taurųjį Koraną, mes pamatytume, kad jis mini tėvų-vaikų santykius keturiose pagrindinėse vietose. Prieš liepdamas vaikams būti geriems ir lojaliems savo tėvams, jis reikalauja, kad tėvai būtų ypač rūpestingi augindami savo vaikus. Kitais žodžiais tariant, jis sako, kad tėvai pirmiau atliktų savo pareigą prieš savo teises.

Apmąstykime tokias Tauriojo Korano eilutes: skyriuje, pavadintame Lukman (31-ame), Allahas sako:

„Ir neabejotinai Mes suteikėme Lukman išminties sakdami: Dėkok Allahui; nes kiekvienas, kas dėkoja, jis atsidėkoja (geru) jo sielai. Ir kiekvienam, kuris netiki, Allahas yra Visiškai Nepriklausomas, Vertas Šlovinimo. Ir (atminkite), kada Lukman tarė savo sūnui, kai jis ragino jį: „O, mano mylimas sūnau! Nepriskirk jokių partnerių Allahui. Štai! Partnerių priskyrimas (Jam) yra iš tikrųjų siaubingai klaidinga.“ Ir mes įsakėme žmogui rūpintis savo tėvais – Jo motina pagimdo jį silpnybėje po silpnybės, ir jo atjaukinimas įvyksta per du metus, todėl dėkok Man ir savo tėvams. Pas Mane yra kelionės galutinis taškas. Bet jei jie kovoja su tavim, kad priverstų tave priskirti Man partnerį, apie kurį tu nieko nežinai, tada nepaklusk jiems, bet elkis su jais gražiai pasaulyje, ir sek keliu to, kuris paklūsta Man. Tada pas Mane bus jūsų sugrįžimas, ir aš pasakysiu jums apie tai, ką jūs darėte.“

(Šv.Koranas-31:12-15)

Tada Taurusis Koranas tęsia:

„O, mano sūnau! Štai! Nors tai būtų tik garstyčių grūdo svoris, ir nors būtų uoloje, ar danguje, ar žemėje, Allahas tai duos. Nes Allahas yra Sumanus, Gerai Žinantis. O, mano sūnau! Atlikinėk reguliarias maldas, reikalauk to, kas teisinga, ir drausk tai, kas yra klaidinga: ir būk kantrus, kad ir kas tave užgriūtų, tai yra teisingas

pastovumas. Ir neišpūsk savo žandų (išdidžiai) žmonėms, nei akiplėšiškai vaikščioki žemėje, nes Dievas nemyli jokių pasipūtėlių ir pagyrūnų. Ir būk santūrus savo eisenoje ir nuleiski savo balsą, nes nemaloniausias iš garsų, iš tikrųjų, yra asilo bliovimas.“

(Šv.Koranas-31:16-19)

Šios eilutės nurodo, kaip musulmonai tėvai turėtų auginti savo vaikus, jei jie taip neaugina, jie gali tikėtis iš jų maišto ir neapykantos; bet atsidavę tėvai turi pilną teisę į tai, ką sekančios 17 skyriaus eilutės įsako. Šiame skyriuje, pavadintame Nakties Kelionė, Allahas sako:

„Tavo Viešpats paskelbė, kad tu negarbintum nieko išskyrus Jį, ir kad (tu rodytumėi) gerumą tėvams. Jei vienas jų ar abu sulauktų senatvės su tavim, nesakyk jiems „fu“, ir neatstumk jų, bet kreipkis į juos maloniais žodžiais. Ir apglėbk juos nuolankumo sparnu per malonę ir sakyk: „Mano Viešpatie! Suteik jiems malonės, nes jie rūpinosi manimi, kai aš buvau mažas. Jūsų Viešpats geriausiai žino, kas yra jūsų jūmyse. Jei jūs esate teisingieji, tada klausykite! Jis visada atleisdavo tiems, kurie (į Jį) atsigręždavo.““

(Šv.Koranas-17:23-25)

Yra du pagrindiniai Tauriojo Korano skyriai, kurie apsprendžia ir aiškiai aprašo islamiškus santykius tarp tėvų ir vaikų. Tai santykiai, kurie, kaip mes matome, grindžiami tikėjimu Allahu ir nuojauta, jog Jis mato viską, ką mes darome, ir jog mes esame atsakingi Jam netgi blogu laiku, kad mes galėtumėte atlyžti prieš savo tėvus, kada esame pikti. Netgi tai turi būti kontroliuojama.

Tačiau prisiminkime, kad tai tinka tik tėvams, kurie atlieka savo pareigą, kurie nusipelno sulaukti tokio garbingo elgesio iš savo vaikų. Štai kodėl tada, kai pas Pranašą (Ramybė

Jam) atėjo tėvas ir pasiskundė jam apie savo sūnaus nedėkingumą, sūnus tarė: „Jis buvo nemalonus man, o Allaho Pasiuntiny, anksčiau nei aš parodžiau savo nedėkingumą jam.“ Todėl Pranašas (Ramybė Jam) nekaltino sūnaus, bet jam nepatiko jo tėvo požiūris. Tai yra žinia visiems tėvams.

Trečioji vieta Tauriajame Korane, kur yra minimi tėvų-vaikų santykiai, yra 46 skyriuje, pavadintame Al-Ahkaf, kur Allahas sako:

„Ir Mes įsakėme žmogui būti paklusniam ir švelniam savo tėvams. Jo motina sunkiai jį nešioja ir sunkiai jį gimdo. Jo išnešiojimas ir atpratimas tęsiasi trisdešimt mėnesių, iki kol, kai jis įgyja visą jėgą ir pasiekia keturiasdešimt metų, jis taria: „Mano Viešpatie! Sužadink mane, kad aš galėčiau dėkoti už malonę, kuria mane ir mano tėvus apdovanojai ir kad aš daryčiau gera, kas Tau priimtina. Ir būk man maloningas dėl mano palikuonių. Aš atgailaudamas atsigrėžiu į Tave ir štai! Aš esu vienas iš musulmonų.““

(Šv.Koranas-46:15)

Apie tokius vaikus Taurusis Koranas sako: „Tokie yra tie, iš kurių Mes priimame geriausia iš to, ką jie daro, ir Mes dovanojame jų blogus darbus tarp Rojaus gyventojų-tiesos pažadas, kuris jiems buvo pažadėtas (pasaulyje).“

Taurusis Koranas tada atsigrėžia į kitą vaikų kategoriją, kurie yra netikintieji ir, kaip taisyklė, nedėkingi savo tėvams. Jis skelbia:

„O tam, kuris sako savo tėvams: „Fu jums abiem! Ar jūs man grasinat, jog aš būsiu pagimdytas (dar kartą), kada kartos prieš mane atsisveikino su šiuo pasauliu!“ Tuo tarpu jie tikrai šaukiasi Allaho pagalbos ir sako: „Vargas tau! Patikėk! Iš tiesų, Allaho pažadas yra teisingas.“ Bet jis sako: „Tai nieko daugiau kaip tik senos pasakos.““

(Šv.Koranas-46:17)

Komentuodamas tokį požiūrį, Allahas sako:

„Tokie yra tie, kuriems Žodis apie Džinų ir žmonijos tautas, kurios praėjo prieš juos, turi efekto. Išties, jie yra pralaimėtojai. Ir kiekvienam bus padėtis, priklausomai nuo to, ką jie padarė; kad Jis galėtų pilnai jiems atlyginti už jų darbus! Ir dėl jų nebus suklysta.“

(Šv.Koranas-46:18-19)

Ketvirta ir paskutinė vieta Tauriajame Korane, kurioje nurodomi vaikų-tėvų santykiai, yra tai, kas trumpai paminima 29 skyriuje:

„Mes įsakėme žmogui būti geram ir nuolankiam savo tėvams. Bet jei jie kovoja, kad priverstų tave priskirti Man tai, apie ką tu nieko nežinai, tada nepaklusk jiems. Pas Mane yra jūsų sugrįžimas ir aš papasakosiu jums, ką jūs darėte.“

(Šv.Koranas-29:8)

Ši eilutė iš esmės nurodo netikinčius tėvus, kurie turi teisę į savo vaikų musulmonų paklusnumą, iki kol jie nereikalauja maištauti prieš Allahą. Tokiu atveju jiems neturėtų būti paklūstama, bet gero jiems darymas turėtų tęstis nepaisant religinių skirtumų.

Kadangi šeima yra kertinis visuomenės akmuo, laimė ir klestėjimas bus pasiekta tik tada, jei tėvai ir vaikai bus atsidavę Tauriojo Korano vadovavimui, vieninteliame vadovavimui, kuris yra patikrintai sėkmingas.

Tokiu atveju visi atliks savo pareigas ir teises maloniausia maniera, kaip mes matėme anksčiau.

Daugiau informacijos šia tema:

www.alharamain.org

Islam is Your Birth Right

**ISLAMAS
YRA TAVO PRIGIMTINĖ
TEISĖ**

الإسلام دين الفطرة

ISLAMAS YRA TAVO PRIGIMTINĖ TEISĖ

Žmonija ir visata nebuvo sukurtos per atsitiktinumą, bet pagal Kūrėjo, kuris yra žinomas kaip Allahas, planą. Allahas (arabų kalbos žodis, reiškiantis vieną Dievą) yra unikalus terminas. Nei giminė, nei daugiskaita negali būti iš jo išvesta. Taip vienintelis vienas Dievas (Kūrėjas) islame išsiskiria nuo visų kitų kūrinių.

Islamas yra arabų kalbos žodis, kuris žymi nuolankumą ir paklusnumą Allahui. Tai taip pat reiškia „ramybė“, nes jis suteikia ramybės protui, lygiai kaip ir taikos individualiame ar socialiniame lygmenyje. Jis kviečia pilnai priimti Dievo mokymus ir vadovavimą, paskelbtą per Taurųjį Koraną ir Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) gyvenimo pavyzdžius. Islamas siūlo žmonijai pilnutinį gyvenimo kodeksą, kuris, jei juo bus sekama teisinga kryptimi, atneš ramybę, harmoniją ir sėkmę tiek šiame pasaulyje, tiek Pomirtiniame Gyvenime.

Musulmonas yra „tas, kuris atsiduoda Dievui „Allahui““. Visi musulmonai tiki Vienatinį Allahą, angelus, kuriuos Jis sukūrė, pranašais, per kuriuos Jo atskleidimas buvo perteiktas žmonijai, Paskutiniąją Dieną. Musulmonai tiki, kad niekas neatsitinka be Allaho žinios ir leidimo. Nors mes galime ir nesuprasti, kodėl tam tikri dalykai įvyksta, tai yra dalis dieviško mūsų gyvenimų plano.

Kaip skelbia Taurasis Koranas, visiems individams yra pareiga mokytis apie Allahą ir gyventi pagal Jo valią, mes negalime to įvykdyti vieni, be pašalinės pagalbos, Allahas atsiuntė pasiuntinius ir pranašus vadovauti žmonijai. Visi tie išrinktieji individai atnešė vienodą žinią ir pasitarnavo savo

žmonėms kaip pavyzdžiai to, kaip Allahas nori, kad žmonės gyventų. Per tuos išrinktuosius žmones mums buvo papasakota, kodėl žmonija buvo sukurta, kas nutiks mums po mirties ir ko Allahas tikisi iš mūsų.

Žinios testinumas

Islamas nėra nauja religija. Iš esmės jis yra žinia ir vadovavimas, kurį Dievas atskleidė visiems Savo ankstesniesiems pasiuntiniams.

„Sakyk: Mes tikime Allahą ir tuo, kas buvo atskleista mums ir kas buvo atskleista Abraomui, Ismaeliui, Izaokui, Jokūbui ir Giminėms, ir (Knygomis), duotomis Mozei, Jėzui ir Pranašams iš jų Viešpaties; mes nedarome jokio skirtumo tarp vieno ar kito tarp jų ir Allahui mes lenkiamės (islame).“

(Šv.Koranas-3:84)

Visi musulmonai privalo priimti visus Allaho pranašus ir pasiuntinius kaip teisingus; Koranas mini 25 jų vardus, tarp jų Nojų, Abraomą, Ismaelį, Izaoką, Jokūbą, Juozapą, Mozę, Dovydą, Saliamoną, Joną, Jėzų ir Muhammedą. Tačiau yra ir daugybė kitų, kurie nėra įvardinti.

Islamas Nojaus laikais buvo sekimas juo, Abraomo eroje-sekimas juo, per Mozės karaliavimą-sekimas juo, Jėzaus laiku-sekimas juo ir Muhammedo laiku iki Teismo Dienos-sekimas juo, nes jis yra paskutinis pranašas.

Tačiau žinia, kuri buvo atskleista paskutiniam iš Allaho pranašų, Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam), yra islamas jo išsamioje, pilnutinėje ir galutinėje formoje.

Tai buvo reikalinga, nes žinia, paskelbta ankstesnių pranašų ir pasiuntinių, buvo iškraipyta jų pasekėjų. Jie prijungė filosofinių spekuliacijų, prietarų, mitų, ir apleido. Dėl šios

priežasties islamas nėra nauja religija-tai yra pakartojimas originalios Allaho religijos jos tyriausioje formoje ir yra skirta perteikti žmonijai neiškraipytą Allaho žinią.

Dievo Vienumas ir Unikalumas

Islamo kertinis akmuo yra įsitikinimas Vienu ir Vieninteliu Dievu, kuris yra tikėjimas Dievo vienumu ir unikalumu. Dievas neturi jokių partnerių, sūnų, dukterų, padėjėjų ar varžovų. Nėra nieko, kas bent truputį būtų panašus į Jį, nes Jis yra unikalus. Pakartodamas tai daugybe besiskiriančių formuluočių, Koranas vaizdžiai tai paaiškino. Žmogus gali pastebėti šios minties santrauką Tauriojo Korano 112 skyriuje:

„Sakyk: Jis yra Allahas, Vienatinis ir Vienintelis; Allahas, Amžinas, Absoliutus; Jis negimė, nei yra pagimdytas; ir nėra nė vieno Jam prilygstančio.“

(Šv.Koranas-112:1-4)

Tikėjimas vienu ir vieninteliu Dievu išlaisvina žmogų nuo bet kokio prietaringo priklausymo nuo įsivaizduojamų gamtos galių pojūčio ir patvirtina jam, kad jis išimtinai priklauso ir yra atsakingas tik vienai ir vieninteliai galiai, kuri yra tikra giliausia žodžio prasme.

Be to, tai reikalauja, kad mes laikytume visą žmoniją viena šeima, po Dievo, visa ko Kūrėjo ir Maitintojo, visagalybe.

Islamą atmeta „išrinktųjų žmonių“ idėją, išreikšdamas aiškia intencija, kad tikėjimas Dievą ir geri darbai yra vienintelis būdas pasiekti dangų. Taip tiesūs santykiai su Dievu yra įtvirtinami. Tai yra atvira visiems be jokios diskriminacijos ir tarpininkavimo.

Penki islamo ramsčiai

Islame terminas „garbinti“ apima bet kokį veiksma, kurį žmogus atlieka pagal Allaho valią. Jis gali būti mentalinis, fizinis, žodinis ir panašiai. Už visus tokius veiksmus bus apdovanojama. Yra penki garbinimo aktai, kurie yra tokie fundamentalūs, kad Pranašas (Ramybė Jam) sugrupavo juos kartu kaip penkis islamo ramsčius. Iš kiekvieno musulmono yra tikimasi, kad šis išpildys šias pareigas. Jos yra:

1. Tikėjimo išpažinimas.

Monoteistinės Allaho prigimties suvokimas ir pripažinimas sudaro islamo branduolį. Jis susideda iš viešo patvirtinimo, kad „nėra jokių kitų dievų, tik Allahas (Dievas), ir Muhammedas yra Jo Pasiuntinys.“ Muhammedo Pranašavimas įpareigoja musulmonus sekti jo gyvenimo pavyzdžiu kiekvienu aspektu. Žmogus negali būti musulmonu iki kol jis neišsako šio fakto kitų musulmonų akivaizdoje.

2. Penkios kasdienės maldos.

Musulmonas privalo melstis penkis kartus per dieną. Jos turi būti atliekamos tam tikru laiku, atitinkamai apytikriai auštant, vidurdienį, per popietę, saulei leidžiantis ir temstant. Maldos gali būti atliekamos bet kokioje švarioje vietoje, bet pirmenybė yra teikiama meldimuisi susirinkus mečetėje, nes šie bendrai atliekami aktai tarsi primena, kad visi musulmonai yra lygūs. Kada daug žmonių meldžiasi kartu, tampa aišku, kad spalva, ekonominis statusas, socialinė padėtis ir visi kiti nenatūralūs skirtumai neturi jokios svarbos Allahui, nes visiems musulmonams yra įsakyta laikytis drauge, petys į petį, ir nusižeminti prieš Jį. Nėra jokių išimčių. Maldos taip pat pakelia individą į aukštesnį moralės lygį, ištyrina jo širdį ir padeda jam priešintis troškimui užsiimti draudžiama veikla.

3. Zakat (apsivalymo mokestis).

Zakat (apsivalymo mokestis) yra proporcingai nustatytas (2,5% kasmet nuo tam tikro kiekio) paaukojimas, surenkamas iš turtingųjų ir pasiturinčiųjų turto ir uždarbio. Jis

yra išleidžiamas visuomenės gerovei, ypač neturtingiesiems ir vargstantiems. Zakat sumokėjimas apvalo žmogaus pajamas ir turtą bei padeda įtvirtinti ekonominį balansą, sumažinti pasipiktinimą ir pyktį tarp visuomenės vargingųjų ir turtingųjų klasių. Tai taip pat padeda pasiekti visuomenėje socialinio teisingumo.

4. Pasninkavimas Ramadano mėnesį.

Pasninkavimas, pagal islamo apibrėžimą, reiškia visišką susilaikymą nuo maisto, gėrimo, sutuoktinių santykių ir blogų ketinimų nuo aušros iki saulėlydžio. Jis moko meilės, nuoširdumo ir atsidavimo. Jis ugdo kantrumą, nesavanaudiškumą, santūrumą, socialinį sąmoningumą ir valios stiprybę iškęsti vargus. Jis taip pat suteikia kūnui labai reikalingo poilsio ir pagerina žmogaus sveikatą, padėdamas atsikratyti viršsvorio.

5. Hadž (piligriminė kelionė į Mekką).

Hadž yra garbinimo aktas, kuris turėtų būti atliktas bent kartą gyvenime, su sąlyga, jog žmogus yra fiziškai ir finansiškai galintis tai padaryti. Šios kelionės metu musulmonai susirenka iš visų pasaulio kampelių į tarptautinį kongresą vienu tikslu-atsakyti į Allaho kvietimą. Tai taip pat dalyviams primena, kad visi musulmonai yra lygūs, nepriklausomai nuo jų geografinės, kultūrinės ar rasinės kilmės.

Islamiškų mokymų šaltiniai

Islamiškas gyvenimo būdas yra grindžiamas mokymais ir įstatymais, kurie yra randami Korane ir Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) pavyzdžiuose:

1. Koranas.

Taurusis Koranas yra paskutinis atskleidimas iš Dievo, duotas Pranašui Muhammedui (Ramybė Jam). Atskirdamas

gerą nuo blogo, Koranas veda tuos, kurie trokšta būti vedami Dievo keliu.

Jis buvo atskleistas arabų kalba per 23 pranašavimo misijos metus ir tuoj pat užrašomas po kiekvieno apreiškimo. Apreiškimai taip pat būdavo atsimenami Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) ir jo kompanionų. Taip buvo pasirūpinta Tauriojo Korano išsaugojimu nuo pat pradžių. To buvo pasiekta taip sėkmingai, kad arabiškas Korano tekstas, kokį jį turime šiandien, yra lygiai toks pat, koks buvo atskleistas Pranašui daugiau kaip prieš 1400 metų. Nė viena raidelė nenukentėjo nuo iškraipymo per visus tuos šimtmečius ir toks jis išliks amžinai, nes taip yra pažadėta Dievo:

„Mes be abejonės atsiuntėme Žinią: ir Mes tikrai apsaugosim ją (nuo iškraipymo).“

(Šv.Koranas-15:9)

Be aiškaus pagrindinių islamo idėjų (Vienatinis Dievas, Pranašavimas ir Pomirtinis Gyvenimas), apibrėžimo, Koranas nagrinėja daugybę kitokių temų, tokių kaip moralė, garbinimas, žinios, teisė, politika, ekonomika ir t.t. Kitais žodžiais tariant, Koranas suteikia vadovavimą visoms žmogaus gyvenimo sritims.

2. Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) gyvenimo pavyzdys (Sunnah).

Nepaisant Korano neabejotino aiškumo ir vidinio suderinamumo, jis niekada nebuvo skirtas naudoti nepriklausomai nuo asmeninio Pranašo vadovavimo. Šis vedimas yra apjungtas į jo Sunnah sistemą, t.y. autentiški jo darbai, pasisakymai ir nežadinių pritarimų užrašai.

Dėl šios priežasties tikras musulmonas seka Pranašo gyvenimo pavyzdžiu savo kasdieniame gyvenime kaip Korano priedu. Tokia Tauriojo Korano eilutė išraiškingai tai paaiškina:

„Jūs iš tikrųjų turite gerą Allaho Pasiuntinio pavyzdį sekti tiems, kurie deda viltis į Allahą ir Paskutiniąją Dieną ir kurie dažnai šlovina Allahą.“

(Šv.Koranas-33:21)

Musulmonai: nuosaiki tauta

Islamas neskirsto gyvenimo į „dvasinę“ ir „pasaulietišką“ sritis. Islamas vengia kraštutinio ritualizmo, pasaulietškumo ar materializmo, kurie yra aptinkami kitose civilizacijose, nes taip visas gyvenimas yra suvienijamas ir susiejamas. Veikla nėra klasifikuojama kaip priklausanti valstybei ar individams, religijai ar kasdieniam gyvenimui, bet kaip priklausanti Allahui vienam, Kuris davė individams nurodymus. Jų turėtų būti laikomasi visais gyvenimo aspektais: individualiu, socialiniu, vyriausybinu, politiniu, ekonominiu, dvasiniu ir kt. Pavaizduodamas šį nuosaikumą, Koranas pavadino musulmonus „nuosaikia tauta.“

Islamas: lygybės religija

Islamas nepripažįsta žmogaus sudarytus, nenatūralius skirtumus pagal spalvą, gentį, rasę, tautybę ir panašiai. Kadangi visi žmonės kilo iš pirminės poros-Adomo ir Ievos-jie visi yra viena šeima ir todėl visi yra lygūs prieš Dievą. Kas skiria žmones vienus nuo kitų yra jų atsidavimas islamui:

„...Labiausiai gerbtinas Allaho akyse yra (tas, kuris yra) teisingiausias.“

(Šv.Koranas-49:13)

Ką islamas sako apie terorizmą?

Islamas, malonės religija, draudžia terorizmą. Korane Dievas sako:

„Allahas nedraudžia jums rodyti gerumą ir teisingai elgtis su tais, kurie nekovoja prieš jus dėl religijos ir neveja

jūsų iš namų. Iš tiesų, Allahas myli teisingai besielgiančius.“
(Šv.Koranas-60:8)

Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) draudžia kareiviams žudyti ne kareivius, ir jis patardavo jiems (...neišduokite, nepiktnaudžiaukite, nežudykite vaiko).

Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) laikė žmogžudystę didžiąja nuomone, ir jis įspėjo, kad Teismo Dieną (pirmiausia bus nuteisiami tie, kurie bus pralieję kraują).

Siaubo keliantys negalintiems apsiginti civiliams aktai, masinis pastatų ir nuosavybės naikinimas, nekaltų vyrų, moterų ir vaikų bombardavimas ir žalojimas-visi jie pagal islamą yra uždrausti ir pasibjaurėtini veiksmai. Musulmonai seka taikos, malonės ir atleidimo religija, ir dauguma musulmonų neturi nieko bendra su smurtiniais įvykiais, kuriuos kai kurie žmonės sieja su musulmonais.

Žmogaus teisės islame

Islamas garantuoja žmogaus teises. Islamas saugo tokias žmogaus teises:

- Visų islamiškos valstybės gyventojų gyvybė ir nuosavybė yra laikomos neliečiamomis, nepaisant to, ar žmogus yra musulmonas, ar ne.
- Islamas saugo žmogaus garbę drausdamas plūsti ir išjuokti kitus. Rasizmas islame nėra leidžiamas, nes Koranas kalba apie žmonių lygybę:
- **„O, žmonija! Mes sukūrėme jus iš vienos sielos, vyrus ir moteris, ir paskirstėme jus į tautas ir gentis, kad jūs galėtumėte pažinti vieni kitus. Išties, gerbiamiausi iš jūsų Dievo akyse yra pamaldžiausi. Dievas yra Visa Žinantis, Viską Suprantantis.“**
(Šv.Koranas-49:13)

- Islamas atmeta idėją, kad vieni individai ar tautos yra pranašesnės už kitas dėl jų turto, galios ar rasės. Dievas sukūrė žmones lygius ir besiskiriančius tik tikėjimo ir pamaldumo atžvilgiais. Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) sakė: „O, žmonės! Jūsų Dievas yra Vienas ir jūsų protėvis (Adomas) yra vienas. Arabas niekuo nėra geresnis nei ne arabas, ir ne arabas nėra niekuo geresnis už arabą, raudonodis asmuo nėra niekuo geresnis už juodaodį asmenį, ir juodaodis asmuo nėra niekuo geresnis už raudonodį asmenį, išskyrus pamaldumą.“
- Viena pagrindinių žmonių problemų šiandien yra rasizmas. Ištobulėjęs pasaulis gali išsiųsti žmogų į mėnulį, tačiau negali sustabdyti žmogaus neapykantos ir kovojimo su kitais žmonėmis. Nuo pat Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) dienų islamas teikia aiškų pavyzdį, kaip rasizmas galėtų būti panaikintas.

Tiesos kriterijai

Iš kur žinai, ar tavo tikėjimo sistema yra teisinga?

Peržvelk šį sąrašą:

- Ar tavo tikėjimo sistemos mokymai yra racionalūs? Ar jie atitinka žmogaus mąstymo ir intelekto normas?
- Ar tavo tikėjimo sistemos kūrėjas yra tobulas? Allahas, islamo Kūrėjas, yra.
- Ar tavo tikėjimo sistemoje yra prietarų arba mitų? Islamas pateikia žmonijai tik tikras žinias.
- Ar gali tavo tikėjimo sistema atlaikyti šiuolaikinio mokslo atradimus ir teiginius? Islamas gali ir taip daro.

- Kokio tikslumo yra tavo tikėjimo sistemos pranašystės ir teiginiai? Islamas visada yra visiškai tikslus.
- Ar galėjo žmogus sugalvoti tavo tikėjimo sistemą? Niekas niekada negalėjo pamėgdžioti Tauriojo Korano, nors daugybė žmonių tai bandė padaryti.

Ką jie sako apie islamą

Čia yra kai kurių nemusulmonų scholastų, tyrinėjusių islamą, nuomonės. Tokie komentarai parodo, kad jie pradeda vertinti islamo tikėjimą:

„Jis (islamą) pakeitė vienuoliškumą vyriškumu. Jis suteikė vilties vergams, žmonijos brolijai ir fundamentalių žmogaus prigimties faktų pripažinimui.“ (**Canon Taylor, Kalba, perskaityta Bažnyčios Kongrese Walverhamton'e, 1887 spalio. Cituota pagal „Apie islamo skelbimą“, p.71-72)**

„Teisingumo pojūtis yra viena nuostabiausių islamo idėjų, nes kai aš skaičiau Koraną, aš radau tuos dinamiškus gyvenimo principus, ne mistiškus, bet etiškus, praktiškus kasdieniam gyvenimui ir tinkančius visam pasauliui.“ (*Paskaitos „Islamo idealai“; žiūrėti Sarojini Naidu kalbos ir raštai, Madras, 1918, p.167)*

„Tačiau istorija paaiškina, kad legenda apie fanatiškus musulmonus, lekiančius per pasaulį ir verčiančius į islamą nukariautas rases kardų, yra vienas fantastiškiausių absurdiškų mitų, kokius tik kada istorikai yra pakartoję.“ (**De Lacy O'Leary, Islamo kryžkelėje, Londonas, 1923, p.8)**

„Skaidymo rasėmis išnykimas tarp musulmonų yra vienas svarbiausių islamo pasiekimų, o taip jau nutiko, kad šiandieniniame pasaulyje yra didžiulis šios islamiškos vertybės propagavimo poreikis.“ (A.J. Toynbee, *Civilizacijų išbandymas, New York, 1948, p.205*)

„Aš nesu musulmonas įprastine prasme, nors aš tikiuosi, jog esu „musulmonas“ kaip „tas, kuris atsiduoda Dievui“, bet aš tikiu, kad Korano intarpai ir kitos islamo vizijų išraiškos yra plačios dieviškos tiesos, kurios aš ir kiti vakariečiai vis dar turime išmokti, saugyklos, o islamas, kaip teikiantis pagrindą vienai ateities religijai, yra stiprus pretendentas.“ (W. Montgomery Watt, *Islam ir krikščionybė šiandien, London, 1983, p. IX*)

„Islamo kultūra savo tradicinėje formoje stengėsi išlaikyti integruotą, dvasinį požiūrį į pasaulį, kurio mes anksčiau nematėme kaip tinkančio paskutinėms Vakarų kartoms. Šiuo atžvilgiu mes daug ko galime išmokti iš to islamiško požiūrio į pasaulį.“ (Princas Charles, kalba Wilton'e)

Islamas yra tavo prigimtinė teisė

Islamas aiškiai teigia, kad kiekvienas gimsta musulmonu ir todėl iš prigimties yra monoteistas. Tauriajame Korane mes skaitome, kad žmonija buvo sukurta su natūraliu polinkiu į Vienatinį Dievą. Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam) žodžiais: „kiekvienas asmuo yra gimęs su įgimtu religiniu tikėjimu (paklusti Visagaliui Dievui).“ Todėl kai individas priima islamą, jis neatgręžia nugaros jokiam ankstesniam atskleidimui, bet greičiau jau grįžta prie originalaus ir teisingo Allaho atskleidimo ir prie savo paties prigimties, kaip Allaho sukurtos. Dėlto islamas yra tavo prigimtinė teisė-kitos religinės

ar ideologinės sistemos yra arba islamo iškraipymas ar visiškas jo atmetimas.

Islamas nėra nauja religija, įkurta Muhammedo (Ramybė Jam), o galutinis patvirtinimas originalaus atskleidimo, kuris buvo perduotas žmonijai per pasiuntinius ir pranašus, atsiųstus Allaho tuo pačiu tikslu: „Šią dieną Aš išstobulinau jūsų religiją jums, užbaigiau Savo malonę jums, ir išrinkau islamą jūsų religija.“ (Šv.Koranas-5:3). Kadangi islamas yra galutinis atskleidimas ir Muhammedas (Ramybė Jam) yra paskutinis pranašas, žmonija yra įpareigota jį priimti: „Ir kiekvienam, kuris ieško religijos kitos negu islamas, niekada ji nebus jam priimtina; ir Pomirtiniame Gyvenime jis bus vienas iš pražuvėlių.“ (Šv.Koranas-3:85)

**Islamas yra tavo prigimtinė teisė
TU TURI GALIMYBĘ TUO PASINAUDOTI!**

**Dėl nemokamų knygų, kviečiame aplankyti:
www.alharamain.org**

Daugiau informacijos šia tema:

www.islamworld.net

www.islamzine.com

www.thetrue religion.org

www.sultan.org

**KAIP
TAPTI
MUSULMONU**

**HOW TO
BECOME
A MUSLIM**

كيف تصبح مسلماً

KAIP TAPTI MUSULMONU

Šlovė Allahui, Pasaulių Viešpačiui. Tepalaimintas būna Muhammedas, Jo paskutinis pasiuntinys.

Šios knygos tikslas yra ištaisyti klaidingas idėjas, pasklidusias tarp tų, kurie norėtų priimti islamą kaip savo tikėjimą. Kai kurie žmonės susiduria su sunkumais, kurių pagrindas yra klaidingas įsitikinimas, jog įžengimas į islamo erdvę reikalauja norinčio asmens pasisakymo prieš aukšto rango scholastus ar šeichus, ar pranešti apie šį aktą teismams ar kitokioms valdžios institucijoms. Taip pat manoma, kad islamo priėmimo aktui reikalingas valdžios išduotas paliudijimas, kuris tai patvirtintų.

Mes norėtume paaiškinti, kad visas reikalas yra labai lengvas ir kad nereikia jokių minėtų sąlygų ir prievolių. Nes Visagalis Allahas geriausiai supranta ir gerai žino kiekvienos širdies paslaptis. Nepaisant to, tie, kurie nori priimti islamą kaip savo religiją, yra skatinami prisiregistruoti kaip musulmonai atitinkamoje įstaigoje, nes ši procedūra gali jiems palengvinti daugybę reikalų, tame tarpe ir Hadž bei Umrah atlikimą.

Jei kas nors tikrai trokšta būti musulmonu ir yra visiškai įsitikinęs ir stipriai tikintis, kad islamas yra teisinga religija, įsakyta visiems žmonėms, jis turėtų ištarti „šahada“ (tikėjimo paliudijimas) be atidėliojimų. Taurusis Koranas yra aiškus šiuo atveju, nes Allahas pasakė:

„Iš tikro, religija pas Dievą yra islamas...“

(Šv.Koranas-3:19)

Kitoje Tauriojo Korano eilutėje Allahas sako:

„Ir kiekvienas, kuris trokšta religijos-kitos negu islamas, niekada ji nebus jam priimtina, ir Pomirtiniame Gyvenime jis bus gretose tų, kurie yra pražuvę.“

(Šv.Koranas-3:85)

Be to, islamas yra vienintelė religija, „apimanti“ visas kitas religijas. Allahas išdėstė Tauriajame Korane:

„Ir (Tau Muhammedai) Mes atsiuntėme tiesos Šventraštį (Šį Koraną), patvirtinantį Šventraštį, kuris atėjo prieš jį, ir liudijantį jį...“

(Šv.Koranas-5:48)

Muhammedas, Allaho Pranašas (Ramybė Jam), sakė: „Islamo pagrindas yra penki ramsčiai; patvirtinimas, kad nėra jokių kitų vertų garbinimo dievų tik Allahas, kad Muhammedas yra Allaho pasiuntinys ir Jo tarnas; meldimasis, Zakat (apsivalymo mokestis) mokėjimas; pasninkavimas Ramadano mėnesį ir Hadž atlikimas.“

Šahada gali būti paskelbiama taip:

**„AŠ-HADU AN LE ILEHA ILLA ALLAH, UA
AŠHADU ANNA MuhammedAN ABDUHU UA
RASŪLUH.“**

Lietuviškas vertimas būtų:

„Aš liudiju, kad nėra jokių kitų garbinimo vertų dievybių tik Allahas, ir aš liudiju, kad Muhammedas yra Jo tarnas ir pasiuntinys.“

Tačiau nėra pakankama vien tik ištarti šį liudijimą privačiai ar viešai. Žmogus turėtų tikėti tuo iš širdies su tvirtu įsitikinimu ir nepajudinamu tikėjimu. Jei jis iš tikro yra nuoširdus ir laikosi islamo mokymų savo kasdieniame gyvenime, jis atras save kaip naujai gimusį asmenį.

Tai skatins jį vis labiau ir labiau gerinti savo charakterį ir artėti prie tobulumo. Gyvojo tikėjimo šviesa pildys jo širdį iki kol jis taps to tikėjimo įsikūnijimu.

Kas turėtų sekti po tikėjimo paliudijimo (Šahada) paskelbimo ir tapimo musulmonu? Jis turėtų žinoti tikrą koncepciją, slypinčią po šiuo liudijimu, kas reiškia Dievo vienumo ir Pranašo Muhammedo (Ramybė Jam), kaip paskutiniojo iš Pranašų, priėmimą ir laikymąsi jo reikalavimų. Jis privalo elgtis pagal tai, kas atitinka šį teisingą tikėjimą, visada, kada tik ką sako ar daro. Kokia „Šahada“ žodžių reikšmė?

Esminė reikšmė, kurią privalo kiekvienas musulmonas žinoti, yra tiesa, kad nėra jokio kito garbinimo verto dievo, tik Allahas (Šlovė Jam). Jis yra vienintelis tikras Dievas, Kuris vienintelis nusipelno būti garbinamas, kadangi Jis yra gyvenimo Suteikėjas, Išlaikytojas ir žmonijos bei visų kūrinių Maitintojas su Savo neribotu dosnumu. Žmogus privalo garbinti Allahą, Kuris vienintelis yra vertas garbinimo.

Kita „Šahada“ dalis, t.y. „Va ašhadu anna Muhammedan abduhu ua rasuluh“, reiškia, kad Pranašas Muhammedas (Ramybė Jam) yra Allaho tarnas ir išrinktasis pasiuntinys. Niekas tuo neturėtų abejoti. Iš tikro, musulmonas turi paklusti Pranašo (Ramybė Jam) įsakymams, tikėti tuo, ką jis pasakė, sekti jo mokymais, vengti to, ką jis uždraudė ir garbinti Allahą pagal žinią, atskleistą jam.

Kokia yra garbinimo reikšmė? Tai paprasčiausiai reiškia nuoširdžios tarnystės atlikimą, pagarbos Allahui rodymą. Gilesne prasme, tai nurodo visišką atsidavimą ir paklusnumą Allaho įsakymams tiek žodžiais, tiek ir veiksmais, tiek aiškiai, tiek ir numanomai, tiek privačiai, tiek ir viešai.

Garbinimas yra dviejų kategorijų:

1. Matomas (skelbiamas arba išorinis).
2. Nematomas (slepiamas arba vidinis).

Matomas garbinimas apima tokius veiksmus kaip dviejų „Šahada“ dalių skelbimas, meldimasis, Zakat (apsivalymo mokesčio) davimas, pasninkavimas Ramadano mėnesį, Hadž atlikimas, Tauriojo Korano citavimas, Allaho garbinimas šlovinant Jį, kūnų apsiplovimas prieš maldas ir t.t.

Šis garbinimo tipas yra siejamas su žmogaus kūno dalių judesiais (veiksmais).

Nematomas garbinimas yra tikėti Allahu, Teismo Diena, Pomirtiniu Gyvenimu, Angelais, Allaho Knygomis, Dievišku likimo Įstatymu (kad tai, kas yra gera ir bloga, nustatoma Allaho vieno).

Šis garbinimo tipas neapima kūno dalių judesių, bet jis tikrai vyksta žmogaus širdyje, kas įtakoja žmogaus gyvenimo būdą (įsitikinimai).

Turėtų būti turima omeny tai, kad garbinimas, kuris nėra visiškai ir nuoširdžiai skirtas vien Allahui, pagal islamišką požiūrį bus atmetamas kaip politeizmo arba „širk“ forma, kuri išauga iki netikėjimo.

Sekantis naujai atsivertusio į islamą žmogaus žingsnis yra apsivalyti išsimaudant (visiškas apsiplovimas). Tada jis turėtų pasiryžti pilnai laikytis visų islamo principų ir taisyklių. Jis atsisako bet kokių politeizmo formų ir klaidingų įsitikinimų. Jis turėtų atmesti blogį ir tapti teisinguoju. Toks blogio atmetimas ir tapimas teisingu yra dalis to, kas yra būtina islamo moto, t.y. Le ileha ille Allah...

Allahas Tauriajame Korane išdėstė:

„Kiekvienas, netikintis klaidingomis dievybėmis ir tikintis Allahą, nusitvėrė patikimiausio ramsčio, kuris niekada nesubyrės...“

(Šv.Koranas-2:256)

Mes turime manyti, jog kai mes paskelbiama iš širdies, kad „nėra jokio garbinimo verto dievo, tik Allahas“, tai iš mūsų pusės reiškia meilę, atsidavimą, tikėjimą ir paklusimą islamo teisės, kuri yra teisėtai saistanti kiekvieną musulmoną, įstatymams. Vienas iš „nėra jokio garbinimo verto dievo, tik Allahas“ reikalavimų yra mylėti dėl Allaho ir atsisakyti dėl Allaho. Tai yra gražiausias tikėjimo pagrindas, kuris įkūnija „AL-VALE“ ir „AL-BARA“ reikšmę. Tai reiškia, kad musulmonas turėtų mylėti ir būti lojalus savo broliams musulmonams. Jis turėtų praktiškai visiškai turėtų atsiriboti nuo netikinčiųjų veiklos ir nesileisti jų paveikiamas, tiek religiniuose, tiek ir pasaulietiniuose reikaluose.

Mes baigiame kuklia malda Allahui, kad jis išgrynintų širdis ir sielas tų, kurie yra nuoširdūs tiesos siekėjai ir kad Jis palaimintų tikinčiųjų bendruomenę. Amen.

Daugiau informacijos šia tema:

www.islamworld.net

www.sultan.org

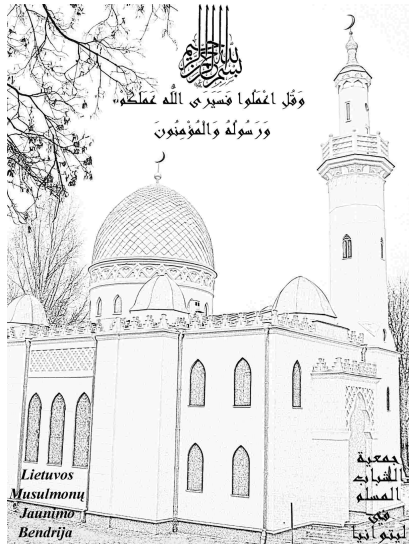
www.convertstoislam.org

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. IŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt